Învierea

Nichifor CRAINIC

Învierea din moarte e trăsătura specifică a creştinismului faţă de toate religiunile naturale sau păgâne. Nu însă ca simplă idee e specific creştină învierea, ci ca realitate istorică în primul rând. Ca idee, ea e un bun comun al religiunilor alătuite de geniul omenesc în absenţa descoperirii dumnezeeşti. Credinţa în nemurirea sufletului aparţine tuturor neamurilor pământului.

Numai în creştinism această idee universal omenească se verifică, se corectează şi îşi capătă titlul de realitate istorică prin învierea din moarte a Domnului nostru Iisus Hristos. Dacă omul, pus în faţa iremediabilului fenomen al morţii, a crezut totdeauna în nemurirea sufletului, Hristos ne-a demonstrat că această credinţă e dreaptă în fondul ei şi că înfrângerea morţii e o realitate. Iar această demonstraţie nu ne-a făcut-o în mod filosofic ca Socrate sau Platon sau Aristotel sau Immanuel Kant în vremea noastră, ci pur şi simplu murind real ca toţi oamenii, îngropându-se real ca toţi oamenii şi înviind real cum vor învia toţi oamenii.

În filosofie, învierea e un postulat metafizic. În creştinism e un fapt istoric. Acest fapt istoric e specificul religiunii noastre. Cine crede în înviere e creştin; cine nu crede în înviere nu e creştin.

Firea omenească are curiozităţile ei şi nu stă în puterea noastră să le lămurim pe dea'ntregul. Dar putem constata că o idee cum e aceea a învierii o acceptăm mai uşor decât faptul însuşi al ridicării unui om mort din mormântul lui. Ideea ne încântă şi e credibilă. Faptul însuşi ne descumpăneşte, ne îngrozeşte chiar, şi devine incredibil. Închipue-ţi că tatăl tău, care a murit de mult, pe care l-ai jelit şi l-ai îngropat, pe care-l pomeneşti în rugăciunile tale şi despre care crezi că va învia, se ridică dintr'odată din mormânt şi stă viu şi firesc în toată puterea cuvântului aici, în faţa ta! Lucrul acesta ţi-ar îngrozi şi faptul ţi-ar părea de necrezut cu toată iubirea ce te leagă de el şi cu toată credinţa ta în înviere. Oricât de frumos şi de convins a vorbit Plato de nemurirea sufletului şi oricât de familiar s'ar fi adâncit cu gândul în sensul misterelor eleusine, dacă s'ar fi găsit în faţa mormântului gol de lângă Golgota sau dacă ar fi întâlnit în cale pe Iisus cel înviat, l-ar fi apucat groaza şi faptul i-ar fi părut de necrezut.

Aceeaşi mişcare psihologică se petrece în ucenicii Domnului. Înainte de a muri, el le spusese odată că va învia. Şi ei primiseră fără nici o îndoială această idee ca toate

Continuare în pag.3

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România:

Horia SANDU	pagina	2
Prof. Banu SERDARU	pagina	2
Emil MUNTEANU	pagina	4
Prof. T.B. ŞUŢEANU	pagina	5
Alex. ABRUDAN	pagina	6
C. MIU-POPESCU	pagina	6
Prof. R. BĂDĂIAN	pagina	6
Gh. I. OLBOJAN	pagina	8
Dan E. ROŞCA	pagina	8
Ionel RĂDULESCU	pagina	9
Prof. V.C. NEŞTIAN	pagina	10
Prof. Denami HAIDER	pagina	10
Prof. S.M. DERDENA	pagina	12
Arh. Cleopa NANU	pagina	13
Pr. Gh.I. DRĂGULIN	pagina	14
Prof. Dr. N. CIACHIR.	pagina	17

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual 30$/50DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 20 Nr. 216 - MAI 1994 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

RĂSTIGNIREA UNEI ÎNVIERI

Eugen BÂRSAN

E vorba de răstignirea învietoarei Revoluţii Decembriste '89, care a dat ţării sentimentul mântuirii ei de comunism. Sentimentul că starea de slugărnicie faţă de partid a luat sfârşit. O înviere în regăsirea de sine. O înviere din mumificarea mentalităţilor care au dus o societate şi o ţară la absurd extirpator. Extirparea nesupuşilor. O înviere desprindere de o epocă de tip tragic.

E vorba de jertfele şi sângele curs în Revoluţia Decembristă pentru răscumpărarea păcatului resemnării mioritice în plecarea capului şi îngenuncherii conştiinţei pe timpul celor 45 de ani, în care puterea nu s'a măsurat după kilometrii patraţi ai teritoriului, ci după sancvinitatea securistului care a ucis valuri-valuri. Numai aşa oligarhia comunistă s'a putut întări pentru a ajunge la paroxism.

După socoteala sinedriului nomenclaturist al acestei oligarhii şi al capului lui (Dl. Iliescu), Revoluţia - Învierea - trebuia răstignită pentrucă ea s'a axat prea mult pe dimensiuni luminoase. Ceva din România lui Ştefan Vodă, ceva din România lui Eminescu, ceva din România făuritorilor ei şi mult din Dumnezeu. În loc de spiritul acestora, România trebue ţinută şi mai departe în carul oamenilor moştenitori şi continuatori ai lui Ceauşescu. Ea n'are voie să fie o ţară a învierii trecutului ei măreţ.

Astfel, prinsă în piroane cripto-comuniste, Învierea adusă de jertfele şi sângele Revoluţiei a avut o viaţă foarte scurtă. Odată cu pironirea ei, momentul cel mare al speranţelor s'a topit, perspectivele de lumină s'au întunecat şi ţara s'a întors brusc la ceea ce a fost. În loc de mirare, trebue să admitem că nomenclaturiştii şi cadriştii sunt foarte maturizaţi în ce fac. Faţă de o asemenea maturizare diabolică, mult curaţilor tineri revoluţionari li s'ar putea imputa doar ce conţine proverbul *"Nu-i fântâna prea adâncă, ci lanţul găleţii este prea scurt."* Proverbul rămâne valabil şi mai departe.

Când actuala putere pune în piroane Învierea adusă de revoluţie, ea acţionează în mod bezmetic. Prin acest bezmeticism, ea vrea să-şi ducă şi mai departe existenţa la adăpostul unei imense perdele de fum. Ideologia totalitară trebue să triumfe cu orice preţ. Nomenclatura disperantă îşi caută salvarea într'o contrareacţie disperată. Iar prins de aceasta, Neamul Românesc a devenit cobaiul geneticei istorice a unor năimiţi ai Kremlinului sau Scorniceştilor.

Continuare în pag.3

MAREA ÎNVIERE

Pr.Gheorghe CALCIU

Murise Învăţătorul. Era o moarte pe care nimeni nu o putea contesta. Ioan, unul din cei mai tineri ucenici ai celui ce murise, văzuse cu ochii lui cum unul din soldaţii veniţi din partea lui Pilat pentru a verifica moartea ceor trei crucificaţi Îl împunsese cu suliţa pe Iisus în partea dreaptă a toracelui. Era o lovitură măiastră dată cu lancea, care străpunsese oblic toracele celui răstignit, de jos în sus, atingând inima. Îndată, din rană, a început să picure serul şi bucăţi închegate de sânge. Lancea făcuse o spărtură largă în torace şi chiar dacă Crucificatul nu ar fi fost mort, această străpungere l-ar fi ucis pe loc. Ostaşii au plecat. Sângele închegat şi serul erau dovada absolută a morţii lui Iisus. Unii făceau glume lugubre, încercând să-şi împrăştie spaima care îi copleşea; alţii mergeau posomorâţi şi fără chef de vorbă.

Trădările şi lepădările se ţinuseră lanţ. Cu o sărutare, Iuda Îl vânduse pe cel fără de preţ pe arginţi. A alergat la sfatul bătrânilor şi le-a aruncat arginţii: **"Greşit-am. Am vândut sânge nevinovat."** **"Ce ne pasă nouă, i-au răspuns ei. Tu vei vedea."** Iuda s'a spânzurat. Ocara, spaima, sentimentul profund de vină i-au luat mintea şi a făcut ultimul păcat: deznădejdea.

Petru încă mai plângea, ascuns undeva, lepădarea de Învăţătorul. Era copleşit de ruşine. De trei ori se lepădase, împins de groază, în faţa unei slujnice. Numai după ce a cântat cocoşul, şi-a adus aminte că Iisus il prevenise de această lepădare. Nu se mai pricepea pe sine însuşi. Marcu, cel care urma să fie autorul celei de a doua Evanghelii, fugise în noapte despuiat. Când Învăţătorul fusese arestat, era şi el în Ghetsimani. Un ostaş l-a văzut şi a pus mâna pe el. Marcu era înfăşurat în tr'o pânză albă şi încins. Silueta lui era uşor de văzut în noapte. S'a smuls cu violenţă din mâna ostaşului. Acesta a rămas numai cu pânza albă. O clipă doar a mai văzut conturul alb al trupului gol de adolescent pierind în noapte. Luca şi Cleopa plecaseră înspăimântaţi spre Emaus, ca să li se piardă urma, fiindcă auziseră că fariseii porniseră o adevărată vânătoare după partizanii "impostorului", cum îl numeau Iudeii. Restul ucenicilor stăteau ascunşi în casă, poate în casa Mariei, mama lui Marcu, de teamă să nu fie descoperiţi. Numai din când în când, câte unul ieşea afară să cumpere mâncare şi, mai ales, să afle veştile care circulau în oraşul înfierbântat de nelinişti. Toma, fiind mai puţin cunoscut, era cel care pleca cel mai adesea.

Era Sâmbătă, a doua zi după ce Iisus fusese pus în mormântul oferit de Iosif din Arimatea. Ostaşii păzeau mormântul, fiindcă Iudeii îi ceruseră lui Pilat acest lucru. Teama plutea în atmosferă ca ameninţarea unui uragan. Vineri seara, moartea dramatică a lui Iisus speriase cetatea Ierusalimului şi aşa tulburată de evenimente. Iisus strigase pe cruce: **"Tată, în mâinile Tale Îmi dau duhul Meu!"**

Atunci s'a făcut întuneric **"peste toată ţara, dela ceasul al şaselea până în ceasul al noulea. Soarele s'a întunecat şi perdeaua dinăuntru a templului s'a rupt prin mijloc... Sutaşul, când a văzut ce se întâmplase, a slăvit pe Dumnezeu şi a zis: "Cu adevărat, omul acesta era neprihănit."** (Lc.23)

Matei afirmă că mormintele s'au deschis şi că **"multe trupuri ale sfinţilor care muriseră au înviat. Ei au ieşit din morminte după Învierea Lui (Iisus), au intrat în sfânta cetate şi s'au arătat multora."** (Cap. 27)

Continuare în pag.4

EDITORIAL

ROMFEST 1994

Ne pregătim să ne adunăm la cel de-al patrulea "ROMFEST", care va avea loc la Los Angeles, în California. Inițiat acum șase ani de zile, la Câmpul Românesc din Hamilton, "ROMFEST" este o manifestare periodică a întregului exil și al imigrației românești din diferite centre.

Cele trei "ROMFEST"-uri anterioare au subliniat din plin caracterul pur românesc, democratic, creștin și național al întâlnirilor și manifestărilor noastre. "ROMFEST" vine cu afirmarea pozitivă a ideii naționale, a culturii formate pe tradițiile și valorile românești; vine cu afirmarea primatului spiritual și moral al idealurilor românești, precum și cu cugetul curat al dăruirilor spre bine, frumos și adevărat, în universul românesc.

Noi, avem o identitate bine cunoscută și verificată de bătăliile în care am fost angajați și le-am câștigat cu ajutorul celor mulți, care s'au alăturat prin participarea lor voluntară, dinamică și entuziastă.

Legitimitatea noastră este un factor de conștiință națională, acea legitimitate pe care o purtăm în noi (cei care o avem), prin obârșia noastră, prin ridicare pe scara ascendentei naționale, prin adâncul suferinței îndurate pentru neamul din care ne tragem, noi și vlăstarii noștri.

Genunchii ce se îndoaie în fața altarelor știu că înălțarea acestor altare s'a făcut cu lacrimi, cu sânge și cu jertfa înaintașilor noștri.

Țara, care încă este condusă de o nomenclatură comunistă, de oameni fără drept și lege, e a noastră, nu a lor, cum nu e nici a pripășiților ce adulmecă pe pământul românesc.

Astăzi, încă există rămășițe comuniste și mentalități viciate de ideologia marxismului și nu au dispărut toate pericolele care au amenințat și amenință la ora aceasta cultura și spiritualitatea românească.

Numai și numai în mod absolut, comuniștii și infiltrații lor au făcut și fac opoziție acestei manifestări.

Noi, în cadrul "ROMFEST", vorbim despre țara noastră de origine, despre problemele ei naționale, despre dificultățile pe care le întâmpină, ca să iasă de sub molozul moral și social cu care a fost acoperit poporul român de comunismul adus în România de către bolșevicii dela Moscova și de către acei care s'au vândut lor.

La "ROMFEST" se dezbat și se discută, în deplină libertate, problemele legate de țară, de românimea răspândită peste tot în lume și despre viitorul românesc, fără nici o constrângere sau impunere din partea cuiva. Este cea mai liberă formă de manifestare, căci "ROMFEST" nu este în slujba nimănui, decât a neamului românesc, a culturii, civilizației și idealurilor naționale.

"ROMFEST" este o adunare națională, bazată pe tot ce este moștenire sănătoasă și reală a sufletului românesc și nu pe vreo grupare sau ideologie politică. Singura ei ideologie este cea națională, pur românească, așa cum a fost vizionată de marii înaintași ai poporului român, împreună cu acei formați în spiritul viziunii românești - marii voevozi și creatori de valori naționale, Kogălniceanu, Eminescu, Xenopol, Alecsandri etc.

Noi nu apelăm la străini și la valorile lor, căci nu sunt pe potriva cugetului, sufletului, vrerilor și visurilor celor ce au crescut între Nistru și Tisa, între Carpați și Dunăre.

ROMFEST '94 va fi un mare prilej de reafirmare a concepției naționale despre lume și viață, de a scoate în evidență caracteristicile naționale și a participa la un nou clocot de viață românească. De a întări conștiința națională, prin care suntem așa cum suntem, părți ale întregului românesc, ale comunității morale care ne cuprinde pe toți cei care simțim, gândim, vorbim și ne purtăm după rostul românesc în lume, peste tot, unde ne-au aruncat împrejurările. În felul acesta nu vom pierde niciodată identitatea noastră etnică și națională.

George BĂLAȘU

CĂTRE CORESPONDENȚI

Rugăm pe toți corespondenții noștri să trimită articolele spre publicare până la data de 10 a lunii precedente editării ziarului. Redacția ziarului nu asigură publicarea articolelor nesosite la sediu până la această dată.

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOȘTINȚĂ: Ținem să facem cunoscut că **Redacția acestui ziar** nu împărtășește întotdeauna ideile și punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

UN ZIARIST "PERICOL PUBLIC"

Horea SANDU

1994. România. Craiova. Scandal de presă.

Cum se iscă ub scandal? Printr'o repartiție inegală a armelor de luptă. Unul are pix, altul are pistol, unul are bască, altul are epoleți, unul are cătușe, altul are o brichetă - ș.a.m.d. Unul scrie, altul citește. Și cum doi bipezi nu pot pricepe la fel aceeași scriere, lucru verificat chiar dela întemeierea comunei primitive și mai apoi a județului primitiv, de aici se iscă scânteia. Lucru care are ca fundament una din componentele celebrei colecții de legi ale lui Murphy și anume axioma lui Cole, care subliniază nemilos că: *"Centitatea de inteligență este constantă pe pământ, în timp ce populația este în continuă creștere"*.

Sub flamura acestei axiome s'a desfășurat un minuscul scandal de presă care a ținut lumea încordată timp de câteva ore, **"lupta"** desăvârșindu-se pe atât de lamentabil precum a început.

Într'o gazetă craioveană numită, din lipsă de respect, evident: *"Cuvântul securității"*, care instituție știți bine că mai există... la noi ci în voi ... a apărut un articol pamflet intitulat **"Povestea porcului"**, basm de Crăciun. Și cum acest basm conține secvențe din biografia revoluționară a primului președinte post revoluționar, dela a cărui naștere s'au împlinit (discret) la 3 Martie 1994 - 56 de ani, unii dintre cititori, mai neînvățați cu umorul au procedat după cum le-au dictat epoleții... În primul rând au considerat textul respectiv ca *"o ofensă adusă autorității!"*. Cum au procedat? Cum se obișnuiește într'o odaie a Casei europene unde domiciliem cu vorba...

La câteva zile dela apariția textului poliția nu l-a arestat pe ministrul culturii, sau senatorul Y ci pe... difuzorul de presă (vânzător de ziare sau *"ziarist"* cum îi spun în glumă vecinii de tejghea, și ei foști, la rândul lor gazetari cu ziua) a fost arestat și i s'a confiscat întregul stoc de ziare. Ce or fi avut cu Dl. Tobă nu-mi dau seama! Nu le-o fi plăcut numele acestuia căci sună cam propagandistic și... se aude? La redacția revistei **"Conflict"**, cea care a scos suplimentul cu pricina au sosit domnul maior M. Ioan, dela poliția județeană și domnul comisar principal Cătănoiu, dela garda financiară. S'au făcut investigații cu scopul de a afla autorul textului care strica sărbătorile tradiționale, de parcă porcul ar fi avut trichinelozâ... Domnul redactor șef Tiberiu Pătru a fost chemat la Poliție și i s'a cerut să dezvăluie cine este "Moș Gherilă", cel care a semnat textul cu pricina. Și astfel, autorul, Domnul Nicoale Andrei a fost reținut de Poliția doljeană pentru **"ofensă adusă demnității și onoarei unei persoane publice"** și să-l încadreze în Codul penal art. 238, alin. 1. Mergând pe firul evenimentelor am aflat că *"ziaristul craiovean a primit un prim avertisment la două zile după apariția articolului"*. A fost bătut măr (150 lei kilogramul) de către doi necunoscuți voinici, seara, pe o stradă pustie. Pe data de 26 Ianuarie (fosta zi aniversară a știți cui!) a primit citație dela Poliție. S'a prezentat pe 11 Februarie, zi în care Domnul Iliescu se afla în vizită de lucru la Craiova. S'a prezentat din nou pe 14 Februarie la șeful serviciului cercetări penale, locotenentul colonel Grecu Ion. I s'a comunicat că va fi reținut, conform legii, în arest preventiv 24 de ore: *"a fost adus un avocat de oficiu căruia i-a plătit onorariul și a fost băgat în arest. A doua zi a părut, cu cătușe la mâni, în fața procurorului. Nicolae Andrei a solicitat anchetarea în stare de libertate. Cererea i-a fost respinsă. Era considerat un pericol peblic"*. A stat în detenție până Vineri seara 18 Februarie. În ce condiții? Într'o cameră de 4 x 8 m cu 18 paturi și 60 de hoți și tâlhari. Bineînțeles că nu putea fi cazat la Hotelul "Intercontinental" de exemplu, hotel de patru stele, unde o cameră costă 219 dolari cursul zilei. A fost tuns la zero, ca pușcăriașii (deși nu era încă, frizerul nu avea de lucru, la tarifele pe care le aplică cooperativa sa natală!). A primit și costumul de rigoare - zeghea. Avocata a considerat că s'a procedat ilegal. (Constatăm ca dela o vreme reprezentantele sexului frumos se impun pe plan profesional cu mai mult succes decât colegii cu pantaloni cu manșetă!). După ce i-a fost refuzat accesul la informații, legătura cu familia și colegii (dela S.Z.R. nu l-a căutat nimeni?), Nicolae Andrei s'a pomenit Vineri seara eliberat de către un primprocuror dela Parchetul Craiova contra unei cauțiuni de 100.000 lei, maximum prevăzut de lege, plătită la un oficiu C.E.C. ce rămăsese deschis în acea seară, a afirmat ziaristul craiovean.

Pentru mai multă operativitate i s'a pus la dispoziție și o mașină. Nicolae Andrei are sentimentul că totul a fost *"aranjat"* dar nu face nici o legătură între vizita Domnului Iliescu la Craiova și arestarea sa. În opinia lui, doară ar fi explicațiile posibile ale eliberării pe cauțiune pe care și-a plătit-o singur: ori solidaritatea de breaslă a ziariștilor a provocat oarece spaime ori s'a primit un telefon de undeva... Cred, afirmă el: *"că i-a descurajat și afirmația care a precizat că Domnul Iliescu n'a făcut nici o plângere penală împotriva ziaristului "mângâiat" în arestul preventiv de gardieni cu vocabularul specific instituției: "hoțule", "banditule"*.

Cum explică avocata Lucia Dobre încadrarea juridică a pamfletului? *"Modalitatea de interpretare a textului este tot aceea care a fost aplicată în timpul statului totalitar și chiar conceperea textului din Codul penal are ceva comun cu cel din perioada respectivă"*.

În opinia Asociației Ziariștilor din România, la sediul căreia a avut loc conferința de presă, lucrurile sunt însă cu mult mai grave. *"Se flutură categoria morală a onoarei, mulți par extrem de preocupați de onoarea prezidențială în timp ce nimeni nu se sinchisește de onoarea și demnitățile lezate ale unor demnitari și ziariști insultați de România Mare"*. Cazul Nicolae Andrei va intra curând pe rol. Ziaristul intenționează să dea în judecată Poliția craioveană și la proces să-l cheme ca principal martor pe Președintele Iliescu. Între timp comisia juridică a Consiliului Municipal Craiova a decis să *"fie chemați reprezentanții poliției și Parchetului local spre a da explicații"*.

MULTE S'AU ÎNTÂMPLAT, DAR NIMIC NU S'A SCHIMBAT

Banu SERDARU

Puterea legislativă din România - Parlamentul - nu este nici pe departe ce ar trebui să fie, reunind în majoritate figuri șterse, cu reflexele autoritariste ale lumii totalitare, în care toleranța, compromisul, dar mai ales dialogul civilizat sunt aproape inexistente. Partidele sunt multe și slabe, rupte de electorat și formate în cultul supunerii oarbe față de șef și cei 2-3 inși care învârt afacerile partidului. Viața formațiunilor politice se rezumă la fricțiuni interne, intrigi, goană după putere și se confundă cu imaginea liderului de partid.

Pentagonala roșie e PCR-ului "pluralist" manevrat de Ion Iliescu prin aghiotanții săi Verdeț, Tudor, Păunescu, Funar, Gavra, Surdu și președinții partidului aflat la guvernare Gherman și Năstase - care conduc cele două camere ale legislativului. Ei alcătuiesc mașina de vot comunistă a legilor impuse dela Cotroceni, coaliția roșie majoritară, cu 53% în Parlament. Lucrările forului legislativ au fost reluate în acest an în sesiunea ordinară dela 1 Februarie cu votarea Legii pentru modificarea și completarea Codului Penal și a Codului de procedură civilă.

Legea bugetului pe '94 n'a ajuns la Parlament. Comisia juridică reprezentată de "groparii presei" - senatorii roșii Ion Predescu și Valer Suian - a declarat război homosexualilor și ziariștilor, ignorând problema spinoasă a drepturilor omului. Dar amendamentele Consiliului Europei condiționează ferm menținerea țării noastre în comunitatea europeană. În schimb, atacul la dreptul de a te informa a rămas în picioare, tov. Valer Suian promovând 2 articole perfide: *"Defăimarea prin orice mijloace în public a țării sau a națiunii române se pedepsește cu închisoare dela un an la cinci ani"* și *"Comunicarea sau răspândirea de știri, date și informații false sau de documente falsificate, dacă fapta e de natură a aduce atingere siguranței statului ori relațiilor internaționale ale României, se pedepsește cu închisoare dela un an la cinci ani"*. A trecut prin Parlament după discuții aprige - Legea privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și a celei de Televiziune, dar aplicarea ei întârzie, fiindcă nu se va ajunge prea curând la o înțelegere privind alcătuirea Consiliului de Administrație, în care ponderea o vor deține tot slugile bine plătite ale Puterii.

Comisia anticorupție n'a depus încă raportul final, promis pentru 30 Martie, fapt explicabil de vreme ce majoritatea membrilor ei sunt de culoarea trandafirului comunist și se opun anchetării și pedepsirii fraților lor, rechini implicați în cazurile Agricola International SA Bacău și contractul Petromin-Forum Maritime. Cele două camere ale legislativului duc o bătălie fără menajamente, marcate de expresii triviale, aluzii și trimiteri repetate la origini, lăsând impresia că țintesc alegerile anticipate. Domnul Max Watson - negociatorul FMI - a părăsit dezamăgit România, bugetul pe '94 nefiind definitivat. De vină sunt aleșii națiunii care n'au finalizat la timp trei legi importante:

- legea accizelor care va afecta și produsele interne;

- legea impozitelor și taxelor locale care nu va ierta nimic, impozitând pământul, casa, mașina, câinele și... aerul poluat ce-l inspirăm!

- legea impozitului pe "venitul" agricol care vrea să impoziteze ceva, ce nu prea există. Adevărul trist e că fiscalitatea impusă prin legea votată de majoritatea roșie din Parlament este aberantă, prin impozitele și taxele insuportabile. Este posibilă până și impozitarea profitului reinvestit de întreprinzători, impozitul pe dobânzile economiilor făcute prin CEC, majorarea de câteva zeci de ori a chiriilor. Războiul celor două camere ale Parlamentului e în plină desfășurare, câtă vreme partidul comunist părinte PDSR și fiii lui: PUNR, PRM, PSM, PDAR au votat legea impozitului pe "venitul" agricol, de expropriere a țăranului încă... neîmproprietărit de mincinoasa lege a fondului funciar.

În Senat și în Camera Deputaților majoritatea parlamentară revine comuniștilor. Gruparea unora dintre foștii securiști, condusă de patologicul tribun de Butimanu și măscărici agresiv Vadim Tudor, își joacă rolul nefast la vârf, prin propagandă naționalistă și șantaj, cu acordul tacit și vinovat al Președintelui Iliescu. Grupările foștilor comuniști de marcă sunt reprezentante prin Ilie Verdeț, Marțian Dan, Adrian Păunescu, Victor Surdu ș.a. Imaginea jalnică a celor ce cântă în struna Puterii e completată de extremiștii Gh. Funar și Ion Gavra.

Saltimbacii "parlamentari" Vadim Tudor și Adrian Păunescu, secondați de un Gh. Dumitrescu, Vasile Văcaru și compania, fac să ne pierdem orice urmă de credibilitate externă, prin demagogie populistă, intoleranță și lipsa totală a bunului simț și minimei decențe.

FORUMUL CRANS MONTANA LA BUCUREŞTI

Mihaela MOISIN

Din cazanul cu smoală, în care fierb de mai bine de 4 ani, Nicolae şi Elena privesc cu invidie la prima folosinţă a fostului Palat al Poporului, azi Palatul Parlamentului României: un monstru de beton clădit peste cimitirul de oase ale deţinuţilor politici anticomunişti, omorâţi cu migală din ordinele lui Gheorghiu Dej şi ale familiei Ceauşescu. Cum zice vechea noastră zicală, acest monument satanic n'a fost *"pentru cin'se pregăteşte, ci pentru cin'se nimereşte!"* Şi s'a nimerit ca Ion Iliescu, să profite de bunurile agonisite cu "sudoarea frunţii" de Ceauşescu. Adăugând încă 20 de miliarde de lei la investiţiile care au curs ani în şir în bogăţia burlescă a acestui monstru, parte din clădire (restul fiind încă în stadiul de mormane de moloz) a fost gata să-şi primească oaspeţii de onoare.

România a găzduit lucrările Forumului Crans-Montana, în zilele de 22-26 Aprilie a.c. Mulţi reprezentanţi ai mai multor ţări au participat, împreună cu sute de ziarişti la aceste lucrări; cu toate acestea, singurii preşedinţi de stat au fost... Iliescu şi Arafat.

Dl. Carteron, Preşedintele Forumului a deschis lucrările acestei sesiuni, arătând că România este una din cele mai mari pieţe din Europa Centrală, "un far avansat al culturii latine în această parte a lumii", că se află la întretăierea mai multor axe geopolitice şi a comerţului mondial; pe de altă parte, clădirea găzduitoare a lucrărilor este un "palat al lipsei de măsură", dovadă a delirului dictatorial şi al suferinţei poporului român.

A vorbit apoi preşedintele Iliescu, plângându-se că ţările fostului bloc comunist sunt tratate diferenţiat, lucru ce ar putea duce la adâncirea discrepanţelor dintre ţările dezvoltate şi restul lumii, datorită "legilor oarbe ale pieţei".

În cuvântul său, D-na Catherine Lalumière, într'un fel răspunzând plângerilor lui Ion Iliescu, a arătat că unele ţări din Europa Centrală au dovedit că vor să devină "ţări normale, civilizate", în timp ce altele pendulează între deschidere şi reînchiderea în sine. Apoi a subliniat importanţa libertăţii presei, a Televiziunii şi Radioului... a vorbit despre criza valorilor, purificarea etnică, rasism, antisemitism etc. După care, revenind la sentimente mai duioase, a scos în evidenţă şi progresele României în ultimii ani şi apoi a acordat preşedintelui Iliescu medalia Consiliului Europei, rezervată şefilor de stat...

Ochii înroşiţi de temperatura iadului erau gata să iasă din orbitele lui Ceauşescu, însă, când Ion Iliescu a primit chiar dela D-na Catherine Lalumière, secretara Forumului Crans Montana, această medalie. Ar fi suportat şi el cu stoicism orice ceartă părintească în schimbul medaliei.

De altfel, pe parcursul celor patru zile, fiecare cu treburile şi relaţiile lui: Iliescu cu Arafat (foşti colegi de facultate în anii de glorie 1956-58, în ţări mai reci) şi Adrian Năstase cu Shimon Peres. Discuţiile dintre cele două perechi precum şi cele ale omului lor de legătură (cu Moscova!) - Theodor Meleşcanu - au fost fructuoase şi pline de promisiuni.

Alt cuţit înfipt în inima mustind de smoală a lui Ceauşescu - el era doar cel care media cu Arabii, cu...

Propunerile de relaţii de pace şi prietenie, relaţii economice (şi cine mai ştie ce?) au curs la picioarele lui Ion Iliescu, dar mai ales aceea a lui Shimon Perez, de a exporta... "şomeri" în Orientul Mijlociu.

Nicolae Văcăroiu însă s'a simţit probabil cel mai bine: a petrecut până târziu în noapte, înnecându-şi necazul într'un vin de Murfatlar...

În aceste zile, atenţia întregii lumi a fost îndreptată asupra României şi a Bucureştiului în special, datorită întâlnirii Ministrului de Externe israelian Shimon Peres, cu liderul O.E.P., Yasser Arafat din prima zi a lucrărilor. Shimon Peres a declarat că negocierile dintre O.E.P. şi Israel se vor încheia în prima săptămână a lunii Mai.

În aceste zile, Compania de publicitate "Group 24 Publishing Ltd." din Londra a lansat "FOCUS ROMANIA", prima revistă de afaceri dedicată în întregime României, independentă de orice interes politic sau comercial.

De asemenea, s'a anunţat că Centrul românesc de comerţ mondial, "World Trade Centre" din Bucureşti se va deschide în luna Mai şi va intra în funcţiune în luna Septembrie.

Ce urmează? Se duc tratative intense cu concurenţa - Forumul dela Davos, pentru a ca acesta să-şi ţină lucrările tot la Bucureşti, şi dacă este posibil, tot anul acesta. "Poate ca prin această concurenţă să câştige România" - spune Ministrul de Stat Mircea Coşea, după principiul că *"cine nu riscă nu câştigă"*.

RĂSTIGNIREA UNEI ÎNVIERI

Urmare din pag.1

Învierea Decembristă a fost răstignită prin otrăvirea minţii şi a sufletelor precum şi prin o dezbinare nutrită de calomnii şi manipulări. Comunismul a confiscat Statul pentrucă aşa ceva e în natura lui. După cum tot în natura lui este să încarneze răul în poporul român.

În fapt, soarta Românilor a fost pecetluită în perioada dintre revoluţie şi alegerile din Mai 1990. În acea perioadă, moralitatea şi speranţa au fost trădate. Puterea a pus şteangul la gâtul revoluţiei, alegând în loc de reformă nereformă şi practicând comunismul în timp ce joacă comedia democraţiei. În loc de o politică a binelui, puterea s'a axat pe vechea politică a răului, la politica înaintaşilor analfabeţi şi bâlbâiţi. Aventura iresponsabilă de 45 de ani este reluată ca o revenire la normal. În chipul acesta totul a devenit absurd şi absurdul nu mai deranjează pe nimeni. El devenind chiar o situaţie care vrea să se permanentizeze, pentrucă deşi s'a vorbit atât de mult despre revoluţie, pentru nomenclaură nu a fost nici o clipă vorba de o evoluţie spre sistemul preconizat de ea, ci doar de o înnoire a schemelor celui existent.

Teritoriul Răstignirii este teritoriul viu al sufletului românesc împilat de netrebnicia cripto-comunistă care vrea să dispenseze naţiunea de simţiri care nu sunt şi ale ei; care vrea să reducă naţia la unica simţire că toţi Românii trebue să fie strâns uniţi în Frontul D-lui Iliescu. De unde, urmarea: cei care sunt ţinuţi sub ascultarea Frontului n'au voie să ajungă la emancipare. Căci, în chip evident, puterea se simte deranjată de orice contrariu la profesiunile de credinţă marxiste şi la carenţele de ordin moral. O asemenea manevră a răstignirilor sună "ca dracu". Pentrucă ce a fost nu se poate tămădui decât cu un punct de răscruce nouă.

Răstignitorii se pretind a fi republică şi democraţie socială, dar republica lor este o impostură şi democraţia o amăgire. Ei se reped cu înverşunare asupra tuturor acelora care îi contestă în numele viitorului şi persistă a goli viaţa de orice conţinut moral, căci doar numai aşa îşi pot păstra calitatea de conducători. Ei răstignesc revoluţia cu legi ambigue care să asigure vechiul joc, în numele unei societăţi democratice. Jocul e simplu: ei vor să aibă tot mai multă putere faţă de un popor care trebue ţinut prin sărăcie în o tot mai mare ascultare. Ei sunt artizanii renaşterii roşii.

Că răstignitorii nu vor putea rezista la infinit, e clar. Totul depinde de mult aşteptata reacţiune a societăţii româneşti de finalizare a acestei infame faze istorice.

Neamul Românesc îşi poartă Crucea pe un drum de Golgotă de două mii de ani. Dar numai de când cu comunismul, a început distrugerea lui.

Răstignirea de care vorbim a reasigurat promovarea nulităţilor şi epurarea valorilor. A pus moralitatea şi conştiinţa sub zăgaz şi a încurajat spiritul mentalităţilor independente de morala creştină, pentru a face ca trecutul comunist să fie din nou la putere. Răstignitorii zic că sunt patrioţi, dar în realitate ei sunt patrihoţi.

De sub răstignirea de care a avut parte, spiritul Revoluţiei va străluci pe firmamentul valorilor perene româneşti, în timp ce cel al răstignitorilor se va scufunda în groaznica trădare naţională pe care o practică.

Eugen BÂRSAN

VATRA DE IERI ŞI CEA DE AZI

De patru decenii, când spuneam Congresul Episcopiei Ortodoxe Române din America, spuneam Vatra; anul acesta, din motive serioase - Episcopia a împlinit 65 de ani, iar Biserica Ortodoxă Rusă din Eur-Asia a împlinit 200 de ani de când a trecut strâmtoarea Bering şi-a clădit în 1794 prima biserică ortodoxă rusă în Alaska ce aparţinea Ţarului; după 73 de ani (1867) Statele Unite au cumpărat Alaska plătind $7.200.000.

Se anunţă că în anul 1995, când se vor împlini 66 de ani dela înfiinţarea Episcopiei şi 201 de Ortodoxie în America, Congresul Episcopiei Ortodoxe Române se va reîntoarce la Vatră.

Pentru cei care-şi iau "o piatră'n gură" când se duc unde n'au mai fost, le reamintim că o vizită azi la Reşedinţa Episcopiei cu autostrăzile care te lasă'n prag şi moteluri care-ţi oferă somn uşor, e departe de imginea de acum jumătate de secol, când trebuia să cutreieri străzile micilor aşezări din jurul Vetrei ca să citeşti în fereastră "Room for rent" (Odaie pentru închiriat).

Acum admirăm la Vatră reşedinţa Episcopiei şi clădirea ce-o înconjoară, biserica, sălile de întrunire, dormitoarele pentru copiii care vin la cursurile de vară; apoi cimitirul şi perla Vetrei: Heritage Center, un muzeu unde se păstrează contribuţia pe care au dat-o Românii la închegarea Statelor Unite.

Aceste realizări au înlocuit grajdurile şi vacile. Vatra, într'un început, era icoana gospodăriei pe care imigrantul o lăsase dincolo, în Ţara Mamă.

Primul gând al celor care au cumpărat Vatra a fost să fie la centrul vieţii româneşti ce se întindea pe linia oraşelor industriale Cleveland-Detroit-Chicago şi având la Nord pe Românii din Canada. Vatra e situată cam la jumătatea drumului dintre Cleveland şi Chicago.

Cu o donaţie de $10.000 adusă din ţară de Episcopul Moruşca s'a plătit prima rată a ipotecii (mortgage), iar după vreo 10 ani s'a achitat ultima rată. Actul ipotecii a fost scris pe spatele părintelui Glicherie Moraru, care avea pe lista donatorilor şi pe regele Carol al II-lea. Regele se afla în Mexic şi spera că prin influenţa Bisericii Ortodoxe Române să i se deschidă la frontieră poarta ca să intre împreună cu Madame Lupescu în Statele Unite. Autorităţile n'au deschis poarta regelui, dar au deschis poarta închisorii părintelui Glicherie Moraru, împreună cu părintele Gheorghe Opreanu şi George Zamfir. Eu au fost judecaţi şi condamnaţi că nu s'au înregistrat ca agenţi străini. După aproape doi ani, la stăruinţa senatorului Vandenberg (R) Michigan, Preşedintele Truman a declarat că cei condamnaţi şi-au ispăşit pedeapsa, "time served", şi au fost eliberaţi. Unii au interpretat greşit că cei condamnaţi ar fi fost graţiaţi.

Pentru un scurt timp se instalase la Vatră Episcopul Moldovanu. El îşi amăgise enoriaşii din Gary, Indiana că se duce în Florida dar s'a rătăcit prin Dealul Mitropoliei dela Bucureşti şi-a ajuns Episcop.

A urmat procesul dela Cleveland care a ajuns până la Curtea Supremă. Episcopul Valerian împreună cu părintele Ioan Truţa au tăiat pentru ultima dată pofta celor din ţară de a pune stăpânire pe bisericile Românilor din America.

Dar încercările guvernului şi ale Prea F. Teoctist de-a înfăşca Vatra au continuat până la revoluţie. Acum se pare că s'au liniştit apele.

Spre a nu se da uitării, am întors o pagină din istoria Vetrei.

Notă: Anul acesta Congresul Episcopiei Ortodoxe Române din America are loc la Catredala *Sfântul Gheorghe* din Detroit, Michigan.

Stroe MOLDOVANU

Învierea

Urmare din pag.1

celelalte divine idei învăţate dela el. Mai mult decât atât: o lungă frecvenţă a tuturor minunilor la care fuseseră martori îi pregătise pentru a primi orice fapt de natură extraordinară. Şi cu toate acestea, Maria Magdalena vede mormântul gol şi nu crede că a înviat, îl întâlneşte pe Iisus în grădină şi-l ia drept grădinarul; şi, culmea perplexităţii sufletului omenesc, îl întrebă pe el, cel înviat, unde e trupul celui care a murit! După aceea, Mântuitorul se arătase tuturor ucenicilor, iar Toma, care nu fusese de faţă şi care nu era un necredincios cum îi merge numele, nu-i putea crede pe cuvânt.

A trebuit să-i pipăie rănile şi să-şi adâncească degetul în rana sângerândă dintre coaste ca să vadă că nu e idee şi nu e vis, ci realitate vie în carne şi oase. Faptul sguduitor şi covârşitor peste orice idee şi peste orice credinţă era acolo, în prezenţa vie a Domnului ridicat din mormânt. Şi era atât de concret şi atât de real încât lor cu greu le venea să-l creadă. A fost nevoie de o serie de arătări, în grupe mai mici, în grupe mai numeroase; a fost nevoie de probe materiale, cel înviat mâncând pâine şi peşte şi dându-le să mănânce şi ei la fel ca să-i încredinţeze că nu e părere, nu e vis, nu e idee, nu e fantomă sau halucinaţie, ci înviere reală din moarte. A trebuit în urmă ca trupul cel ridicat din mormânt să se înalţe în lumina veşniciei pentru ca ucenicii să se convingă într'adevăr şi definitiv de realitatea faptului istoric al învierii.

Faptul acesta al mormântului deşertat şi al trupului ridicat viu la cer e temelia întregului creştinism. Întruparea miraculoasă din Fecioara Maria şi din Duhul Sfânt, existenţa Fiului lui Dumnezeu umilită în tânărul teslar din Nazaret, minunile prin care puterea ei se manifesta şi valoarea divină a învăţăturii lui Iisus, toate se adeveresc prin faptul istoric al învierii, verificat în fel şi chip de oameni.

Totdeauna accentul principal în predica apostolilor cade pe învierea Domnului, iar nu pe întrupare sau pe celelalte fapte din viaţa lui pământească, şi ei se mărturisesc martori oculari ai învierii. Fiindcă cine acceptă adevărul învierii, uşor le acceptă pe toate celelalte. Dacă n'ar fi fost faptul adevărat la temelie, creştinismul cu toată măreţia lui n'ar fi decât o minciună. Nici ideea în sine de nemurire nu l-ar fi salvat, fiindcă această idee, cum am amintit, e comună, ca idee, tuturor religiunilor. Sâmburul creştinismului e această faptă şi tăria lui e credinţa în această faptă. În zenitul religiunii, ea e soarele fără apus, care luminează în urmă istoria lui Hristos pe pământ, iar înainte destinaţia omului în viaţa viitoare.

Credinţa în Hristos e credinţa în învierea lui; iar credinţa în învierea lui e credinţa în învierea morţilor, în propria noastră înviere. Dacă în învierea lui credem, dar nu credem în învierea noastră, suntem cei mai nefericiţi dintre oameni, zice Pavel. De ce oare? Fiindcă nefericirea omului e moartea. Fiindcă nefericirea omului e moartea. Precum, ca să ajungem la trunchiul unui copac, înaintăm prin umbra lui, tot astfel înaintăm în umbra morţii până în clipa din urmă.

Toată taina mântuirii noastre din răul păcatului şi al morţii stă în persoana Mântuitorului. Nu ne vom mântui decât făcându-ne asemenea lui prin voinţa noastră morală şi prin ajutorul dragostei lui nemărginite. În faţa noastră stă Iisus Hristos, modelul veşnic al perfecţiunii, întrupat în om, umilit şi batjocorit, bătut şi crucificat, ucis şi înmormântat şi înviat din groapă pentru a dărui omului calea mântuirii. A fi asemenea lui este a îndura durerea ca el şi a muri ca el pentru a învia ca el. Nu în evitarea durerii pământeşti stă salvarea, ci în îndurarea ei cu voinţa eroică a lui Hristos. Alt leac împotriva suferinţii şi a morţii din această lume nu este. Căci răul e în lume, iar binele sau fericirea e în Dumnezeu. Răul e păcatul din noi, fericirea e a face voia lui Dumnezeu. Iar a face voia lui Dumnezeu aici pe pământ este a trăi ca Iisus Hristos, a muri ca el pentru a învia ca el.

Hristos salvând din moarte pe omul din el, l-a eternizat. Astfel mântuirea este eternizarea omului întreg: trup şi suflet. Învierea trupurilor este eternizarea lor. Nespus de frumos lămureşte apostolul Pavel această transfigurare a trupului din stricăcios în nestricăcios şi din muritor în nemuritor. Trupul nostru pământesc şi trecător e sămânţa trupului nostru ce va fi în veşnicie. Planta viitoare a grâului răsare din bobul de sămânţă pe care îl îngropi în pământ. Dar ea nu se va desvolta decât cu preţul putrezirii bobului. Altfel e bobul şi altfel planta; dar planta rămâne totuşi "trupul seminţii" din care a răsărit. Dacă trupul din lume e pământesc şi muritor, trupul înviat în ceruri va fi duhovnicesc şi nemuritor. Va fi spiritualizat asemenea trupului lui Iisus Hristos după înviere, care pătrunde prin lucrurile materiale.

Credinţa creştină în înviere, întemeiată pe faptul istoric, e astfel credinţa în spiritualizarea omului întreg, sau credinţa în veşnicia personalităţii.

Nichifor CRAINIC

NU SUNTEM UN POPOR DE HANDICAPAŢI

Silviu NEMŢEANU şi Emil MUNTEANU

Nu demult, canalul 5 al televiziunii franceze ne-a prezentat un "superb" film documentar despre copiii României.

După cum vă închipuiţi, a fost vorba despre handicapaţi. Surori zoioase, copii hăzi, condiţii de viaţă în cămine, desprinse parcă din cărţile lui Dickens. N'au fost secvenţe întâmplătoare, ci un film lung ce părea că nu se mai sfârşeşte. Câtă peliculă, cât timp de emisie, pentru a demonstra ce? Că suntem o ţară de handicapaţi?

M'am gârbovit sub povara imaginilor vitriolante, repetându-mi ca un leitmotiv: nu, handicapaţii nu sunt o invenţie românească. Ei există pe tot mapamondul şi numai bunul Dumnzeu ştie de ce ei trebue să fie aşa.

Reporterii însă, în veşnică goană după senzaţional, nu au nici o scuză. Când vii într'o ţară, nu scormoneşti în lăzile de gunoi. Este o chestie de bun simţ. Orice străin care vrea să spună ceva lumii despre Români, ar trebui ca în primul rând să cunoască ce a dat lumii acest popor. Ei ar trebui să-şi noteze pe prima pagină a carnetului lor nume ca Brâncuşi, Pallade, Vuia, Coandă, E. Ionescu, Titulescu, Enescu, Lipatti şi câte alte personalităţi care şi-au ocupat un bine meritat loc în istoria şi civilizaţia lumii.

Mă întorc la copii şi afirm, ba chiar strig în gura mare: avem nişte copii minunaţi, avem o tradiţie în a avea copii minunaţi! Strălucitori, fenomenali, chiar, mi-aş permite să spun, comparând condiţiile de viaţă şi instrucţie ale Românilor, cu cele ale copiilor din ţările super-industrializate, unde prichindeii de cum stau pe picioarele lor se împiedică de video şi de computere.

În toamna anului trecut, cu sprijinul Ministerului Tineretului, un mare grup de copii superdotaţi au efectuat o călătorie în Europa şi au fost primiţi la Consiliul Europei, la câteva zile numai după admiterea României.

"Aveţi şi de aceştia!" a exclamat D-na Catherine Lalumière.

În Anglia ei au fost primiţi la Camera Lorzilor şi copiii noştri, tineri ambasadori anonimi, au uimit gazdele prin cultura şi inteligenţa lor. A fost un adevărat triumf!

Într'adevăr avem şi de aceştia. Ei sunt numeroşi, foarte numeroşi. Milioane de copii inteligenţi, dintre care recenta fundaţie Coandă a reunit până în prezent numai câteva sute. Cel mai tânăr membru al fundaţiei este pianista bucureşteană de numai 9 ani, Maria Edit Fazakas, câştigătoarea premiului special al juriului Italia 1993 "Adalberto Spada". Premiul I la acelaşi concurs organizat de către fundaţia "Valentino Bucchi" a revenit Roxanei Gabriela Baidechi, elevă în clasa a V-a la un liceu din Constanţa.

La Olimpiadele internaţionale de informatică, matematică şi fizică, ca şi la Olimpiadele balcanice, tinerii noştri elevi au obţinut 10 medalii de aur. Nu este lipsit de interes să arătăm că în urmă cu câţiva ani România ocupa locul al treilea în lume privind numărul de premii obţinute de către tinerii concurenţi în competiţiile muzicale de mare dificultate. Avem o comoară de talente muzicale care ilustrează excelenta tradiţie a şcolii interpretative şi componistice româneşti.

Şcoala Normală Superioară din Paris se bucură de un mare prestigiu în întreaga lume şi diplomele pe care le eliberează absolvenţilor constituie cel mai autentic certificat de valoare intelectuală. Chiar şi cei respinşi la examenul de admitere beneficiază de oarecare prestanţă de a fi concurat la intrarea în această prestigioasă şcoală.

Când într'o seară din luna Ianuarie Bernard Pivot a încheiat emisiunea "Bouillon de culture" consacrată Şcolii Normale Superioare, printre cei zece studenţi prezenţi dintre cei mai buni, unul dintre ei era românul Ilarion Pavel. Împreună cu el încă cinci colegi români alcătuiesc naţionalitatea străină cea mai bine reprezentată în şcoală, iar actualul director a declarat că *"dacă şcoala ar crea filiale în Europa, Direcţia ar voi ca prima şcoală de acest gen să fie deschisă în România"*.

MAREA ÎNVIERE

Urmare din pag.1

Starea de confuzie şi de spaimă era generală. Poporul era înspăimântat şi se întreba dacă Iisus fusese un impostor, cum îl numeau fariseii, sau era numai victima lor. Semnele cereşti pledau pentru cea de a doua ipoteză. Murmure tot mai dese se auzeau în cetate împotriva acestora. Desigur, nimeni nu se gândea la învierea Lui. Poate numai cei ce Îl răstigniseră se temeau de această Înviere, ei crezând mai mult decât cei ce-L urmaseră. De aceea au cerut dela Pilat ostaşi care să păzească mormântul.

"Domnule, i-au zis ei, neam adus aminte că înşelătorul acela, pe când era încă în viaţă, a zis: 'După trei zile voi învia'. Dă porunca dar ca mormântul să fie păzit bine, până a treia zi, ca nu cumva să vină ucenicii Lui noaptea să-i fure trupul şi să spună norodului: 'A înviat din morţi!' Atunci, înşelăciunea din urmă va fi mai grea decât cea dintâi!" (Mt. 27)

Niciodată nu s'au luat mai multe măsuri preventive împotriva unui miracol. Cu mormântul pecetluit, cu ostaşi păzind la intrare, cine ar mai fi putut fura trupul celui mort? Sau cum ar fi îndrăznit cel mort să mai învie? Orice speranţă a celor ce credeau se păbuşise. Cei doi ucenici, mergând spre Emaus, îi spuneau lui Iisus, care se unise cu ei pe cale, **"dar ochii lor erau ţinuţi să nu-L cunoască"**:

"Noi trăgeam nădejde că El este Acela care va izbăvi pe Israel; dar, cu toate acestea, iată, astăzi este a treia zi de când s'au întâmplat aceste lucruri."

Deci, nădejdea învierii era moartă. Cele trei zile profeţite de Învăţător trecuseră. Şi apoi, ce înseamnă "credeam că va izbăvi pe Israel?" La ce fel de izbăvire se refereau ei? Deşi neclar, este totuşi de presupus că cei doi ucenici se refereau mai curând la o izbăvire naţională, nu mistică. Iisus continua să fie neînţeles.

Astfel linţoliul spaimei, al deznădejdii şi al unei tăceri ucigătoare plutea peste neamul iudaic în acea zi de Sâmbătă. Dumnezeu fusese pus în mormânt. O piatră grea acoperea uşa mormântului pentru eternitate. Unii fugiseră, Iuda se spânzurase, Petru plângea amar lepădarea de Iisus, ucenicii stăteau ascunşi în casă. Fariseii triumfau. Dar triumful lor era otrăvit de spaima învierii Domnului. Ierusalimul era un pachet enorm de nervi gata să izbucnească în fiece clipă.

Acea zi de Sâmbătă era ziua tăcerii şi a întrebărilor, ziua dubiului şi a nădejdii. Unde era Iisus? Unde erau promisiunile Lui solemne de revenire la ucenici? **"Nu vă voi lăsa orfani. Mă voi întoarce la voi!"** (In. 14:18) Activitatea Mântuitorului, în Sâmbăta tăcerii, se desfăşura în iad. Pentru o zi, pământul şi lumea fuseseră lăsaţi singuri, după peste treizeci de ani de locuire printre oameni. Toţi drepţii Vechiului Testament aşteptau momentul eliberării lor din iad. Promisiunea unui mântuitor nu se stinsese niciodată în inima lor şi nădejdea le ţinea sufletul viu în focul încercărilor. În această Sâmbătă, s'a împlinit proorocia lui Isaia: **"Iată, Te voi pune ca legământ al poporului, ca să fii lumina neamurilor, să deschizi ochii orbilor, să scoţi din temniţă pe cei legaţi şi din prinsoare pe cei ce locuiesc în întuneric,"** (Isa. 42:6-7). Iar Sf. Petru confirmă acest lucru în prima sa Epistolă. Fără îndoială, ştia aceasta dela Însuşi Iisus. De aceea, afirmă cu tărie despre Învăţătorul: **" El a fost omorât în trup, dar viu în duh, în care S'a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare, care fuseseră răsvrătite odinioară..."** (1 Pt. 3:18-20)

S'au scurs astfel, în taină şi spaimă, o zi şi o noapte. Sabatul trecuse şi nu se întâmplase nimic. Promisiunile păreau să fi fost vorbe în vânt, căci, mai tare decât orice speranţă era teroarea prezentă, augmentată de spaima internă a celor ce-L urmaseră pe Hristos, căci spaima din noi este mai paralizantă decât cea pe care ne-o provoacă teroarea din afară. Fără această colaborare psihică involuntară, cei ce ne oprimă ar fi neputincioşi.

Cei ce promiseseră lui Iisus că sunt gata să moară cu EL, care spuseseră "Dacă toţi se vor lepăda de Tine, eu nu mă voi lepăda", se ascundeau speriaţi, sau îşi plângeau trădările, neputincioşi să se ridice din deznădejdea lor. Numai femeile fidele, modeste şi gata de sacrificiu, nu fugiseră şi nu deznădăjduiau.

Duminică, în zorii zilei, Hristos a înviat. Această simplă enunţare a adevărului Învierii, pe care o auzim de două mii de ani, nu ne mai şochează auzul şi înţelegerea cu violenţa cu care i-a şocat pe contemporanii Învierii. Să lăsăm de-o parte clişeul frazei care afirmă Învierea, devenit clişeu pentru mulţi din noi, chiar şi dintre cei ce credem şi să încercăm să ne transpunem în situaţia celor de atunci, oameni care credeau sau nu, prieteni şi vrăjmaşi ai Mântuitorului, trădători pocăiţi sau nepocăiţi, ca să întuim exact adâncimea ameţitoare a acestui eveniment necontestat de trăitorii acelui timp şi incontestabil.

"După ce a trecut Sâmbăta, când se lumina în întâia zi a săptămânii (Duminica) **a venit Maria Magdalena şi cealaltă Marie ca să vadă mormântul. Şi, iată, s'a făcut cutremur mare, că îngerul Domnului coborând din cer, şi venind, a prăvălit piatra şi şedea deasupra ei. Şi înfăţişarea lui era ca fulgerul şi îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Şi de frica lui s'au cutremurat străjerii şi s'au făcut ca morţi.** (Mt. 28: 1-40).

Şi după ce a trecut ziua Sâmbetei, Maria Magdalena, Maria mama lui Iacov şi Salomea au cumpărat miresme ca să vină să-l ungă. Şi dis-de-dimineaţă, în prima zi a săptămânii, (Dumnică), **pe când răsărea soarele, au venit la mormânt. Şi ziceau între ele: "Oare cine ne va prăvăli nouă piatra dela uşa mormântului?" Dar, ridicându-şi ochii, au văzut că piatra era răsturnată, căci era foarte mare.** (Mc.26:1-4)

"Şi ziua acea era Vineri şi se lumina spre Sâmbătă. Şi urmându-i, femeile care veniseră cu el din Galilea, au privit mormântul şi cum a fost pus trupul Lui. Şi întorcându-se, au pregătit miresme şi miruri, iar Sâmbată s'au odihnit după lege. Iar în ziua cea dintâi a săptămânii (Duminică), **foarte de dimineaţă, au venit ele la mormânt aducând miresmele pe care le pregătiseră. Şi au găsit piatra răsturnată de pe mormânt şi intrând nu au găsit trupul Domnului Iisus."** (Lc. 23: 54-56 până la 24: 1-3).

Aceasta este relatarea concisă şi simplă a celor trei evanghelişti sinoptici. Ştirea învierii a fost adusă de aceste femei, celor unsprezece, care stăteau ascunşi în casă de frica Iudeilor. Maria Magdalena, care plângea la mormântul gol, a vorbit cu Iisus şi a alergat şi ea la ucenici. Celelalte femei, pe când fugeau cuprinse de frică dela mormânt, Îl întâlnesc pe Iisus înviat, care le spune: **"Bucuraţi-vă!"** şi le cere să-i anunţe pe ucenici să vină în Galilea.

Să ne imaginăm acum situaţia reală: unsprezece ucenici înfricoşaţi cu nădejdea pierdută, dezorientaţi prin plecarea Învăţătorului pe care Îl socoteau Fiul lui Dumnezeu, dar pe care Îl părăsiseră în clipa primejdiei, ceea ce înseamnă că nu erau ferm convinşi şi că, atunci când Îl mărturiseau ca atare, nu trup şi sânge le descoperea lor acestea, ci Tatăl din ceruri, (Cf. Mt. 16:17) se trezesc dintr'odată cu năvala femeilor mironosiţe care le vestesc învierea lui Iisus şi faptul că au vorbit cu EL. Fără îndoială că femeile erau agitate, vorbeau întrerupt, se acopereau unele pe altele şi toată această hărmălaie îi făcea pe ucenici să se îndoiască de adevărul celor vestite de ele.

Vine apoi şi Maria Magdalena cea mai uluită dintre toate, care până atunci plânsese sfâşietor, acum exaltată de bucurie şi le spune că Învăţătorul este viu. Nu este de mirare că ucenicii nu au crezut-o şi că au socotit că este vorba de halucinaţiile unei femei înnebunite de durere, mai ales că ea avea un trecut cunoscut: Mântuitorul scosese din ea şapte draci. Numai Petru şi Ioan, care aveau în ei o îndoială pozitivă: "...dar dacă este adevărat?", au alergat la mormânt, **au văzut şi au crezut.**

Moartea lui Iisus fusese însoţită de fenomene cereşti şi terestre extraordinare, miracole care au zguduit cetatea Ierusalimului şi pe care toţi le-au trăit. Scopul acestor evenimente era să arate Evreilor şi Romanilor că El era, cu adevărat, Dumnezeu şi să pregătească inimile pentru marea minune a Învierii. Se pare, la o privire, mai superficială, că scopul nu a fost atins, din moment ce nici măcar ucenicii nu erau prea convinşi de această posibilitate şi nu au crezut în Înviere nici chiar după ce Iisus li S'a arătat. Şi totuşi, nu este aşa. Lăsând la o parte apostolii, cărora li s'au dat dovezi anume, întrucât Mântuitorul le rezervase un rol special în răspândirea credinţei, evenimentele dela moartea Lui au lucrat tainic în inimile oamenilor şi vestea Învierii a găsit un teren bun: încetîncet a prins rădăcină aducând roadă multă.

Învierea Domnului nu a fost aşa de spectaculoasă ca moartea Lui. Iisus a ieşit din mormânt fără a strica peceţile puse de Pilat. Aşa cum se sălăşluise şi a ieşit, fără a strica cheile fecioriei mamei Sale, aşa cum a fost pus într'un mormânt nou, **în care nu mai fusese pus nimeni,** închipuind din nou pântecele cel fecioresc, aşa iese, prin înviere, din mormânt nestricând peceţile. Femeile nu au văzut decât un înger trecând fulgerător prin văzduh şi oprindu-se deasupra mormântului, ca să ridice piatra, pentru ca ele să vadă că mormântul era gol. Iisus ieşise fără a fi mişcat piatra. Cei care l-au văzut pe Iisus ieşind din mormânt au fost ostaşii care **s'au făcut ca morţi.** Erau ostaşi romani, probabil că cei mai mulţi erau de origine orientală, crezând cu superstiţie în legende mitologice referitoare la învieri - uneori ciclice - ale zeilor şi erau gata să accepte mituirea propusă de marii preoţi ai Iudeilor, pentru a creşte şi mai mult confuzia.

Dar Iisus s'a arătat ucenicilor, fără Toma şi cu Toma şi în alte diferite ocazii, femeilor, celor doi din ţarină, lui Luca şi Cleopa şi la peste cinci sute de fraţi care mai trăiau încă pe vremea în care Sf. Pavel îşi scria epistolele şi care puteau fi întrebaţi oricând. Dovezi temeinice, pe care propovăduitorii le aduceau în faţa celor care ascultau Cuvântul şi pe care nu-i puteai convinge uşor. Erau oameni simpli, dar erau şi învăţaţi, şi cărturari şi oameni de mare argueţie. Însă martorii aceştia jurau şi mureau pentru adevărul Învierii şi acesta nu este un lucru uşor. Care neadevăr poate fi pecetluit cu sânge martiric?

Marea Înviere a schimbat destinul inimii umane, a operat cutremurul cel mare al sufletului, a spintecat prin mijloc perdeaua care despărţea Sfânta de Sfânta Sfintelor şi ochii noştri duhovniceşti au văzut slava lui Dumnezeu ascunsă nouă până atunci.

Hristos a Înviat!

Pr.Gh.CALCIU

UN LIMPEDE PARADOX ISTORIC

T.B.ŞUŢEANU

Urmare din numărul trecut

19. Pentru atragerea investitorilor stăruie, zice domnia sa emanatul, "neam dotat cu una dintre cele mai liberale legislaţii". Ar fi trebuit numai o legislaţie normală în anul 1990, nu sloganul comunist *"nu ne vindem ţara"*, care nu trebuia să fie *"cea mai liberală"* şi aveam acum investitori câţi ne trebuiau şi patroni autohtoni care să se fi aşezat de mult la treabă, şi ţărani cu pământul lor şi cultura şi învăţământul la locul lor. De ce nu vin totuşi investitorii străini? Dar tot eu mă întorc şi zic: Oare cum să vină **moşierii** să investească la cei care **nu-şi vând ţara?** Ei or fi aşa de chiori şi surzi când cele două specimene suprahrănite de comunism urlă şi acum aceste sloganuri antipoetice?

20. La întrebarea despre evoluţia situaţiei frontierelor României, nici un cuvânt despre Nistru, despre Gurile Dunării, despre Cadrilater, nimic despre Basarabia şi Bucovina de Nord. Spre a nu deranja Moscova, care i-a facilitat venirea la putere.

21. Da, nu există nici o ameninţare a războiului din Bosnia, atâta timp cât dânsul e aici şi prietenul său la Belgrad. Strigă numai împotriva embargoului care ne-a frustrat de 7 miliarde de dolari. Nu de bani îi este dânsului, aşa îl poate ajuta pe Miloşevici, măcar cu un cuvânt împotriva embargoului! (Dar ce ajutor i-a dat până s'au prins cei dela ONU şi au trimis observatori pe Dunăre!)

22. De asemenea, da, nu este posibil ca în Transilvania să se petreacă ceva după scenariul iugoslav. Şi-am arătat de ce. Dânsul zice: "Noi am garantat un **anumit număr de drepturi** (Deci nu pe toate cele ce decurg din drepturile omului) de care minorităţile din alte părţi nu beneficiază întotdeauna. (De unde o fi ştiut de ce beneficiază alţii în alte părţi?) În ceea ce priveşte relaţiile noastre cu Budapesta, mai zice din convingerile lui vechi, trebue să spun că ele nu corespund ideii pe care mi-am făcut-o despre relaţiile dintre state. (Când studia marxismul şi problema naţională). Când un prim-ministru pretinde că e prim-ministru al tuturor Maghiarilor, nu doar al celor care trăiesc în Ungaria, cum să interpretezi aceste afirmaţii dacă nu ca pe o ingerinţă în treburile interne? Oare Domnul Clinton, care are atâţia Maghiari în USA o fi protestat? Eu însă, un simplu om din inima Bărăganului, Român din neam în răsneam, aplaud cu plecăciune pe acest prim-ministru! M'aş apleca la fel de adânc în faţa acelui preşedinte de ţară care s'ar socoti (desigur simbolic) părinte şi al fiicei mele obligată de paradoxul istoric pe care îl trăim să plece în Canada, tată pentru nepoata mea de ani de zile în Germania, fugită de comunism, şi-al atâtor Românaşi de-ai noştri, care au trebuit să-şi lase casa, pământul şi părinţii, să ia drumul greu al pribegiei datorită jafului comunist şi bestialităţii mineriadelor. Să rămânem noi mai cu moţ şi să nu admitem amestec în treburile interne, ca şi Ceauşescu, chiar şi atunci când altii zic că-şi au grijă (sufleteşte) de-ai lor?

23. România nu mai suferă de pe urma sechelelor din perioada Ceauşescu, ea suferă de pe urma inoculării cu morbul urii injectat oamenilor de către comunişti, morb ce nu ni-l putem scoate afară, deoarece presiunea asupra individului este aceeaşi, prin minciună şi abatere sistematică dela adevăr. Iliescu zice: "Un asemenea tip de experienţă (făcut chiar de el, pe noi, când ne făcea educaţia comunistă a tinerei generaţii) lasă întotdeuana urme în sufletul oamenilor. Şi o dă pe-a lui: *"Într'o economie centralizată, toată lumea este obişnuită (nu obligată) să execute hotărârile care vin de sus. De-acum înainte* (băieţi, eu mi-am luat mâna de pe voi!) *fiecare trebue să-şi asume responsabilitatea, să aibă curajul de a decide pentru el însuşi şi să riste. Este o veritabilă revoluţie mintală!"* O fi oare chiar o asemenea revoluţie în mintea membrilor PDSR? Dar în a celor din cele patru partide satelit în care s'a spart partidul comunist? Nu cred în ruptul capului, fiindcă ei fac o propagandă contrarie: colectivism, intoleranţă faţă de cei ce nu gândesc ca ei, discordie între etnii şi confesiunile religioase, fanatism politic şi atâtea altele care demonstrează nu numai stagnare mentală dar chiar o involuţie. Bine, să-ţi asumi răspunderea, dar asupra a ce, dacă n'ai baza ta, proprietatea privată. Să rişti în ce? În lupta inegală cu statul care are monopolul industriei, transporturilor şi al comerţului exterior? Unde mai este mult trâmbiţata protecţie socială de sorginte socialistă, când se ia mâna de pe omul care munceşte şi nu va fi niciodată patron, când i se spune *"să aibă curajul de a decide pentru el însuşi"*. Pretinde oamenilor să treacă la revoluţia mentală, că cea socialistă, gata, nu ne mai lasă Coposu, (după cum s'a scăpat într'o discuţie dela om la om la Tulcea). De unde atâta revoluţie mentală, când o serie de oameni îl regretă pe Ceauşescu, singurii doi poeţi naţionali pe care-i recunoaşte Ion Iliescu îl deplâng pe dictator, sfidându-l astfel pe urmaş, iar cumnatul meu, ziarist la "Adevărul" îi zice "geniul ţărănesc".

24. În fine, la întrebarea dacă el însuşi s'a eliberat de urmele epocii comuniste, Iliescul nostru zice că nu el trebue să răspundă la întrebarea aceasta. Dar cine? Parcă mai sus ne cerea să avem curajul să răspundem pentru noi înşine. Iată un prim model de **curaj al răspunderii!** Afimaţia că "a fost întotdeauna un democrat" se poate lua în consideraţie numai dacă se recunoaşte unanim că "larga democraţie socialistă" a fost democraţie şi nu dictatură.

SFÂRŞITUL PARADOXULUI - NORMALITATEA

Parcurgând acest interviu maraton înţelegem pe deplin omul prin imixtiunea căruia am trăit şi trăim un paradox politic şi istoric. Este limpede că cel care are puterea, cât o are, nu-şi va recunoaşte niciodată greşelile sau crimele în faţa celora pe care i-a dezamăgit sau i-a mînţit. Nu s'a pomenit pe lume să izbândească o revoluţie condusă tocmai de cei împotriva cărora s'a ridicat! Niciodată comuniştii nu au admis adversari şi nu s'au socotit niciodată depăşiţi de alţii mai bine pregătiţi, mai sinceri şi cu adevărat legaţi de popor. Ei nu şi-au recunoscut niciodată greşelile în faţa nimănui: ori conjuncturа e devină, ori alţii, uneori chiar dintre ei, pe care îi lichidează fizic, ei să rămână, adică ideea! (Vezi Pătrăşcanu, vezi Trofin, vezi Petru Enache, vezi chiar Nicolae Ceauşescu!) În aceşti patru ani n'am înregistrat nici un caz în care un om din conducerea de ieri şi de azi să se dezică public de comunism, sau măcar de socialism, să recunoască la televizor c'au preluat un dezastru economic, politic, social şi moral pe care l-au adus la haos ei, foştii şi actualii guvernanţi, miniştri, parlamentari majoritari (deci oameni de decizie în stat) sau însuşi preşedintele. La cele 24 de întrebări niciodată n'a recunoscut că devină este poziţia socialistă pe care s'a postat în păstorirea ţării, care s'a demonstrat încă din Decembrie 1989 şi mereu de atunci, că nu este în firea neamului şi a poporului nostru. Deşi a furat mereu idei creştin- democrate sau chiar liberale, a făcut-o numai formal, de circumstanţă, structura şi baza veche păstrând-o cu dinţii. Ca să poată stăpâni şi în noile condiţii, a folosit şi foloseşte principiul *"divide et impera"*, gest început cu 12 Ianuarie, 28 Ianuarie, apoi mineriadele şi ponegrirea şi discreditarea cu mijloace de mahala a Opoziţiei, a acelor Români şi conaţionali chemaţi de istorie să elibereze la concret poporul de comunism şi efectele sale nefaste în România. Se vede limpede că vrea menţinerea puterii nu pentru binele poporului, după cum tot vânturа această vorbă'n vânt (căci în patru ani s'a demonstrat cu prisosinţă unde au adus poporul şi ţara în 50 de ani de demagogie populistă) ci pentru a nu fi traşi la răspundere pentru un dezastru unanim recunoscut.

De aceea ei îşi pregătesc disculparea mereu, nerecunoscând nimic. Nu ei au adus minerii, ei nu ştiu cine a tras în propriul popor începând din 16 Decembrie la Timişoara şi până la sfârşitul anului 1989 la Bucureşti, ei nu recunosc a fi autorii sloganurilor *"nu ne vindem ţara"*, *"noi muncim, noi nu gândim"*, care ne-au dezbinat neamul, poporul, habar n'au de scenariul confruntării dela Târgu Mureş, nu ştiu nimic unde s'au dus banii ţării până la alegerile din 1990, unde sunt cei din conturile lui Ceauşescu ca şi cei ai fostului PCR, ai UTC-ului şi ai sindicatelor, nu ştiu de ce, după revoluţie au emigrat peste un milion de Români tineri şi inteligenţi, nu-si dau seama cum comuniştii notorii au ajuns în parlament şi în senat, la conducerea judeţelor şi a ministerelor. Nu ştiu nimic, nu recunosc nimic. După mintea lor, dacă e ceva rău azi în ţară, este Opoziţia care vrea să le ia puterea. Ei n'au decât un singur gând: ţara şi binele poporului. Oare Gheorghiu Dej şi Ceauşescu au spus vreodată altceva?! Şi ce-a demonstrat istoria pe pielea noastră?!? În loc să răspundă cinstit în faţa alegătorilor, ei se dau drept **mari specialişti** care se **străduiesc din răsputeri** să **rezolve problema categoriile defavorizate**, de care ei, bieţii pensionari, şomeri şi handicapaţi nu ştiu dacă sunt conştienţi că sunt obiectul unei bătăi de joc. Păi în Germania până şi un cerşetor, care n'a lucrat niciodată, are ajutor social lunar de 1000 de mărci cu care poate trăi foarte bine o familie! Şi niciodată guvernanţii nu s'au lăudat cu aceasta şi nu s'au socotit mai germani decât... Nemţii. Ai noştri, cum ajung în parlament, la guvern şi la conducerea judeţelor, devin mai români decât Românii, mai patrioţi decât cel mai mare patriot, pun totul în slujba naţiunii, a poporului ca singurii oameni de bine, fiindcă sunt cei mai luminaţi, au studii, vorbesc multe limbi, dela un timp mai toţi sunt profesori (până şi Dan Marţian, poftim, apare acum ca profesor, iar Bârlădeanu chiar academician!) Ei au o răspundere istorică faţă de ţara şi nu pot lăsa treburile ţării pe mâna orişicui!...

Ce se înţelege de aici?

Că sunt hotărâţi să facă pe dracu'n patru (chiar şi un război civil) numai să nu cedeze puterea. Faptul că toate acestea vor duce la o şi mai mare suferinţă a noastră, pentru ei noi fiind o noţiune abstractă "poporul", nu-i nimic, lasă-i că sunt învăţaţi. Interesele superioare contează, ultimul cuvânt de ordine în partid. Şi ăsta spunea: nu cedăm! Altfel vom fi judecaţi!... Deşi asta se cuvine, după legile străbune, când fiecare este chemat să dea socoteală ce-a făcut cu avutul neamului, nu cred că se va întâmpla aşa. Deşi au demonstrat cu prisosinţă că nu ştiu ce să facă într'o democraţie bazată pe proprietatea privată şi economia de piaţă, nu vor ceda de bunăvoie. De ce? Din laşitate... De frică... Căci nu-i uşor să te judece poporul pentru 45 de ani de lucru la stricarea fiinţei sale şi alţi patru ani de punere brutală de-a curmezişul înfăptuirii reformei revoluţionare, care, prin definiţia ei, trebuia să lucreze scurt, categoric, radical, înfăptuind primul pas al unei revoluţii reale - răsturnarea.

Întrucât ei tocmai asta nu vor, împotrivirea lor devine crâncenă. Dar, oricum, război civil nu vor avea, însă o răsturnare violentă este inevitabilă. Sunt sigur că nu au intuiţia necesară şi înţelepciunea minţii Românului cea de pe urmă de a se retrage din politică. N'o vor face nici trecând în Opoziţie, deşi cel mai viclean dintre ei, marele învârtitor de vorbe meşteşugite A. Năstase, a aruncat un cuvânt în acest sens. Dar numai ca pe o tatonare sau mai degrabă ca pe o ameninţare că astfel Opoziţia - trecând la guvernare - va pierde alegerile următoare (Nu-i de neluat în seamă şopârla!).

Pentru ca paradoxul politic şi istoric pe care îl trăim să ia sfârşit, trebue o grabnică revenire la normalitate.

Ea începe odată cu scoaterea tuturor comuniştilor din posturile de conducere, fără a li se intenta nici un fel de proces politic (Cu excepţia delapidărilor şi a cazurilor dovedite de corupţie).

Numai după aceea se va pune problema scoaterii la licitaţie a industriei uşoare şi a marii părţi a industriei grele. Numai după aceea, prin comisii centrale, se va trece la adevărata reformă agrară, când se vor reda oamenilor proprietăţile odată cu certificatul de proprietar, până la o anumită limită privind numărul de hectare. Ce rămâne, să se dea celor care n'au avut pământ şi au lucrat în ceapeuri şi iaseuri ca pălmaşi. Se va veni cu o adevărată lege a arendei şi se va reveni la dreptul de înstrăinare, concomitent cu acordarea de credite cu dobânzi foarte mici şi scutiri de impozite pe un termen rezonabil până la reînjghebarea marilor gospodării ţărăneşti administrate de buni gospodari. Fabricile statului vor fi date în gestiunea unor manageri pregătiţi în ţările cu multă experienţă în domenii. Astfel şi învăţământul şi cultura vor reveni la tradiţia românească şi se vor sincroniza culturii europene actuale. Astfel se va putea schimba mentalitatea şi se va reda funcţionarului public, poliţistului şi celor ce vor lucra în servicii demnitatea necesară, punându-se la bază respectarea legilor prin cinste şi corectitudine. Societatea civilă va fi iar produsul redării demnităţii învăţătorului, preotului, a profesorului, a marilor gospodari şi întreprinzători, a bătrânilor şi a înţelepţilor, a oamenilor de cultură şi a oamenilor politici cu adevărat aflaţi în slujba neamului şi a poporului prin probitatea lor şi fără nici o legătură cu comunismul. Astfel se va reface respectul faţă de valori, respectul reciproc, al fiului faţă de tată, al tânărului faţă de bătrân şi invers, al omului faţă de om.

Astfel vom reveni la normalitate.

Iar paradoxul de azi va fi o tristă amintire, cu întreaga perioadă dominată de comunişti.

TEC THE EUROPEAN CONNECTION

LEGĂTURA DVS. PERMANENTĂ CU ROMÂNIA

TORONTO - BUCUREŞTI	$ 750
MONTRÉAL - BUCUREŞTI	$ 750
VANCOUVER - BUCUREŞTI	$ 1300
CALGARY - BUCUREŞTI	$ 1300

TEC SPECIAL - Toronto - Viena $ 599

TORONTO-FRANKFURT	$ 499
TORONTO-LONDRA	$ 390
TORONTO-AMSTERDAM	$ 490
TORONTO-LOS ANGELES	$ 350
TORONTO-NEW YORK	$ 199

Servciile noastre sunt disponibile si cu plata in rate (plăti peste $ 1000)

PACHETE ALCĂTUITE DE DVS. 25lb=$59.33 peste 25lb $2.99Kg.
• Livrare la domiciliu în Bucureşti şi marile oraşe

NUMAI ÎN 24 DE ORE, SPECIAL:
* O FLOARE PERSOANELOR IUBITE DIN ROMÂNIA
* ARANJAMENTE FLORALE ŞI TORTURI PENTRU DIFERITE OCAZII
* PACHETE TIP ALIMENTE DIN DEPOZITUL BUCUREŞTI
• CURIER SĂPTĂMÂNAL TORONTO - BUCUREŞTI (PUTEŢI TRIMITE SCRISORI, ACTE ETC...)
• TRANSFERURI DE BANI ÎN BUCUREŞTI ŞI ÎN ORICARE ORAŞ DIN PROVINCIE

VACANŢE ÎN CUBA, MEXICO, FLORIDA...

1808 Danforth Ave., TORONTO, Ont., M4C 1H8
TEL: (416) 463-6000 • FAX: (416) 463-7990
KITCHENER - TEL: (519) 743-2638; MONTRÉAL - (514) 769-6921

PRESA DIN ROMÂNIA ÎN RETROSPECTIVĂ

——Alexandru ABRUDAN şi Corneliu MIU POPESCU——

ZILE GRELE PENTRU FOŞTII INFORMATORI

Anunţată cu câteva zile înainte, **Evenimentul Zilei** a început publicarea unor liste cu foşti informatori (Dela Banca Naţională şi Imprimeria Băncii Naţionale, dela Direcţia Vămilor etc.). Printre numele ce figurează în aceste liste, suntem asiguraţi de Evenimentul Zilei, vor apărea şi numele multor demnitari, ceea ce va duce la un scandal politic. Va reveni în discuţie, suntem convinşi, utilitatea moţiunii Ticu Dumitrescu, aceea care cerea publicarea dosarelor de securitate ale diverşilor demnitari, ca să se ştie cu cine avem de-a face. Din documentele publicate reiese că existau cel puţin două categorii de oameni ai Securităţii: informatorii şi colaboratorii.

GENERALUL GUŞE A DUS CU EL MULTE SECRETE

O adevărată avalanşă de comentarii şi dezvăluiri a stârnit moartea generalului-locotenent Ştefan Guşe, fostul şef al Marelui Stat Major în Decembrie '89, cel care, aşa cum s'a dovedit mai târziu prin video-casete înregistrate în sediul CC al PCR, s'a opus cu îndârjire şi curaj oricărei intervenţii armate sovietice care să "calmeze" Revoluţia. Pentrucă nu a făcut parte din gruparea "pro-Iliescu" (la rândul ei, pro-sovietică), generalul a fost marginalizat şi retrogradat până la funcţia de comandant al Armatei a doua. S'a spus în presă că generalul Guşe ar fi fost iradiat. În mod cert, însă, el a murit de cancer. Înainte de a muri el, a murit, în condiţii neelucidate, ofiţerul care-i asigura paza. Moartea generalului Guşe face parte din lungul şir de morţi suspecte început cu generalul Milea, apoi cu judecătorul Gică Popa, cel care l-a judecat pe Ceauşescu, care, în varianta oficială s'ar fi sinucis. Înaintea lui Ştefan Guşe a murit, tot în condiţii suspecte, colonelul Ardeleanu, fostul şef al trupelor USLA în perioada Revoluţiei. Au existat câteva speculaţii în presă potrivit cărora generalul Guşe ar fi lăsat în urma sa un jurnal cu multe lucruri interesante.

VIZITELE DE PRIETENIE REVIN ÎN FORŢĂ

Cu o oarecare ironie a fost primit în presă şirul de vizite pe care Ion Iliescu le-a făcut în lume. Prima a fost aceea în care emanatul dela Cotroceni a vizitat Lituania, Coreea de Sud şi China. În ultimele două ţări, vizita a avut evident, un caracter economic, ştiind fiind că, mai ales Coreea de Sud, este o forţă pe care ar fi bine să o determinăm să investească în România. În China, Ion Iliescu a mers pe urmele celui Împuşcat, pe care, de altfel, îl şi însoţise prin această ţară asiatică. Partea cea mai comentată a vizitei a fost prezenţa, în alaiul însoţitor, a Domnului Nicolae Manolescu, preşedintele Partidului Alianţa Civică. Altă vizită prezidenţială a avut loc în Grecia, probabil pe urma flotei vândute. Până la apariţia acestor rânduri, Iliescu va fi fost vizitat deja şi Franţa. Revista **Academia Caţavencu** a arătat, cu prilejul fiecărei vizite, că preşedintele român se poate numi GhinIon Iliescu pentrucă după vizita sa în Turcia, Turgut Ozal a murit, după întâlnirea sa cu M. Tatcher, aceasta şi-a dat demisia, Beregovoy, fostul prim-ministru francez s'a sinucis etc. Preşedintele Mitterand oricum are cancer la prostată!

LISTA LUI ILIESCU

Preşedintele Iliescu a grăţiat recent membrii CPEX care nu au scăpat între timp de temniţă pentru motive de sănătate. O mare ruşine pentru faţa României, o mare lovitură dată memoriei celor care au murit în Revoluţia din Decembrie 1989 pentru a zdrobi comunismul.

ISTORIA SE RESCRIE, TOTUŞI

Extrem de lăudabilă este iniţiativa revistei **Expres** care, începând cu numărul 12, publică *Istoria Securităţii dela înfiinţare şi până azi*, o foarte dorită punere în discuţie a acestei instituţii represive din ţara noastră. În episodul 3, de pildă, aflăm că împreună cu KGB-ul, Ceauşescu a organizat "vînătoarea de contrarevoluţionari maghiari". În paralel, în revista Zig-Zag, se publică, tot în episoade, *Istoria K.G.B.-ului*, o altă instituţie care, prin agenţii săi, a condamnat la moarte şi a terorizat sute de mii de Români.

ROMÂNIA ŞI OASPEŢII SĂI EXTREM DE CIUDAŢI

Pavel Graciov, Ministrul Apărării Republicii Ruse, Vitali Radeţki, Ministrul Apărării Ucrainene, Richard Shifter, consilierul lui Bill Clinton pentru Europa de Est, generalul George A. Joulwan, Comandantul Suprem al Forţelor Aliatate în Europa şi Slobodan Miloşevici, iată doar câţiva dintre oaspeţii pe care i-a avut România în mai puţin de o lună. Rusul a cerut un culoar militar de trecere prin România spre Belgrad, Ucraineanul s'a întâlnit cu Domnul Shifter, în secret, cu sprijinul Ministrului Tinca, iar Miloşevici ne-a cerut să-i ajutăm în înlăturarea embargoului. Atât a aflat presa, atât s'a scris. Dar, se pare, toate aceste vizite ascund şi alte secrete.

VOM AVEA ALEGERI ANTICIPATE?

S'au înmulţit vizitele pe care reprezentanţii partidului de guvernământ le fac prin ţară. Adrian Năstase, pe de o parte, Oliviu Gherman, pe de alta, însoţiţi de miniştri sau de parlamentari, se întâlnesc ca pe vremuri, cu oameni ai muncii, cu factori de răspundere şi, în toate aceste întâlniri lumea află că o ducem bine, că nu sunt probleme şi că de vină pentru răul din ţară e Opoziţia. E clar că se arată la orizont nişte alegeri anticipate, măcar locale, asta ar face pe plac PDSR-ului care a pierdut la precedentele alegeri pentru administraţia locală, în faţa Opoziţiei. În acest scop, de altfel, Premierul Văcăroiu a destituit un primar PNŢCD-ist, dela sectorul 6 Bucureşti, anume pe Nicolae Vrăbiescu. Opoziţia se pregăteşte de alegeri anticipate mai discret (greşeală!) doar prin boicotarea Legii impozitului pe venitul agricol care i-ar transforma pe ţăranii români, din nou în sclavi.

PĂUNESCU NU SE LASĂ!

Cunoscutul linguşitor al lui Ceauşescu, poetul de curte Adrian Păunescu (poreclit şi porcul) a păţit o mică ruşine. Un grup de tineri din Tineretul Universitar Ţărănesc s'a deplasat la domiciliul actualului senator PSM cu un un cap de porc şi i l-au lăsat agăţat într'un par în faţa casei din str. Dionisie Lupu. S'a făcut mare tapaj pe această temă (larg reflectată de presă). Dar asta nu l-a descurajat pe Păunescu la recentul Congres al Partidului Socialist al Muncii a fost ales prim-vicepreşedinte. Preşedinte este tov. Ilie Verdeţ care ar trebui după părerea multor Români, să zacă la puşcărie.

Instantanee

ÎNCREMENIRE

——Roman BĂDĂIAN——

S'a închis cerul şi din cenuşa lui rece vin aşchii de zăpadă peste pământul gol acoperind cu un pospai subţire noroiul gros din uliţele satului şi gunoaiele care s'au întins ca pecinginea în oraşe.

E Februarie şi vântul urlă sinistru în Bărăganul tuturor şi al nimănui. Grâul are firul pârlit de ger, cu vârfurile galbene, în porumbişti zac încremeniţi cocenii pitici, cu ştiuleţi cât nodurile pe care rumânul nu i-a mai tăiat, adunându-i doar pe cei zdraveni şi înalţi, buni de nutreţ la vite şi de înfundat sobele oarbe, după ce rămân ogrinji. Oamenii - fiii plugarilor de altădată - se adună în ei, încremeniţi lângă sobe, cu ochii albiţi spre fereastră către pustiul ce se cască în curţi unde se termină - văzând cu ochii - glugile de coceni şi căpiţele de paie.

În oraşele îngheţate oamenii şi-au ridicat gulerele gecilor de blugi şi ale paltoanelor de altădată, călcând muţi şi fără grabă pe un pământ nesigur în drumul lor spre atelierele aproape goale. Cei mai mulţi au fost trimişi în şomaj, au rămas numai cei grupaţi în jurul fostului şi actualului director, cu secretarul de partid, şef al serviciului producţiei, să scoată maşinile din 1888 în curţi, devenind sub gerul iernii, ceea ce a spus unul dintre noii oameni politici: *"un morman de fiare vechi"*. Foştii comunişti, pentru a se menţine financiar, închiriază spaţiile atelierelor la particulari să mai amâne sfârşitul, trăind de patru ani agonia unui sistem.

În vagoanele trenurilor (pline ochi de bişnitari ţigani sub Ceauşescu şi încă doi ani după aceea) nu mai sunt vergele la portbagajele din aluminiu, iar frigul îngheaţă şi scaunele cârpite cu vinilin după ce a pus pe geamuri un strat de gheaţă gros ca degetul. Ţigăncile din garniturile trenurilor de pe linia Bucureşti-Oltenita (zona cu cei mai mulţi ţigani din ţară; de unde provine actualul preşedinte) nu mai zburdă din vagon în vagon cu ţigări şi seminţe, numite peiorativ *"cuie de coşciug"* şi *"bomboane agricole"*; s'au împuţinat şi şi-au mai închis pliscul, ca şi *"omul lor din vârful mare"* care nu mai are zâmbetul mare din discursuri lăbărţate şi legănate, cu mâna în buzunarul pantalonilor (gest ceauşist în faţa lanurilor şi a panourilor care acopereau sărăcia) şi răspunde la interviuri tot mai scurt, cu aceleaşi minciuni de care roşesc şi copiii din primele clase primare.

Nimănui nu-i mai arde de râs.

Numai cioflingarul dela Olteniţa - care n'a dat în viaţa lui cu sapa şi n'a pontat măcar o zi o cartelă într'o fabrică, cocoţat de Securitate într'un palat regal, zâmbeşte într'una ca... şi zice la dreapta, dar mai ales la stânga: *"E firesc; e normal; asta-i perioada de trecere"*...

Care nu mai trece!

- Ce-i facem, Gicule, se tânguie un tânăr cu trei copii către prietenul lui, muncitor, veniţi amândoi dela ţară. Asta a mea a fost trimisă şi ea în şomaj, iar eu am depăşit şi perioada de după şomaj...

- Nu ştiu, răspunde cel întrebat cu gura cusută, încremenit. E şi el în aceeaşi situaţie şi zice mai departe: Gândesc că...va trebui s'o ascult pe mama. Las' dracu' cubul apartamentului din bloc şi mă întorc în căscioara din sat. Trec în sindicatul ăsta al ţărănimii şi nu mă las până nu iau înapoi pământul tatii pentru care a intrat el atât de tânăr în mormânt.

Pe Ionel a lu' Mihalache, (om la vârsta de mijloc, zdravăn şi în putere, fost mecanicul principal al ceapeului, dar nu comunist, propus candidat la funcţia de primar şi neales din jocul securist al voturilor) l-a lovit calul cu copita'n cap în ziua când se pregătea să plece la o întrunire a celor cu speranţa'n suflet. Când a auzit, fina lui (încă hipnotizată de-un zâmbet prezidenţial, vânzătoare la magazinul sătesc, încă al statului - numit cooperaţie - a râs cu satisfacţie că "ţărăniştii încă nu pot să se întrunească!" (Ăsta întâmplându-se în "cătunul de noroi" cum i se zice satului cu nume de batjocură "Progresu" din cel mai obedient judeţ Călăraşi, supranumit *"judeţul preşedintelui"*, cu procentul cel mai mare de analfabeţi din ţară).

Economia de piaţă a ajuns şi aici, în noroi, Doru, fiul preşedintei fostului ceape şi secretara de partid a satului, şi-au deschis o dugheană la marginea "parcului" din mijlocul cătunului, având acolo de toate, în primul rând băutură. Ea nu lipseşte de nicăieri, ţărănimea şi clasa muncitoare trebue ţinută mereu ameţită, ca în vremea dictaturii, când atâtea lipseau, în afara băuturilor alcoolice! În oraşe dughenele frumos colorate au umplut trotuarele centrale cu mărfuri din categoria lux, cele de larg consum rămânând rare şi exagerat de scumpe, de zac încremenite'n galantar. Ca şi Doru, din "cătunul de noroi" mulţi tovarăşi au luat marile magazine de prin centrele oraşelor în marea acţiune a *"privatizării ca sarcină de partid"*. Le-au umplut cu mărfuri greu vandabile, rămase în vitrine şi în galantare într'o vizibilă încremenire.

Încremenire...

A venit Martie şi nea Alexandru Priceputu' şi Tudor Cristea şi Gogu lui Pipa din "cătunul de noroi"; nu ştiu unde le sunt pogoanele şi cum o să fie anul ăsta cu aratul, cu semănatul, cu parcelarea şi mai ales cu impozitul pe care l-a propus partidul de guvernământ în parlament pentru pământul pe care încă nu l-au primit... A venit Martie şi tinerii muncitori intră în ateliere cu frica în sân că şi ultimele comenzi se vor termina şi că bruma de materie primă ce-a mai rămas se va duce, iar luarea salariului a devenit o speranţă ca la jocurile de noroc.

Martie.... Vânt aspru ne şfichiue obrazul în coada imensă pe două rânduri dela poarta imensei fabrici de pâine Titan din capitală, unde încremenim două ore până ne vine rândul.

- Ce ne facem, oameni buni, zice cineva la spatele meu. Nici după patru ani n'avem pâine. Speram într'o schimbare. Mă întorc şi dau cu ochii de un pensionar vioi, cu sprâncenele albite, nimeni altul decât maistrul Stere Mihai, fost maistru la Metalurgica, (singurul dintre maiştri care a rezistat să nu devină membru de partid), încremenit... oftează că oamenii lui sunt acum şomeri iar *"ăi din birouri au rămas neclintiţi. De ce?"* mă întreabă cu ochii făcuţi mari. *"Eu ştiu, încerc să răspund, poate pentru că i-am votat pe aceiaşi"*... El oftează şi se uită la cer, apoi într'o parte: *"Da nici în omul ăsta cu bărbuţă n'am încredere. Om serios, academician, să poarte barbă!"*

Aerul a încremenit între noi şi vântul suflă sinistru...

Un domn, care a fost proiectant, zice: *"Asta ne omoară... Gândim ca tâmpiţii de secretari de partid care te trimeteau acasă să te tunzi şi să te razi, chiar dacă aveai această podoabă bărbătească, ca gest de pietate pentrucă purtai doliu după cineva apropiat inimii tale."* Nea Stere ridică sprâncenele a luare aminte şi zice *"Mda... La asta nu m'am gândit...Trebue să vedem ce-i în spatele omului, cu ce vine el nou şi bun..."*

Încremenire....

Sfârşit de iarnă cu mici semne ale unui sfârşit de perioadă istorică, care a însemnat **marea încremenire**, botezată de păunesţi şi vadimi *"epoca de aur"*.

TEMELII TRAINICE

Alexandru NEMOIANU

Este bine ştiut că o clădire sau construcţie, oricât de arătoasă ar fi, rămâne o improvizaţie şi un provizorat în caz că nu se sprijină pe temelii din piatră, trainice şi sănătoase. Mai mult decât atâta, temeliile trainice rămân nu numai garanţia dăinuirii unei clădiri ci şi certitudinea că zidirea cu pricina va putea fi refăcută în viitor, dacă prin lucrarea vremii ea s'ar risipi.

Adevărul privind nevoia unor temelii trainice este valabil şi se aplică nu numai în cazul clădirilor ci şi în cel al vieţii sociale în general. O societate a cărei viaţă este întemeiată pe minciună este menită pieirii, iar o societate având drept caracteristică improvizaţia va sfârşi în haos şi în mizerie.

În România toate cele spuse mai sus sunt dovedite şi adeverite în chip tragic. Economia stagnează şi evoluează aiurea, societatea este sfâşiată, oamenii sunt cuprinşi de un cinism în tot mai mare asemănare cu disperarea. Iar un sfârşit bun nu se vede într'un viitor cât de cât previzibil. În atari condiţii, nu este de mirare că sunt Români care au ajuns să jinduiască după sordida cuşcă a comunismului. Desigur, genul acesta de "nostalgie" este un subprodus tipic al disperării, rezultatul unei administraţii catastrofale şi al greutăţii momentului istoric.

Cei mai mulţi dintre Românii au crezut că înlăturarea comunismului va fi însoţită automat şi instantaneu de o abundenţă economică. În momentul de faţă toţi, sau în tot cazul cei mai mulţi, îşi dau seama că drumul către o viaţă decentă va fi lung, anevoios, însoţit de sacrificii de tot felul. Cei mai mulţi dintre Români îşi dau azi seama că procesul de trecere la piaţa liberă nu are altă alternativă viabilă şi demnă a fi luată în consideraţie. Cei care dau ascultare zvonurilor şi minciunilor vânturate de noile formaţiuni marxiste (descendente ale jalnicului partid comunist) o fac fie din disperare, fie din necinste. Adevărul este că dezastrul produs de peste patruzeci de ani de coşmar comunist nu va putea fi eliminat fără plata unui preţ şi a unui preţ greu. Este sigur că cei mai mulţi dintre Români sunt dispuşi să plătească acest preţ care înseamnă trudă şi privaţiuni, dar, ei sunt dispuşi să o facă sub o condiţie. Românii vor şi trebue să aibă, pentru a trece dificultăţile prezente, o nouă administraţie. O administraţie şi conducători legitimi, pe care să îi poată crede, care să stabilească direcţii clare, care să fie morali şi cu înţelegere pentru oameni. Pentru a avea asemenea conducători este nevoie ca răului să i se spună pe nume. Este nevoie ca starea de incertitudine să fie terminată şi mai ales trebue schimbat un mod de gândire şi de comportament. În alte cuvinte, mai mult ca vreodată este nevoie ca viaţa de obşte să fie pusă pe temelii trainice şi aceste temelii nu pot fi decât valorile tradiţionale, naţionale şi creştine.

Societatea românească se zbate în incertitudine şi este agitată în jurul a tot felul de aspecte minore sau nesemnificative. Acestei societăţi îi lipseşte direcţia ce trebue urmată. Tot felul de teorii şi false modele sunt oferite (cea mai "vestită" rămânând a Democraţiei "originale"), dar aceste focuri de paie nu vor putea încălzi inimile disperate.

Răspunsul trebue aflat în valorile ce au ţinut omenirea în picioare de două mii de ani încoace. Dar dacă soluţia actualei crize de identitate şi existenţiale există, aceasta nu înseamnă că aplicarea ei este uşoară. Pentru a putea aplica valorile tradiţionale este nevoie ca un anume fel de viaţă să fie urmat şi anume opţiuni făcute.

Sunt foarte mulţi aceia care în mod sistematic atacă sau pun sub semnul întrebării actualitatea valorilor tradiţionale. Unii dintre ei fac asta din curiozitate şi ca un vicios joc intelectual, alţii o fac din dorinţa de a şoca şi de a se prezenta originali, dar sunt unii care o fac cu premeditare şi pentru a propaga folosul propriu şi răul.

În cazul României sunt mulţi care, fie neagă actualitatea valorilor şi modelului existenţial tradiţional, fie încearcă să schimbe înţelesul lor din unul etic şi religios, în unul social şi politic. (Adică spun ei că acele valori şi acel mod de viaţă se potriveau în "trecut", dar ele nu mai corespund nevoilor vieţii moderne.)

Ei spun deci că mesajul acelor valori tradiţionale nu ar mai fi de actualitate şi ca "dovadă" prezintă împrejurarea că un număr de oameni nu mai respectă şi nu mai urmează acele valori.

Acesta este un exemplu da fals argument, în care o situaţie devine explicaţie. Abandonarea valorilor tradiţionale nu trebue interpretată ca o dovadă de progres, ci de decădere morală şi decăderea morală, oricât de răspândită ar fi, nu poate stabili modul de comportament al obştii.

În România, lipsa şi nerespectarea valorilor tradiţionale au generat o criză de conştiinţă şi de opţiune, iar criza economică şi socială rămâne o consecinţă şi o reflectare a crizei dintâi.

Atunci când valorile tradiţionale vor fi repuse la locul ce li se cuvine, atunci actuala criză se va risipi cum se risipeşte întunericul când întâmpină lumina.

CONFUZII ÎN FENOMENUL DE TRANZIŢIE

Petre PREDESCU

Aspecte vremelnice nesemnificative ale perioadei de tranziţie în societatea post-comunistă conferă prilej de confuzie în pătura observatorilor care judecă fenomenul social-politic, decurgător dintr'un simptom al stadiului strict prezent.

Pe lângă eroarea concluziei, derută gândirea unei păturі din populaţie ce nu are elemente proprii necesare aprecierii evolutive, căreia-i sunt implicaţi volens-nolens.

Ascultam la radio o dispută creată în publicistica Bucureşti-România pe aşa zisa "Directocraţie". Adică deturnarea conducerii fost comuniste spre o clasă capitalisto-socialistă, cu însuşirea fondului economic statal de către directorii şi funcţionarii - cadre vechi; conservând în mâna lor "deformat" efectul tranziţiei sociale.

Complet fals şi de aici dezinformator cetăţeanului neavizat, care întruneşte grosul cititorilor din ţară. Efectul mai mult sau mai puţin reuşit al manevrelor ce fac obiect observaţiei de mai sus nu pot decât să amâne, să prelungească o stare de haos creată de o prăbuşire de sistem ce nu a avut loc brutal: prin război sau revoluţie a tot distrugătoare.

Prăbuşirea comunistă prin întrecere cu depăşire economică a lăsat cadre şi armament intacte adversarului cu care, în casă proprie şi la sateliţi influenţează vremelnic fenomenul mai sus observat.

Fenomen, care ajută partinic pe cel căzut în desuetudine - paradoxal - dar adevărat, deoarece tranziţia pe cale de pace are loc cu "temporizarea" adevăratei evoluţii sociale.

Apele tulburi: şi se face totul să se menţină tulburi, asigurând pârghii de susţinere neo-comuniştilor în Rusia şi în statele foste satelite, prin două ramuri economice - influenţate final politic - în lipsa unui partid - credibil al puterii de guvernare autoimpusă.

Una din pârghii este legată de agricultură, a doua de industrie. Ambele sunt manevrate de securitatea regimului căzut, în favoarea eşalonului doi neo-comunist instituit de Gorbaciov, care pleacă în înţelegere tovărăşească cu Elţân care intră'n scena păcălelii, cred ei, Occidentului. La foştii sateliţi copie fidelă, cu mici diferenţe, exemplu în România cu împuşcarea inflexibilului analfabet.

Forma operativă a "Directocraţiei" este un calcul simplist. În agricultură se fac obstrucţii ţăranului de a primi pământul prin autorităţile locale, ţinându-l legat de vechile structuri cu pre-făcută mână liberă să fure din recoltă; iar celui devenit proprietar, descurajarea lipsei de inventar şi jumuleala fiscală.

În industrie, cadre în mâna guvernului securist ameninţă şi execută cu şomaj pe cel care nu se aliniază directorului, respectiv guvernului. Orice atac la substanţa noilor - vechi - baze securiste, se traduc: atentat la siguranţa statului într'o vreme a dezechilibrului şi dezmembrărilor de state europene... Oficial sau mai puţin oficial indezirabilul este scos din poziţie şi adus la tăcere graduat, până la cea finală.

Oare, marele capital părtaş la tranzacţia Gorbaciov de "tranziţie" nu ştie sau nu vede? Ar fi greşit să credem mai ales când o simte direct, cum dispar de pe scenă pionii CIA din teritoriul rus.

Inteligenţe superioare se conduc pe o tactică a paşilor mărunţi, şi de aici de durată, în care soluţiile sunt acceptate la nivel de interese proprii marilor puteri. Ele se desfăşoară în evoluţia succesului pe comportamentul *"laissez faire, laissez passer"* cu excepţia intervenţiei dure gen Iraq sau ameninţarea cu atac aerian dela Sarajevo.

Peste această comportare umană, stă mâna Atotputernicului...!

Lumea săracă a globului apreciată la un procentaj de cca. 70%, condusă de nevoi şi suferinţe pe de o parte şi restul de 30% bine situată condusă de "capital-inteligenţă" pe de altă parte, trec faza tranziţiei cu un final pe care economistul autor al acestor rânduri îl acordă compromisului.

Inteligenţa capital nu poate pierde, dar va ceda: gloata nu câştigă, dar îşi asigură supravieţuirea pe o treaptă a drepturilor contemporane de viaţă. Cu alte cuvinte, capitalul nu mai poate stăpâni economia mondială printr'o democraţie a corupţiei dovedită aşa încă înainte de-al Doilea Război Mondial. Carenţele sale au prilejuit crea-

Continuare în pag. 10

NU PUTEŢI SĂ VĂ CONVINGEŢI COPILUL SĂ NU MAI FUMEZE

Sincer vorbind, chiar şi un copil cu voinţă poate ceda presiunii de a fi acceptat între prieteni, ca şi curiozităţii, încercând, astfel, gustul ţigării. A experimenta o singură dată nu este, însă, acelaşi lucru cu a avea obiceiul de a fuma. Aici este necesar să intervină părinţii.

Ajutaţi-vă copilul să înţeleagă unde l-ar putea duce prima ţigară. Subliniaţi faptul că nicotina este una dintre cele mai nocive substanţe cunoscute de ştiinţă – iar obiceiul de a fuma este mai greu de părăsit decât cel de a folosi heroină sau cocaină. La fel ca şi dorinţa multor fumători de a nu mai fuma, dacă ar putea să se abţină.

Acum este timpul potrivit ca să discutaţi aceste probleme cu copilul dumneavoastră.

Motivul este acela că, la nivel provincial, copiii dumneavoastră au posibilitatea să vizioneze şi să audă mesajul unei campanii împotriva fumatului.

De aceea, puteţi fi încredinţaţi că mesajul a ajuns la ei. Cel mai important mesaj este însă al dumneavoastră, al părinţilor, un mesaj care va avea cel mai mare impact. Aceasta, chiar dacă sunteţi, dumneavoastră înşivă, părinţii, fumători.

Ca să vă pregătiţi pentru o discuţie cu copilul dumneavoastră, telefonaţi la numărul de mai jos şi veţi primi această broşură. Apoi, dăruiţi copiilor dumneavoastră suportul necesar pentru a–i convinge să nu mai fumeze. Până nu e prea târziu.

Telefonaţi la 1-800-268-1154
În Toronto, telefonaţi la 314-5518
TDD 1-800-387-5559

Ministry of Health
Ontario

TALK IT OUT

URMEAZĂ STĂNCULESCU, SE PREGĂTEŞTE MĂGUREANU

——Gh. Ionescu OLBOJAN——

La 28 Martie curent s'a stins din viaţă generalul Ştefan Guşe, comandantul Armatei a II-a române cu sediul la Buzău. Diagnosticul bolii care a dus la tragicul sfârşit al generalului a fost neoplasm pulmonar cu multiple metastaze osoase, diagnostic pus de medicii militari români şi confirmat de cei francezi şi austrieci, generalul Guşe fiind o scurtă perioadă pacientul unei clinici vieneze. Avea 54 de ani şi a lăsat în urma sa o soţie îndurerată, două fiice şi pe bătrâna sa mamă.

Publicaţiile din ţară care stau cu picioarele pe pământ şi capul pe umeri au remarcat la unison că decesul generalului Guşe este o moarte programată de mult, din timpul aşa-zisei **revoluţii române**, moment în care generalul Guşe se afla la pupitrul de comandă al Marelui Stat Major al Armatei Române, preluând - conform regulamentelor militare - şi atribuţiile ministrului apărării naţionale, ministru care fusese împuşcat de Elena Ceauşescu în dimineaţa zilei de 22 Decembrie, vorba fiind de regretatul Vasile Milea, care s'a opus, în felul lui, deschiderii masacrului în centrul Bucureştilor, în seara de 21 Decembrie.

Se ştie că generalul Guşe este cel care, aflat la comanda Armatei Române, în seara zilei de 22 Decembrie 1989, s'a opus chemării de trupe ruseşti în ţară, pentru sprijinirea urcării la tron a lui Iliescu şi gaşca sa. La 6 Ianuarie 1990, cadrele de conducere ale Marelui Stat Major al Armatei Române sunt convocate la o şedinţă de către generalul Nicolae Militaru - ministru fără acte al Armatei Române, uns de Iliescu printr'un comunicat televizat - şi reprezentanţii noii puteri, Virgil Măgureanu şi Aurel Dragoş Munteanu. Cu acest prilej, viitorul director al S.R.I. citeşte asistenţei două scrisori de protest din partea Armatei Române împotriva lui Nicolae Militaru care reactivase în acele zile toţi generalii rusofili aflaţi în retragere sau în rezervă, generali cu 4 clase, care trecuseră mai întâi prin Academia Militară după care au urmat cursurile şcolilor primare. Prin respectivul demers, Măgureanu şi stăpânul său, scontau pe o reacţie pozitivă a celorlaţi membri ai conducerii Marelui Stat Major, un fel de "înfierare muncitorească" a ofiţerilor de aici împotriva celor care se opun directivelor conducerii oştirii române. Numai că efectul a fost invers: opt dintre ofiţerii superiori aflaţi în sală s'au declarat de acord cu cele prezentate în cele două scrisori de protest, cerând să semneze şi ei alături de iniţiatorii epistolelor citite de Măgureanu.

Faţă de acesată turnură a evenimentului, Nicolae Militaru, Măgureanu şi Munteanu au părăsit sala cu coada între picioare şi sarcina neîndeplinită. Militaru, după un sfert de oră dela menţionata şedinţă, dă ordin ca toţi ofiţerii care au participat la întrunire să predea armamentul personal şi muniţia din dotare. Numai că, ofiţerii care se coalizaseră cu semnatarii protestelor, au refuzat să depună armele până ce la conducerea Armatei nu vine un ofiţer cu trecutul nepătat. A doua zi, de Sfântul Ioan, este convocată din nou adunarea cadrelor de conducere din Marele Stat Major, în prezidiu fiind postat la centru tov. Ion Iliescu, flancat de feţe din C.F.S.N., cum ar fi Voican-Voiculescu şi Petre Roman, care îşi adusese aminte că este fiul unui general, român sau de altă naţionalitate - nu conta. A vorbit numai Ion Iliescu, împroşcându-i cu noroi pe generalii Guşe şi Iulian Vlad, pe care i-a considerat trădători, autorii diversiunilor ce aveau loc în acele momente şi adversari ai "revoluţiei". Cei din sală, la auzul celor debitate de Iliescu, au reacţionat dur, huiduindu-l pe marele revoluţionar emanat de inocenţa românească a momentului, omul care dorea să aservească România inamicului ei de secole, Rusia sovietică. I s'a cerut lui Iliescu şi acoliţilor săi să părăsească incinta Marelui Stat Major şi să-l repună în drepturi pe generalul Guşe, trecut de Militaru şef la Armatei a IV-a dela Cluj. Pentru toţi ofiţerii prezenţi la acea întâlnire, la care Iliescu a fost pentru prima dată huiduit în public, generalul Stefan Guşe reprezenta simbolul ofiţerului român desăvârşit ca profesie şi patriot, ca sentiment de neam.

Guşe nu a mai fost adus însă la conducerea Marelui Stat Major, ci, zicând Iliescu că îi face o favoare, l-a trecut la comanda Armatei a II-a dela Buzău, judeţ din care se trage generalul. De altfel, muribundul Guşe a cerut pe patul de moarte să fie înhumat în comuna sa natală, Spătaru, lângă răposaţii din neamul său.

Iată că, prin moartea generalului Guşe, lista morţilor suspecte produse după învălmăşeala din Decembrie '89 se măreşte. Se vede treaba că Iliescu nu a preluat numai puterea dela Ceauşescu ci şi metodele acestuia de anihilare a incomozilor regimului. Una din metode era, şi se vede că este şi astăzi, iradierea celui luat în colimator. Pe timpul lui Pacepa, operaţiunile de iradiere erau codificate "Acţiunea Radu". Astăzi, dat fiind că suntem francofoni cu forţa, operaţiunile de acest gen au fost botezate "Raymond". Indiferent de firmă, efectele sunt aceleaşi: provocarea artificială a cancerului pulmonar sau osos. Sunt tocmai afecţiunile care au dus la decesul acestui general care nu se văitase înainte de '89 de vreo boală.

Vorbeam mai înainte de o listă a morţilor suspecte. Câteva nume cuprinse în ea ne vor fi edificatoare în ceea ce am afirmat mai sus.

- Generalul Vasile Milea, mort prin împuşcare de către Elena Ceauşescu, oficial lansându-se ştirea că acesta s'a sinucis.

- Generalii Nuţă şi Mihalea dela fosta Direcţie a V-a a Securităţii - morţi prin împuşcare.

- Generalul Nicolae Doicaru, fost director al Departamentului de Informaţii Externe, până la fuga lui Pacepa - mort prin împuşcare.

- Colonelul de justiţie militară Gică Popa - cel care l-a "judecat" pe Ceauşescu - mort prin împuşcare.

- Generalul Emil Macri, fostul şef al unităţii A.V.S. (Acţiuni Valutare Speciale) din cadrul D.I.E. - mort prin infarct.

- Generalul de tristă faimă Nicolski - infarct.

- Generalii de armată Puiu şi Voina - infarct.

- Virgil Tatomir, redactor la televiziune, unul din realizatorii serialului "Revoluţia Română" - infarct.

- Ioan Petre Culianu - împuşcat în U.S.A.

- Marin Ceauşescu - fratele dictatorului cel vechi - spânzurat în clădirea agenţiei economice române din Viena, unde fusese şef al acestei reprezentanţe.

- Alexandru Stark - fost redactor la TVR în timpul revoltei din '89 şi al mineriadei din 13-15 Iunie 1990 - cancer.

- Colonelul Gheorghe Ardeleanu (alias Moise Bulă), fostul şef al Unităţii Speciale de Luptă Antiteroristă (cunoscută sub sigla de U.S.L.A.) - cancer pulmonar şi infarct.

- Generalul Ştefan Guşe - neoplasm pulmonar cu multiple metastaze.

Toţi cei de pe lista, incompletă, de mai sus au dus cu ei în pământ multe din secretele evenimentelor din '89 şi după. Poate că unii au lăsat documente testimoniale, dar ele nu vor ajunge la cunoştinţa publicului atâta timp cât Puterea actuală este la Putere şi îşi permite să anihileze în faşă orice gest potrivnic ei.

În prezent, pe paturile Spitalului Militar Central se găseşte Victor Atanasie Stănculescu, alintat **Generalul Ghips**, suspect de cancer la plămâni. Pe aleile Spitalui "Elias" poate fi văzut des Mihai Tatulici, colegul lui Tatomir în realizarea serialului de care am vorbit. Oare ce ştiu cei doi despre iubita noastră Putere, de au fost sensibilizaţi prin raze aducătoare de moarte?

Ceva necurat se întâmplă şi la nivelul conducerii Serviciului de Informaţii. Virgil Măgureanu este şantajat de adjunctul său - generalul-maior Gheorghe Diaconescu - şeful Diviziei Contraspionaj, care afirmă că deţine documente compromiţătoare împotriva lui Virgil, ceva legat de nişte afaceri murdare în care s'a implicat directorul SRI. Gh. Diaconescu a fost, în timpul revoltei din Decembrie, adjunctul procurorului general al României, Nicolae Popovici, rămânând şi după evenimente pe acelaşi post. El este cel care a dispus unităţilor spitaliceşti în care au fost aduşi morţii rezultaţi din reprimările cunoscute să nu efectueze autopsierea cadavrelor, pentru a se ascunde astfel cauzele reale ale deceselor. În Aprilie 1990, a trecut în cadrul Ministerului Apărării Naţionale, prin aprobarea lui Victor Stănculescu, pe atunci ministru oştirii, ducând cu el mai multe dosare privind teroriştii şi alte evenimente cu care fusese sesizată Procuratura Generală a României. După organizarea Serviciului Român de Informaţii, Gh. Diaconescu a fost cătărat în fruntea contraspionajului românesc, graţie şantajului practicat în relaţiile sale cu Puterea, bizuindu-se pe dosarele sustrase din Procuratura Generală şi în care erau - probabil şi mai mult ca sigur - dovezi ale imoralităţii noii conduceri venite pe capul poporului român. În prezent, Diaconescu a intrat în dispute publice cu Măgureanu, deci cu Puterea. Îl paşte "Raymond", mai mult ca sigur. După Diaconescu va urma Dumitru Cristea, celălalt adjunct al lui Măgureanu, şi el în dispută cu şeful său. La urmă vine rândul lui Măgureanu, care va fi acuzat de Cotroceni că şi-a anihilat subordonaţii în mod dubios, fără o dreaptă analiză şi judecată a împricinaţilor. Şi istoria se va repeta: *"Radu a murit, trăiască "Raymond"*.

TIMIŞOARA, DIN NOU ÎN "COLIMATORUL" IMPOSTORILOR COTROCENOIZI

Imediat după Decembrie 1989, de când s'a cocoţat fraudulos la cârma României, "emanaţia" filo-moscovită a început să împroaşte cu noroi imaculatul oraş Timişoara. Nemumărate calomnii s'au scurs prin canalele mass-media aservite Puterii. N'are rost să le mai înşirăm aici.

Timişoara a fost şi va fi mereu "o sulă în coaste". În "coastele" iubitorilor de roşie stea cincicolţată.

Recent, la 14 Martie a.c., în cadrul emisiunii TV *"Veniţi cu noi pe programul 2!"*, prin "măiestria" realizatoarei Dana Deac - apariţie de un monumental prost gust şi crasă lipsă de bun simţ - Timişoara, prin filmări tendenţioase, a fost prezentat drept un oraş al maidanelor şi al gunoaielor. Deh, primarul Timişoarei nu-i al partidului de guvernământ, e de-al Convenţiei Democratice!

Apoi, şi-au dat în petic (a câta oară, deja?) diverşi renegaţi ai Revoluţiei dela Timişoara, "revolusioneri" care demult au trecut, în dorinţa de parvenire, de partea Cotroceniului: Tudorin Burlacu, Costel Balint, Ştefan Ivan şi Petru Boroşoiu care, după ce şi-au vârsat portia de fiere pe Viorel Oancea, primarul Municipiului Timişoara, au început a se bâlbăi în cerşirea neruşinată a nu ştiu căror drepturi. Doar D-nii Gheorghe Lungu (Asociaţia "17 Decembrie") şi Lorin Fortunache (Asociaţia "Victoria") au fost - minune marel- ceva mai decenţi.

Când e vorba de macularea imaginii Oraşului Martir, nici un prilej nu trebue pierdut!

• • •

OTREAPA BABILONULUI

În vremuri dejisto-ceauşiste, mi-a fost dat să citesc destule porcărele antireligioase, destule porcării anticreştine.

Dar nicicând n'am citit o maculatură precum "Evangheliştii", o piesetă semnată Alina Mungiu, apărută în anul 1993, la editura bucureşteană "Unitext".

Scrisă parcă în lumina cretinelor (şi cretinizantelor) "Teze dela Mangalia", în scopul de a dovedi (cui?) că religia este "opiu pentru popor", A.M. are îndrăzneli dincolo de un A. Toma, M. Beniuc, D. Corbea, sau alţi pretinşi literari: Sf. Pavel este criminal, mistificator, paranoic; evanghelistii sunt nişte beţivi şi nişte curvari; Iisus Christos este un quasi-debil mintal; creştinismul este o găinărie.

Să mai amintim faptul că în Decembrie 1989, mulţi tineri au murit cu numele Mântuitorului pe buze?

De ce?

Pentru ca o Alina Mungiu să poată prezenta creştinismul ca invenţie a unor detracaţi?

Da, la urma urmei şi pentru asta.

Oricum, nici sub Dej, nici sub Ceauşescu, nimeni n'a scris un lucru atât de josnic. Trebuia să vină o nouă "emanaţie" pentru ca...

• • •

CINE TE "UNGE", "DOMNULE" GAGAMIŢĂ GABRIELESCU?

Sosit la Timişoara în fruntea Comisiei Parlamentare, "Decembrie 1989", senatorul P.N.Ţ.C.D. Valentin Gabrielescu, în cadrul unei conferinţe de presă, a declarat: că generalul Guşe (decedat de curând) a fost un mare patriot; că pastorul Tökes n'a avut nici o legătură cu Revoluţia; că scopul Comisiei este de a afla adevărul istoric(!) şi nu de a găsi vinovaţii pentru represiunea sângeroasă din 16-22 Decembrie 1989.

Să-ţi fie ruşine, "domnule" Gagamiţă!

Generalul Guşe a fost un criminal! generalul Guşe a fost implicat direct în represiunea armată dela Timişoara, începând din 17 Decembrie!

Revoluţia dela Timişoara a început încă din 15 Decembrie 1989, "Domnule" Gagamiţă Gabrielescu, din faţa locuinţei pastorului Tökes Laszlo, protestul său fiind scânteia care a declanşat Revoluţia Anticomunistă.

Cine te "unge", domnule Gabrielescu? Fiindcă "ideile" dumitale aproape coincid cu "punctele de vedere" ale criminalilor securişti achitaţi de "justiţia" cotrocenisto-kremlinoidă.

• • •

UN ANTICOMUNIST... SECURISTOID

Într'o fituică de doi bani şi-o ceapă degerată (s'o lăsăm în cenuşiu anonimat) un mediocru cu fumuri, Ilie Bădescu, sociolog de profesie, după ce se declară anticomunist, propune dezideologizarea culturii şi... se lansează în elogii la adresa fostei reviste a zăvozilor culturali ceauşişti, "Luceafărul", cel de dinaintea lui '89.

Rând pe rând primesc lauri: criticul-securist Mihai Ungheanu, oligo-tracul Ion Gheorghe, ceauşistul Ion Văduva Poenaru, semi-analfabetizaţii proletcultişti Paul Anghel şi Ion Lăncrănjan, senilul protocronist Edgar Papu (fost, în ultimii ani de viaţă, colaborator la "România Mare", unde îl compara - pe bani grei, probabil - pe C.V. Tudor cu... Victor Hugo).

Şi vine sila valuri-valuri.

• • •

PĂDUCHELE ŞI ELEFANŢII

Ce mai emană C.V. Tudor? Păi, în lipsa lăudătorilor, se laudă singur în publicaţia-i "România Mare".

Scrie, cu semi-alfabetizata-i cazma, că e "un unicat, un depozit de simţire şi noblete". Depozit, cum altfel, dar de prostie şi lipsă de bun simţ.

Zice că e "venerat ca Iorga" şi aprig luptător "cu barda în mână, ca Mihai Viteazul". Păduchele şi elefanţii!

Cert e faptul că C.V.T. n'ar mai trebui să trezească interesul presei. Exceptând, firește, revistele medicale.

Dan Emilian ROŞCA

MAGAZIN ISTORIC
- seria nouă -
Revistă de Cultură istorică
Apare lunar în 96 de pagini.
Abonamentele se pot face la:
ROPIDET S.A., P.O.Box 33-57, Piaţa Presei Libere Nr.1, Sector 1, Bucureşti, România
Preţul unui abonament pe un an este de $75.00 U.S.
Donaţii la Fundaţia Culturală Magazin Istoric se pot trimite în contul:
Banca Română de Comerţ Exterior (B.R.C.E.), Calea Victoriei 22-24, Sector 3, Bucureşti, cod 79101, cont în valută 4610.009055.300.1.

SFÂRŞIT DE STAGIUNE ÎN BUCUREŞTI

Ovidiu VASILESCU

Teatrul naţional cu scena amplasată la Cotroceni şi-a comunicat ultimul act al stagiunii. Va fi, probabil, o scurtă perioadă de aşteptare a populaţiei, după care, vor urma "aplauzele" pentru scoaterea din scenă - şi mai ales, din culisele acestui lupanar, a falşilor actori.

Totul a început prin luna Iunie-Iulie anul trecut, printr'o întâlnire "secretă" la Cotroceni, între Dl. Ion Iliescu şi Dl. Corneliu Coposu, preşedintele PNŢCD. Întâlnirea, care se vrusese secretă, va fi cunoscută foarte curând de toată lumea politică românească, prin canalele bine dirijate de Putere. Era o nouă încercare perfidă a D-lui Ion Iliescu, de compromiterea relaţiilor dintre partidele din Convenţia Democratică. Misterul s'a limpezit repede dar, presa, pro şi contra Puterii, desigur, din motive diferite, au lansat ideea, că la Cotroceni au început negocieri între PDSR şi PNŢCD, privind formarea unui guvern de coaliţie !

În conferinţele sale de presă - la multe dintre ele luând parte şi subsemnatul - PUNR, prin reprezentantul său, Dl. Ion Gavra, repeta insistent: "doar PNŢCD este o alternativă serioasă pentru PDSR". Restul partidelor nu contează, iar el, PUNR, nu doreşte să guverneze!!

Puţini politiceni ar putea întrece în murdărie morală, pe acest fost activist pcr. Lumea românească, cu precădere cea politică - alimentată subtil de presa infiltrată - trăia momente de euforie.

A trecut însă puţin timp şi au început "consultări" la Cotroceni, între PDSR, grupul comunist condus de Dl. Ion Iliescu, pe de o parte şi grupurile comuniste botezate mai nou naţionaliste(!), PRM, condus de fostul poet al curţii prezidenţiale C.V. Tudor, ca şi PSM, condus de tovarăşul Verdeţ.

Presa guvernamentală ştiută, căreia i se alătura cu subtilitate *Evenimentul zilei*, ş.a.m.d., aruncau cu dibăcie nelinişte şi nedumerire în viaţa naţiunii. Făceau în aşa fel încât totul să pară cât mai firesc. Consultări adevărate, prin care să se găsească o cale de guvernare naţională cât mai eficientă.

Declaraţiile celor doi şefi de partide, Tudor şi Verdeţ, dădeau şi mai mult impresia unor consultări serioase cu privire la viitorul ţării.

Au mai trecut câteva luni - şi acest om croit dela natură, să încurce până şi minţile satanei, Dl. Ion Iliescu, cheamă la "consultări" CDR, deşi, cu puţin timp înainte, unul din mesagerii PDSR, Oliviu Gherman, anunţase decesul acestei Convenţii, care, trăise doar pe timpul alegerilor!

Şeful apostaţilor, "preşedintele", joacă perfect. Convenţia îşi formează mai degrabă preferinţele şi nu cum era normal pretenţiile, după care, într'o atmosferă de "lucru", se despart urmând ca guvernul, adică PDSR, să "analizeze" în ce măsură ar fi viabilă o coaliţie guvernamentală cu CDR.

Mai trece un timp, un răstimp bun chiar, când din partea partidelor frăţeşti, PRM şi PSM, vin primele semne de nemulţumire, chipurile, faţă de Putere. Ele nu concep nici un fel de acces la putere, pentru Opoziţie! Mai ales, ele nu acceptă o formulă guvernamentală, din care ele să lipsească. Presa îşi face din nou datoria cu brio. Pe neaşteptate, partidul care nu dorea să guverneze - PUNR - după declaraţiile publice făcute de Gavra - se deplasează în masă la Cotroceni. Urmează discuţii lungi, aparent fructuoase, când presa, din nou presa aruncă în conştiinţa naţiunii ideea unei coaliţii guvernamentale iminente, între PDSR şi PUNR. S'au fixat şi termene. Totul este aranjat! Va fi guvern bicolor (format doar din culoarea roşie!) din care forţele extremiste, PRM şi PSM, plus CDR vor lipsi.

Puterea se putea prezenta acum în străinătate, cu mai mult aplomb. De unde ar fi ştiut Occidentalii, că PUNR nu este altceva, decât o branşă a PDSR, câmpul de repliere al acestora, în cazul că alegerile ar fi fost pierdute, ori dacă s'ar ivi alegeri anticipate şi s'ar solda cu un insucces.

Va mai trece ceva timp, de care comuniştii dela putere au atâta nevoie, când, nici coaliţia cu PUNR-ul nu se realizează.

Există acum ceva mai multă derută în rândul populaţiei, ceva mai multă suspiciune din partea CDR - mai ales din partea D-lui Coposu.

Nimeni nu intuia următoarea mutare a acestui mare jucător de pocker, Dl. Ion Ilici-Iliescu. Ea nu a întârziat prea mult. Bomba a căzut. Întâlnirea la Cotrocenei între D-nii Ion Iliescu şi Petre Roman!!

Nimeni nu ştie exact ce s'a discutat. Au încheiat probabil, un pact de a nu mai da în vileag potlogăriile comune, delictele de drept comun şi misterul crimelor din Decembrie 1989 încoace.

Într'o astfel de stare de derută generală şi sub presiunea maselor sindicale tot mai nemulţumite, cum şi sub tirul prelungit lansat de Tudor şi Păunescu împotriva ministrului forţelor armate, Dl. general Spiroiu, Cotroceniul hotărăşte ceea ce plănuise de mult, remanierea guvernamentală. Nimic altceva decât schimbări în cadrul partidului. Vechea rotaţie de cadre comuniste, cunoscută de toată suflarea românească. Cacealmaua a ţinut. Cum ne-cum, comuniştii din Cotroceni au mai câştigat un an.

Acum, cortina s'a lăsat peste acest ultim act al stagiunii româneşti.

Teatrul absurd este la el acasă!

OLTENISME

Ionel RĂDULESCU

Din cauza standardului de viaţă îngrijorător de ridicat al Românului s'au scumpit (şi) toate produsele lactate, pe care le vom servi de-aici înainte doar cu... privirea la reclamele îmbietoare ale TV! 90% din cele aproximativ 48.000 de vaci ale Doljului aparţin sectorului privat, care nu livrează lapte la stat, cu 300 lei litrul, preferând vânzarea brânzei, la preţuri greu accesibile.

Aprovizionarea cu furaje este precară şi extrem de costisitoare. Politica agrară a Guvernului Văcăroiu descurajează voit iniţiativa particulară şi pe gospodarii satelor.

• • •

Centrul de Consultanţă Româno-American dela Craiova programează săptămânal prelegeri, analize, cursuri, onorate de prezenţa specialiştilor dela Universitatea din New York. Sunt vizate probleme specifice economiei de piaţă, organizării şi conducerii firmelor private, management şi marketing.

• • •

Recent, a fost prezentă la Craiova o delegaţie de specialişti norvegieni din oraşul Stawanger, vizând colaborarea în ideea modernizării sistemului educaţional din programul-pilot "Red Barnet - Educaţie pertinentă". Experimental, programul de alternative educaţionale include Facultatea de Medicină cu Clinica de psihiatrie, şcolile Normală şi Sanitară din Craiova. Proiectul e axat pe crearea unor relaţii mutuale, reintegrarea copiilor cu necesităţi speciale, cursuri cu studenţii, alternative pentru asistenţa practică.

• • •

Dan Andrei, Gabriel Popescu şi Răzvan Cojocaru - studenţi anul V, Fac. de Automatică, Calculatoare şi Electronică a Universităţii din Craiova au obţinut burse de studii din partea firmei britanice de calculatoare şi produse informatice "ICL". Criteriile ce-au stat la baza selecţiei au fost mediile anuale, cunoaşterea limbii engleze, şi caracterizarea profesională a şefului catedrei de Calculatoare.

• • •

La Craiova se va deschide curând Centrul de reconversie profesională "INFOTIN" cu program coordonat de Fundaţia ştiinţifică INTARF - pentru informatică şi inteligenţă artificială - în acord cu principiile *"Cartei europe a informării tineretului"*. Se vor ţine cursuri de alfabetizare informatică, birotică manegerială, secretariat modern şi relaţii cu publicul, operator calculatoare IBM.

• • •

Reprezentanţii a 19 firme exportatoare şi importatoare daneze din domeniile energetic şi industrie alimentară au fost prezenţi la un seminar energetic în cadrul *"Zilelor tehnicii daneze"*. La Craiova, firma daneză DANFOOS a iniţiat cu firmele de specialitate oltene ARCE, CET şi SOCER o cooperare de perspectivă în domeniul aparaturii pentru automatizări şi gestiune în instalaţii de producere, distribuţie şi utilizare a energiei.

• • •

Conflict de muncă la Avicola Craiova, 450 de salariaţi sunt nemulţumiţi de restructurările nemiloase, carenţele manageriale, situaţia economico-financiară critică, nerespectarea contractului colectiv de muncă, neacordarea indexării - salariile însemnând doar 5% din totalul cheltuielilor - şi perspectivele confuze privind modalitatea de privatizare. Greva de avertisment şi mitingul de protest vor fi urmate de greva generală.

• • •

Dela mare, la mai mare şi mai tare! Tov. Marin Lungu - ex-primarul ceauşist al Craiovei (scos de Ody din "organilii" de conducere locale şi din pecere, după vânătoarea şi beţia de pomină, soldate cu împuşcarea mortală a unui fost tov. de partid) a fost reales preşedinte al Comit. Jud. Dolj al PSM. În această calitate, ce confirmă nu restauraţia, ci... continuitatea comunismului, respectivul infierează cu mânie proletară "atacul terorist" asupra familiei bardului dela Bârca - poetul Cântarea României - căruia tineretul ţărănist i-a agăţat la poarta locuinţei sale un semnificativ cap de ...porc!

• • •

Piaţa centrală a Craiovei, recunoscută altădată prin calitatea şi ieftinătatea ei, practică acum preţuri prohibitive la toate produsele: zarzavaturi, legume şi fructe, carne, ouă, lactate etc. Tarabele gem de "trufandale": roşii de seră 2.000 lei/kg, castraveţi de seră 1.800, ciuperci 1.000, grapefruit 1.200, lămâi 1.500, banane 2.600, portocale 1.500, varza 1.000, mierea 5.000, brânza 3.000, carnea între 3.000 şi 5.000 lei/kg după sortiment şi calitate, o găină vie 10.000, un curcan 25.000, un ied 2.000 lei/kg viu şi 3.000 lei/kg tăiat, kilogramul de crap cu aspect dubios - 1.800 lei!

În jurul pieţii, imagini de bazar turcesc în care "comercianţii" pe picior - bulgari, ţigani şi basarabeni - înşiră pe saci de plastic mărfuri de slabă calitate, la preţuri piperate.

• • •

Fosta fabrică de confecţii craioveană, cu 538 de salariaţi, are probleme în asigurarea materiilor prime secundare dela filaturile de lână şi bumbac, care se exportă în mare parte, probleme cu coloranţii indigeni de slabă calitate, cu blocajul financiar şi rău platnicii din ţară. Fabrica are de plată 40 milioane lei, iar de încasat - dublu! Producţia pe 10 luni în '93 a fost de 880 milioane lei, cu costuri de 940 lei la mia de lei producţie, din care mai mult de jumătate au fost costuri materiale. Magazinul din incinta fabricii vinde pături groase de lână, pe dispozitiv jakard, solicitate de cumpărători în sezonul rece. Au dispărut comenzile partenerilor occidentali şi colaborarea avantajoasă cu aceştia, din "iepoca auriferă" a împuşcaţilor.

Agenţia AFROLYMPIC vă oferă:

Montreal - Bucureşti dus-întors	$ 799.00 CND
Montreal - Timişoara dus-întors	$ 1099.00 CND
Bucureşti - Montreal dus-întors	$ 899.00 CND
Montreal - Frankfurt dus-întors	$ 549.00 CND
Montreal - Paris dus-întors	$ 399.00 CND
Montreal - Budapesta dus-întors	$ 849.00 CND

QUEBEC PERMIT

- servicii în limba română
- invitaţii pentru rudele din ţară şi legalizări de acte
- bilete de avion livrate direct în România
- asigurare de bolă şi accidente pentru vizitatori
- preţuri avantajoase pentru orice destinaţie

Voyages AFROLYMPIC Inc.
4819 Ave. du Parc
Montreal, Qué.
H2V 4E7

IATA

Tel: (514) 274-0000
Fax: (514) 270-5457

DA,DA, SUNTEM NOSTALGICI

Valeriu C. NEŞTIAN

Hodoronc-tronc, suntem deseori întrebaţi:

- Ei, şi ce dacă aţi stat în închisori? Ce-aţi făcut în fond?

- Am supravieţuit!

- Aţi supravieţuit... Cum?

- În primul şi în primul rând, am luptat cu noi înşine; împotriva depresiunii morale, a laşităţii şi dezonoarei, a depersonalizării omului şi a egoismelor...

- ...Mofturi, idealisme, abstracţiuni... Foc de paie...

- ... Şi-am combătut permanent cruzimea regimului penitenciar, foamea, frigul, izolarea şi altele. Nu ne-am renegat idealurile şi ne-am păstrat dragostea faţă de aproapele nostru. Am crezut în Dumnezeu!

- Nostalgii, nostalgii pierdute în veşnice iluzii...! Bietul om tot sub vremuri rămâne...

I-am întrebat şi noi uneori pe mai-marii ori maimicii zilei de ieri şi de azi:

- Ce-aţi făcut în timpul dictaturii secerii şi ciocanului, al teroarei roşii şi al "epocii de aur"? Pe când noi **întreţineam vie scânteia libertăţii şi a demnităţii?**

- Ce era să facem? Ne-am văzut de treabă, am muncit, ne-am crescut copiii, am stat cum se cuvenea în banca noastră... Nu-i mai aproape cămaşa decât haina? Doar n'o să schimb eu lumea!

- Desigur! Dar, cine sunteţi? Cine vă sunt bunii? Cine vă sunt străbunii? Care v'au fost dăruinţele? Suferinţele? La ce icoane vă rosteaţi rugăciunea?

- ...?!?...

- **Şi cât sânge a curs dela voi în cadrul istoriei acestei ţări?**

- ...?!?...

- Iară astăzi abjuraţi, ca să vă consolidaţi poziţiile. Şi pe noi ne faceţi nostalgici, deoarece opinăm că **vremurile sunt sub om** ..

...Două atitudini fundamentale, două moduri de a gândi, două stiluri de viaţă. Reconcilierea lor ar fi aidoma aceleia, imposibile, dintre foc şi apă, dintre sticlă şi diamant, dintre aurul pur şi tinicheaua şlefuită. Nu sunteţi de aceeaşi părere?

La urma-urmelor (de ce să n'o recunoaştem), suntem ŞI NOSTALGICI ! Adică încercăm acel sentiment de melancolie, de tristeţe, cauzat de dorinţa de a revedea persoane şi locuri dragi, de a retrăi un episod din trecut, regretul de a nu putea (încă) îndeplini ceva înălţător, sublim, aleanul perfecţiunii moral-spirituale.

Ce este, în analiză ultimă, nostalgia? De unde să ştiţi? Ce, "foştii" comunişti sunt aureolaţi cu doruri distincte? Puterea aducătoare de bogăţii materiale, influenţa, burta plină, instincte plenar satisfăcute. Eventual, ceva orgolii şi ambiţii deşarte măgulite. Atâta. **Nimic sfânt...**

...Cei care n'au gândit, n'au luptat, n'au trăit amarul vieţii sub bolşevism; şi n'au avut nicio credinţă, nu ştiu (nu vor să ştie) de NOSTALGIA PARADISULUI, de pământul transparent, de grâul hristoforic, de cerul megieş, de năzuinţa formativă a individului şi a Neamului nostru. Ei nu înţeleg acele **determinante interioare** ale sufletului naţional şi ale fiinţei umane - cum ar fi perspectiva sofianică (sofia = înţelepciune divină); ideea că **transcendentul coboară**, că dumnezeirea se revarsă permanent asupra întregii făpturi, că între lume şi Tatăl Ceresc există acest factor intermediar, care, descinzând din eternitate în vremelnicie, se face vizibil şi se imprimă materiei, iluminând-o. De aceea n'au cum adera la atari valori superioare. Şi numesc pe ceilalţi, mulţi-puţini, într'o manieră depreciativă "nostalgici". Fără a cunoaşte însă precis ce înseamnă acest termen.

Să nu ne fie teamă. Să nu avem complexe. Să nu fim derutaţi. **Da, suntem nostalgici!** Analizând lucid şi sincer realităţile concrete cu care ne confruntăm în jur la ora actuală. Chiar dacă nu sunt rare vocile care ne învinuiesc că "nu facem nimic practic". (Se ştie prea bine: e mai simplu să critici decât să acţionezi!) Iar **lecţii nu mai primim**; nici din interior, nici din afară. Experienţa vieţii proprii este ea însăşi cea mai solidă lecţie, pentru ieşirea din impasul prezent.

Da, da, suntem nostalgici: ne reamintim cu melancolie că în închisori, lagăre ori în "libertatea" condiţionată, nu făceam deosebire de culoarea ochilor combatanţilor anticomunişti - cum se întâmplă din nenorocire astăzi. Că unii erau ţărănişti, alţii liberali, alţii legionari sau "fără de partid", **destinul naţional comanda tuturor Românilor** din Ţară şi din exil să-şi concentreze împreună **(unitate în diversitatel)** puterile toate, în vederea eliberării Patriei. Celelalte ţeluri cădeau pe planul al doilea **(excepţiile existente întăresc regula!).** Iar cine se refugia în alte preocupări, motivând nu ştiu ce superiorităţi intelectuale, politice, culturale etc., era cotat un dezertor al cauzei naţionale. În tot cazul, rareori regăseai, în scris sau verbal, imputările - azi frecvente şi vădit veninoase - de "extremişti", "fascişti", "naţionalişti şovini", cu care, unii dintre foştii deţinuţi politici, chiar, îi "gratifică" pe ex-camarazii lor de luptă şi de suferinţă. În ceea ce priveşte luptele intestine, fracţioniste şi sectare din sânul formaţiunilor politice, devenite actualmente o "modă" curentă, ele aproape că nici nu erau de conceput. **Ce vremuri, ce vremuri!** ar exclama un poet.

Bineînţeles că suntem nostalgici, de avem în vedere **ordinea, munca şi disciplina** care domneau în micro-societatea noastră luptătoare pentru Neam şi Cruce, constituită legal, semilegal ori clandestin. Model pentru întreaga societate românească! În pofida sărăciei materiale, mizeriei şi crizelor de tot soiul. Cu acel **respect sacru al ierarhiei valorice,** care, prin uriaşa lui putere creatoare, ne smulge pe toţi din lut şi insensibilitate. Somnoroşii, plâgăreţii, căldicelii, cei trufaşi, într'adevăr, nu se simţeau în largul lor. Ei sunt supuşi tentaţiei de a ieşi din cadrul ordinei şi al armoniei, pentru a ne azvârli în anarhie, haos, negativisme, trândăvie.

Nostalgici rămânem, evident, atâta vreme cât, după pilda unui trecut înălţător, aspirăm către un **stat (nu numai "de drept") liber şi moral "dela Nistru Pân'la Tisa,** promotor fervent al virtuţilor creştine şi naţionale. Cum să nu fii nostalgic, când vezi lângă tine pe defetişti şi renegaţi, oportunişti şi ultra-politicieni, ahtiaţi după... societatea de consum, garantă, chipurile, a "traiului bun"? A face din stoarcerea a cât mai multor plăceri şi bunătăţi principiala lozincă a vieţii, vine în conflict cu tot ce are mai intim persoana umană: **setea de absolut.** Or, societatea de consum hipertrofiată consumă idealurile. Îl dezintegrează pe om, după "model occidental". Chiar şi valoarea unei opere literar-artistice se măsoară aici, nu după calităţile ei intrinseci, ci după numărul exemplarelor vândute! În asemenea conjunctură, **poţi să nu fii nostalgic?**

Idealul trebue deci trăit. Altfel sfârşim sub sclavia lui.

MARE FALS ISTORIC

Denami HAIDER

Este vorba despre cele ce se spun şi se scriu cu privire la Pactul Ribbentrop-Molotov.

Se ştie că această înţelegere perfidă n'a durat decât 22 de luni, dela 23 August 1939 până la 22 Iunie 1941, când, ca urmare a izbucnirii războiului germano-sovietic, ea a fost anulată. Astfel, Basarabia, Bucovina de Nord, Herţa, toate cele trei state baltice şi o bună parte din Polonia, acaparate de Rusia Sovietică în 1939-1940, au fost eliberate de România şi Germania în vara anului 1941, adică după un an si ceva de robie bolşevică. Apoi, după trei ani de libertate, în 1944, Uniunea Sovietică a reocupat toate aceste teritorii. Ba mai mult, văzând că puterea îi sporeşte continuu, Uniunea Sovietică nu s'a mulţumit cu ceea ce obţinuse în anii 1939 şi 1940. De aceea, o dată cu câştigarea războiului cu Germania, ea încurajată peste măsură la Yalta - de fapt încă dela conferinţele dela Teheran şi dela Moscova - şi-a însuşit şi vaste teritorii din Germania, respectiv Prusia Orientală şi câteva alte landuri, cele ce aveau să alcătuiască aşa-numita Republică Democrată Germană. Încă şi mai grav: tartorul Stalin - cu încuviinţarea lui W. Churchill şi a lui Roosevelt - întreprinde şi alte achiziţii teritoriale. Cea mai strâmbă şi mai ruşinoasă dintre acestea din urmă este ruperea unei părţi din micuţa Slovacie ca, astfel, uriaşul imperiu satanic (U.R.S.S.) să se învecineze şi cu Ungaria, iar România să nu mai aibă graniţă cu Cehoslovacia.

Prin urmare, ultima cotropire a Basarabiei, a Bucovinei de Nord, a Herţei (iar apoi a Insulei Şerpilor) a avut loc în vara anului 1944 şi ea a fost stabilită, mai întâi, prin aranjamentele dela Moscova (unde doar Churchill s'a întâlnit cu Stalin ca să-i ofere acestuia pe tavă toată România sau, ca să fim exacţi, "doar" 90% de iure, dacă mă pot exprima aşa, şi în proporţie de 100%, de facto), consfinţită apoi la Yalta şi, în cele din urmă, la Conferinţa de Pace dela Paris.

A afirma, aşadar, că Basarabia, Herţa şi Bucovina de Nord au fost ocupate, ultima dată, în baza Tratatului Molotov-Ribbentrop, a cărui valabilitate a încetat încă din 22 Iunie 1941, reprezintă nu numai un uriaş fals istoric, dar şi un lucru ce i-ar face până şi pe ţânci să râdă deoarece, în felul acesta, ar trebui să admitem că Ribbentrop a fost de acord şi cu cedarea Prusiei Orientale către Rusia Bolşevică, precum şi cu ocuparea altei mari părţi din Germania care avea să se numească R.D.G. Aceasta din urmă avea să fie si bolşevizată până în 1990 şi să stea şi acum, în 1944, după reunificarea Germaniei, tot sub ocupaţia sovietică (cu deosebirea că, din Decembrie 1991, i se spune rusească pentrucă Uniunea Sovietică, o veritabilă Uniune Satanică, praf şi pulbere s'a făcut).

A doua mare eroare ce rezultă din acest fals tendenţios - ce urmăreşte dezvinovăţirea lui Churchill şi a lui Roosevelt - este ignorarea intenţionată a unei perioade de trei ani şi două luni cuprinsă între 22 Iunie 1941 şi 23 August 1944, timp în care Basarabia, Bucovina de Nord şi Herţa au fost nu numai eliberate de sub ocupaţia sovietică, dar şi administrate de România, adică de ţara căreia i se cuvin dintotdeauna aceste teritorii.

A pune pe seama şi a lui Ribbentrop, recte a Germaniei, ultima invazie a Rusiei Sovietice, prin care aceasta şi-a extins şi mai mult hotarele spre Centrul Europei constituie o minciună şi o diversiune la fel de sfruntate ca aceea prin care s'a susţinut vreme de circa 50 de ani că cel mai mare genocid din cel de-al Doilea Război Mondial şi din intreaga istorie a omenirii, constând în uciderea a peste 15.000 de ofiţeri polonezi (atenţie, este vorba exclusiv de ofiţeri; câte sute de mii de soldaţi şi de subofiţeri or fi fost exterminaţi în acelaşi mod barbar?) ar fi fost comis de Germani. Abia acum recunosc Ruşii că ei au săvârşit acel carnagiu inimaginabil, cunoscut sub denumirea "Masacrul dela Katyn".

Toate aceste distorsiuni ale istoriei, precum şi numeroase altele, mă umplu de oroare, mă îndeamnă să mă transform într'un mizantrop, gata să mă retrag într'o peşteră ca să nu comunic cu lumea pervertitoare.

Să luăm, deci, aminte că nu prin minciuni - sesizate deja de liderii ucraineni de astăzi - ci numai cu ajutorul adevărului istoric vom redobândi Basarabia, Herţa, Bucovina de Nord şi Insula Şerpilor.

CONFUZII ÎN FENOMENUL DE TRANZIŢIE

Urmare din pag. 7

rea totalitarismului de dreapta şi experimentul celui de stânga.

Lumea procentajului de 70% se va tranzita, lent dar cert, către o social-democraţie, cu păstrarea principiilor democrate şi a capitalului îngrădite abuzurilor.

Cota de beneficiu a capitalului mondial va trebui să se situeze sub control "socialmente justificat", deci pe o conducere mai mult sau mai puţin îngenuncheată la nivel de emancipare al ţării de destinaţie.

Tendinţa şi finalul vor fi de uniformizare conform principiului de *"echilibru social"*. Paşii făcuţi de Germania, Franţa şi Italia ca urmare.

Tema în sine pretinde o dezvoltare mai amplă comparativ cu teza unui articol de ziar; şi este întregită cu inestimabila latură spirituală ce-i menită a-i asigura durata.

Lucrare, editată acum doi ani sub titlul *"Probleme Sociale şi Religia la Răscruce de Milenii"*.

Petre PREDESCU

PLĂNUIŢI DE ACUM

VACANŢA DVS. DIN VARA ACEASTA

Aranjaţi să fiţi la

"CÂMPUL ROMÂNESC"

- HAMILTON ONTARIO CANADA -

la săptămâna

TABEREI DE VARĂ

CÂMPUL ROMÂNESC

24 IULIE - 31 IULIE

Aduceţi cu Dvs. corturi sau treilere pentru dormit

PENTRU INFORMAŢII SCRIEŢI LA ADRESA:

Asociaţia Culturală Română
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ont, Canada L9C 7N5

"....NU-I TEMNIŢĂ SĂ NE'NSPĂIMÂNTE...."

15 Mai
ZIUA DEŢINUTULUI POLITIC ROMÂN !

"OM MANI PADME HUM"

Sunt gând desprins din marea-Ţi taină,
Sunt Doamne strop din ochii Tăi
Şi'mbrac mereu o nouă haină
S'ajung a fi ce-am fost dintâi.

Pe lespede de pisc sihastru
Las tot o zdreanţă şi-un avânt
Şi'n zborul către marea-albastră
Mă nasc să casc un nou mormânt.

Cu fiecare răzvrătire
Descui un lacăt din mister
Şi'n fiecare răstignire
Suind o treaptă către cer,

Mă risipesc în zarea-adâncă
Dar iar mă'ntorc neîmpăcat
Căci port adânc în carne încă
Stigmatul primului păcat.

Şi-aşa presar prin veşnicie
Tot zori aprinşi şi-amurguri reci,
Doar mi s'o hărăzi şi mie
Adâncul liniştei de veci.

Şi n'am să-ţi trec pe dinainte,
Nici n'am să-ţi caut vreun răspuns
Căci spaima negrelor morminte
Mi-e Doamne, plată îndeajuns.

Dumitru PACEAG

AIUD

Aiudul, galera destinelor noastre,
Ne poartă pe-a timpului unde albastre,
Spre-un ţărm neştiut, spre un port neştiut,
Spre un far ce în noapte de mult stă aprins.

Ne frângem în grelele lanturi sub bice,
Sleiti, unii trupul se zbat să-şi ridice.
Pe rând, tot mai multe zac ramele'n loc,
Galera-i o frunză'n al vântului joc.

Şi azi ca şi ieri, mor pe nave cu vele
O ziuă cu soare, o noapte cu stele.
Şi-asemeni bătrânilor zei din Olimp,
Ni-i viaţa un zbor peste spaţiu şi timp.

În suflet purtăm paradisele ninse,
Parfumul pierdut din grădinile stinse,
Iar gândul se frăsnge'n tăcerea de mort:
Câţi oare vedea-vom intrarea în port?

Dar vie ni-i dragostea'n pieptul ce doare,
Credinţă ni-i cântec, ni-i rază de soare,
Când viforul soartei, când crivăţul crud
Se murmură'ntr'una: Aiudul, Aiud...

Aurel PASTRAMAGIU

CIMITIRUL TREI PLOPI

La Trei Plopi, la Trei Plopi,
cioclule pe cine'ngropi?
Tace cioclul gardian,
noapte-i smoală şi catran.

Fără cruci, fără sicrie,
câţi sunt morţii? - Cine ştie?
Prin văiugi, de ape roase,
apar cranii, coaste, oase,
ale cui sunt, mărturii,
nimenea nu poate ştii!

De-ar da inimile flori
ele-ar creşte până'n nori.
De ar da creierii mană
Tot pământu-ar avea hrană
fără ploaie, fără stropi,
doar cu morţii din Trei Plopi!...

Dar săracul cimitir
este plin de spini şi ştir
şi de bălării uscate
strânse'n sârmele ghimpate.

Azvârliţi cu tot amarul,
Morţii îşi fac inventarul:
unuia-i lipseşte-o mână,
fiindcă mort de-o săptămână,
I-au lăsat zălog şicanii
să-l mănânce şobolanii...

Altuia, din toţi mai lung,
văzând scânduri că n'ajung
să-l încapă în sicriu,
(c'avea încă, fiind viu,
fiarele intrate'n glezne)
cioclilor le-a fost mai lesne,
ca să-i scoată fiarele,
să-i taie picioarele.

Alţii parcă vin din lupte,
au mai multe coaste rupte
(frânte'n drugii de anchete
când erau zdrobiţi cu sete).

Una rea şi una bună,
Morţii însă le adună
din viaţa zbuciumată
că se duc la judecată...

Poate sus, la Sfântul Petre
vor găsi mai calde vetre
şi un alt registru, scris
cu penel de paradis:
"La Trei Plopi, un neam sub cerbicie
a trecut prin morţi în veşnicie".

Zahu PANĂ

STATUIA LIBERTĂŢII

În mijlocul Cetăţii,
Am înălţat o nouă Statuie-a Libertăţii.

Trecătorule,
Gândul tău prosternat înaninte-i rămână,
Ochii tăi s'o contemple'n tăcere!
Nu este femeia cu torţă în mână,
Ci un sclav, care-a tras la galere.

Statuia ţâşnită din cremene,
Uriaşă,
Cu lanţul robiei amarnice rupt,
Ani de-a rându-am cioplit-o, ceas de ceas ne'ntrerupt,
Să nu-i fie alta'n splendoare asemene.

Pe fiecare zi ce trecea,
Mai iscusit dalta tăia în blocul de stâncă,
Şi pe cât bezna era'mprejur mai adâncă,
Ea, tot mai mult, tot mai viu, strălucea.

Ani de-a rându-am cioplit-o cu sârg şi răbdare.
Pe buzele-i mute'nfloresc slove necuvântate.
Nu-i arde'n privire nici ură şi nici răzbunare,
Ci dragoste caldă şi bunătate.

Ani de-a rându-am trudit, şi'ntr'un nou zori de zi
Am înălţat-o pe soclu-aşteptărilor, cel mai înalt.
De-acuma. Statuia visului nostru'ntrupată'n bazalt
Frunţi şi inimi va lumina şi va încălzi.

Constantin-Aurel DRAGODAN

ÎNDEMN

Să nu te'ntorci din cale, când duhul rău te minte,
Că vei rămâne pururi în al Sodomei carcer!
Prin foc, prin fier, prin apă, dar - numai înainte,
Căci drumurile'n spirit, nu suferă întoarceri!

Să te ridici mai tare, din orice prăbuşire.
Săgeţi de foc să-ţi fie cuvintele, temute!
Voinţa ta - credinţă, iar forţa ta - iubire.
Să-ţi faci din geniu spadă şi scutul, din virtute!

Când ochiul nu mai vede şi drumul pare'nchis,
Iar duhul îndoielii, spre'ntoarcere te-o'mpinge,
Închide ochiul searbăd şi-aruncă-te'n abis,
Spărgând, cu pieptul, moartea şi sigur vei învinge.

Acesta fie semnul victoriilor tale:
Când porţi povară trupul, durerea drept hotar,
Când lutul te constrânge, prin legi materiale,
Să'nvingi, cu geniul liber, păcatul necesar!

Constantin OPRIŞAN

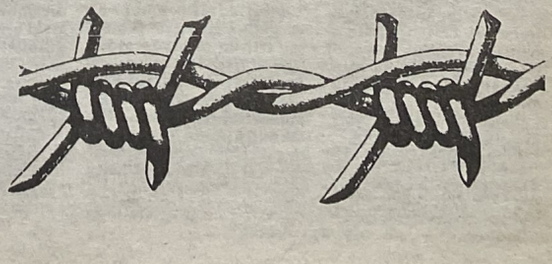

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale

din exil și din țară

CALVARUL ROMÂNIEI CREŞTINE

de Sergiu GROSSU

Preţuirea mea pentru Sergiu Grossu a început din momentul când l-am descoperit, luptând pe aceeaşi baricadă creştină şi anticomunistă, în paginile "Cuvântului Românesc".

I-am admirat profund dragostea de Dumnezeu şi de neam, deofiinţime a ontologicului având ca prototip arheic ipostaza teandrică. Rubrica permanentă "Evanghelia Exilului" era una din troiţele de popas din "Cuvântul Românesc" unde cititorului bejănar i se oferea mana cuvântului înţelept şi paracletic din Scripturile Sfinte. Personal, la aceste pure şi înviorătoare izvoare, de multe ori mi-am făcut mâinile căuş adăpându-mă cu aghiazmă.

Ca apologet al mişcării spirituale "Oastea Domnului" merită tot respectul nostru. "Oastea Domnului" nu era o sectă, ci o mişcare religioasă de întărire şi reînviorare a ortodoxiei româneşti, care încearcă prin exemplul personal să combată sectele.

De ani de zile, Sergiu Grossu, a publicat în limba franceză revista "Les Catacombes". După cum sugerează şi titlul, revista se ocupa cu situaţia creştinilor din: "catacombele" ţărilor comuniste, atrăgând atenţia Apusului la atrocităţile comise de religia lui Marx.

Poet şi scriitor, Sergiu Grossu a colaborat şi colaborează la cele mai prestigioase reviste româneşti din afara României.

A publicat mai multe cărţi printre care: "Catacombes 1973" (Almanach de l'Eglise de Silence), "Derrière le rideau de bambou" (de Mao Tsè Toung à Fidel Castro) în 1975, "Au fond de l'abîme (Le reigne de la haine)" 1976, The Church in today's catacombs", 1976, editura Arlington House (USA), "Vania Moisséieff (Le jeune martyr de Volontirovka) 1976, "Les enfants du Goulag (Cronique de l'enfance opprimée en URSS) 1979 editura France-Empire, "Maîtresse, Dieu existe", Fayard, 1988.

"Calvarul României creştine", apărută în editura "Convorbiri literare", Iaşi 1992 este traducerea din franceză a cărţii "Le calvaire de Roumanie Chrétienne" apărută în editura France-Empire în 1987.

Citim în prefaţa la ediţia românească prezentarea făcută de autor: "De problema persecuţiilor religioase din ţările comuniste mă ocup de multă vreme, propriu zis din clipa în care am pus piciorul pe pământul ospitalier al Franţei, cu 23 de ani în urmă. În ţară, eu însumi am avut de suferit din cauza activităţii mele misionare, în cadrul mişcării ortodoxe "Oastea Domnului", cunoscând toată gama coerciţiilor poliţieneşti - dela ameninţări şi impedimente în câmpul muncii, până la arestarea şi condamnarea mea la 12 ani temniţă grea".

Cartea descrie opresiunea ce s'a abătut dela instalarea comuniştilor asupra tuturor confesiunilor creştine din ţara noastră. În ea orice Român creştin, indiferent de "biserică", sau "adunare", găseşte documente despre suferinţa creştinului sub dominarea comunismului, religie "de-a stânga" lui Hristos, deci declarată făţiş ca fiind satanică.

Cele aproape 400 de pagini sunt o radiografie în care vedem clar cum cancerul religiei comuniste a creat atâta suferinţă creştinilor. Capitolele din cuprins ne demonstrează că nu numai "fidelii Romei" au suferit (greco-catolicii şi romano-catolicii), ci şi "Comunităţile ieşite din protestantism", precum şi în primul rând "Biserica ortodoxă" a neamului.

Carte de "Istorie a Suferinţelor Creştinilor" persecutaţi de "minoritari" "Calvarul României creştine", nu trebue să lipsească din biblioteca nici unui Român. Ortodocşi, catolici, uniţi, baptişti, şi alte "adunări" protestante, se regăsesc în această carte de istorie a suferinţei celor ce cred în Hristos. Fotografiile de martiri creştini cuprind toate denominaţiunile creştine.

Pe ultima copertă găsim extrase din cuvintele de apreciere despre carte. Francis Bergeron scria, printre altele, în publicaţia "Present" că: "privirea ce o aruncă (Sergiu Grossu) precis asupra României de după război ne învaţă mai mult despre istoria contemporană şi despre lumea comunistă decât atâtea manuale savante. Pentrucă Sergiu Grossu este în primul rând un martor şi, pe desupra, un martir".

E ceea ce am adeverit, subliniat, apreciat vorbind de personalitatea lui Sergiu Grossu: MARTIR şi MARTOR.

Dumitru ICHIM

În amintirea pictoriţei Nina BATALLI

La 23 Decembrie 1993 pictoriţa Nina Batalli a trecut în lumea celor drepţi. Inima ei generoasă a încetat să bată într'o clinică din Roma, unde fusese internată, cu câteva zile înainte. S'a stins într'o seară de Ajun, când pe meleagurile ninse ale Ţării de departe colindătorii cântau Naşterea Domnului. O moarte neaşteptată, care a lăsat un mare gol în arta română bine încetăţenită în străinătate şi în sufletele celor dragi ai ei, ale prietenilor şi ale tuturor acelora care au iubit-o şi au apreciat măiestria ei, inegalabila poetă a culturii şi a compoziţiei.

• • •

Născută la Dridu-Ilfov la 6 Ianuarie 1918, se laurează în litere şi filosofie la Universitatea din Bucureşti şi totodată se diplomează la Academia de Belle Arte din capitală. Frecventează apoi cursuri de perfecţionare în Germania, Italia şi Elveţia.

În România, după succesul primei expoziţii la Salonul de Primăvară din 1939, se prezintă cu o primă "personală" la Bucureşti, urmată de o a doua, în 1946, an în care obţine premiul Ionului Oficial.

Doi ani mai târziu, reuşeşte să părăsească România, în perioada cea mai tristă a istoriei ei, şi se refugiază în Italia, la Capri. Un an mai târziu expune la Napoli, cu mare succes de critică şi de public. Se transferă, apoi la Napoli, şi în 1952 la Roma, unde rămâne până la moarte.

Casa vesel primitoare a artistei din inima Cetăţii Eterne şi calda ei prietenie au fost totdeauna deschise diasporei intelectuale a unei Românii în care neghina conformismului politic năpădise câmpul cultural şi al artei, sufocându-i valorile. Toţi acei "pribegi forţaţi" - cum îi definea strălucitul latinist Nicolae Stroescu - regăseau în casa şi în prietenia Ninei Batalli atmosfera ambianţei familiare propriilor case şi farmecul unic al pământului din care fuseseră desrădăcinaţi de furtuna nefericitei schimbări de regim.

Cariera artistică a Ninei Batalli s'a desfăşurat de-a lungul a douăzeci de expoziţii personale şi cu participarea la multe "colective" în Italia şi în alte ţări din Occident.

Succesul ei e încoronat de mai bine de douăzeci de premii. În afară de Italia şi România, pictura ei e prezentă în galeriile de artă ale multor colecţionari europeni şi străini.

Nina Batalli e de multă vreme un nume în Italia. Şi l-a construit zi de zi, cu o muncă permanentă şi cu nestrămutată fidelitate faţă de propriul crez artistic. Stabilirea în Italia a însemnat, desigur, o cârmire în arta ei. Până la această schimbare de climat fizic şi artistic pictura ei resimţea firească, influenţa marilor pictori români din trecutul apropiat, mai ales al lui Luchian. Cârmirea aceasta apare cu atât mai mult radicală, dacă ne gândim la ce canoane şi dogme artistice ar fi trebuit să se supună talentul ei dacă ar fi rămas în România. Departe de o asemenea nefastă constrângere, cuvântul ei poetic, fantezia creatoare s'au putut dezvolta liber, asimilând în acelaşi timp şi cu excelent profit, lecţia celor mai de seamă maeştri italieni ai picturii de azi şi poate şi mai mult inegalabila lecţie a naturii italiene.

Am urmărit-o pe Nina Batalli în cariera ei artistică încă dela primele expoziţii dela Bucureşti în anii fericiţi care au precedat invazia rusească, şi suntem, deci în măsură să apreciem în întreaga, profunda semnificaţie progresul realizat de arta ei în perioada italiană. Dela prima lucrare, expusă la Salonul Oficial, la Bucureşti, la expoziţia dela Roma, Nina Batalli a făcut mult drum, îmbogăţindu-se cu învăţăminte care sunt rodul unei experienţe personale, străină de contaminări.

O mare autenticitate, o curajoasă fidelitate faţă de propriul său temperament artistic, care nu se lasă influenţat de curente şi mode artistice, sunt elementele cele mai demne de a fi relevate în această artistă care, sosită în Italia cu un bagaj de învăţăminte post-impresioniste şi de cuceriri personale în câmpul căutării artistice, s'a găsit în faţa unei situaţii destul de confuze, pe un adevărat câmp de luptă, în care cele mai antitetice poziţii şi tendinţe îşi disputau primatul.

Cuceririle ei pe terenul picturii nu sunt inovaţii, ci perfecţionări ale echilibrului dintre desen şi culoare, ale tehnicii coloristice şi ale adâncirii valorii expresive a culorii.

De-a lungul acestor ani italieni culoarea s'a definit, liberându-se de unele tendinţe care în trecut se refugiau în tonurile neutre, cărora numai un abil uz al valorilor luministice le dădeau un "eclat", o comunicativitate, elemente în ultimii ani realizate printr'o totală abandonare la exigenţele intime ale temperamentului ei artistic, a cărui dominanţă este dragostea pentru culoare. Pictura din acest sfârşit de parabolă artistică a Ninei Batalli prezintă o siguranţă care este ea însăşi o mare marcă de autenticitate. Culoarea e curajoasă, liberă de ezitări. Tonalităţi noi, animate de o exuberanţă, intimă, care le fac nu numai plăcute ochiului, ci de-a dreptul "stimulante" pentru spirit, dau acestei picturi o vervă care antrenează şi angajează imediat spectatorul; culoarea e netă, curată, mai ales în lucrările în care este voit controlată de desen.

Bravo, bravo Nina noastră veşnic tânără! Ai ştiut să ne comunici, cu pictura ta veselă şi exuberantă o bucurie de viaţă atât de preţioasă în vremurile acestea triste şi oprimate de îngrijorări.

Yvonne ROSSIGNON

"LIMBA NOASTRĂ-I LIMBĂ SFÂNTĂ"

UN DICTON CITAT GREŞIT

Mihai S. DERDENA

Calitatea esenţială a limbii noastre ancestrale, latina, este aceea de a spune lucruri multe în cuvinte puţine. Această particularitate o au şi alte limbi sintetice. Datorită acestei însuşiri excepţionale, limba latină a păstrat şi ne-a transmis nenumărate dictoane gnomice (apoftegme, aforisme, adagii, sentinţe şi felurite zicători de duh). Cred că nici o altă limbă n'a înregistrat atât de numeroase vorbe înţelepte ca limba lui Traian. Toate acestea s'au putut răspândi dela o generaţie la alta, ajungând până la noi, datorită formei lor versificate şi conţinutului concis. Iată, spre pildă, trei dintre ele:

1. Cantemus oribus, cantemus et moribus.

(Să cântăm cu gurile, dar să cântăm şi cu moravurile).

2. Ex fructibus cognoscimus arborem, ex cantu avem.

(După fructe cunoaştem pomul, după cântec pasărea).

3. Quod licet Iovi non licet bovi.

(Ce este permis lui Jupiter nu este permis boului).

Să ne oprim puţin la al treilea proverb întrucât acesta, deşi se bucură de o mai frecventă folosire şi este citat, îndeobşte, în context adecvat, totuşi nu de puţine ori poate fi auzit sau citit în forma incorectă *"Quod licet Iovis non licet bovis"*. Tot astfel apare în piesa de teatru "Cezar, măscăriciul piraţilor" de Dumitru Radu Popescu şi în articolul "Dieci şi lilieci" publicat de Mircea Mihăieş în revista "Orizont" nr.1 din 6 Ianuarie 1994.

Substantivele "Jupiter (Iovis)" şi "bos" sunt amândouă masculine şi aparţin deopotrivă declinării a treia, cu deosebira că primul este propriu şi parisilabic, iar al doilea-i comun şi imparasilabic (adică primeşte o silabă în plus în cursul declinării). Însă atât substantivele parisilabice cât şi cele imparisilabice se termină - la singular - în "is" pentru cazul genitiv şi în "i" pentru dativ. Or, dictonul acesta are sens logic şi este în concordanţă cu gramatica numai în cazul dativ, nu şi în genitiv. Prin urmare, forma lui corectă este *"Quod licet Iovi non licet bovi"*.

Grija permanentă pentru cultivarea limbii române implică şi preocuparea de a nu fi alterată nici o vorbă a a strămoşilor romani.

BISERICA CREȘTINĂ

DESPRE MÂNTUIRE

—Arhim. Cleopa NANU—

Dar ce este mântuirea? De ce însetează și de ce este normal să înseteze tot sufletul omenesc după această mântuire? Iată de ce, înainte de a cunoaște calea, e necesar să cunoaștem ținta către care duce această cale, să cunoaștem actul mântuirii.

Omul este făptura lui Dumnezeu; este produsul bunătății, dragostei, înțelepciunii și voinței lui Dumnezeu. Raportat la întreaga existență, omul, prin constituția sa fizică-spirituală este o ființă aparte; dar mai aparte este, raportată la lumea văzută, materială, în mijlocul căreia a fost așezat și destinat să-și ducă existența. Această distincție se evidențiază prin următoarele:

a. Spre deosebire de întreaga existență văzută, care a fost creată prin cuvânt, omul este creat nu prin cuvânt, ci prin participarea directă a lui Dumnezeu în actul creației sale.

b. Creația omului se face după un model în prealabil stabilit și nu un model oarecare, ci unul ales cu dumnezeiască grijă, un model sublim, mai presus de orice model existent și acesta a fost însuși Dumnezeu. *"Și a zis Dumnezeu: "Să facem pe om după chipul și asemănarea noastră"... Fac.1, 26.*

c. Potrivit superiorității, atât a modelului după care a fost creat cât și a modului creației, omului i s'a fixat o poziție cu totul aparte în mijlocul lumii în care avea să-și ducă existența, o poziție de asemenea superioară și demnă de modelul după care a fost creat și anume: poziția de rege, de stăpânitor și guvernator al lumii văzute, poziția de reprezentant al lui Dumnezeu, Stăpânul și Creatorul întregii existențe. *"Și Dumnezeu i-a binecuvântat, zicând: "Fiți rodnici și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l stăpâniți și domniți peste mări, peste păsările cerului, peste toate animalele, peste toate vietățile ce se mișcă pe pământ și peste tot pământul." Fac.1, 28.*

Astfel creat, omul a fost așezat în rai, în locul de bine, de lumină, de fericire și nemurire, de permanentă comuniune cu Dumnezeu, cu poruncă strictă de a fi ascultător față de Dumnezeu căruia îi datorăm totul.

Pe lângă multiplele daruri cu care a fost înzestrată această ființă superioară și perfectă așa precum a ieșit din mâna Creatorului, se poate aprecia că între cele mai importante au fost:

a. Starea de bine și fericire rezultată din comuniunea permanentă cu Dumnzeu și

b. nemurirea.

Dar omul nu a fost un statornic împlinitor al poruncii lui Dumnezeu, dată cu atâta strictețe: *"În ziua în care vei mânca din el / pomul cunoștinței binelui și răului / vei muri negreșit". Fac.2, 17.* Dând curs uneltirilor viclene și mincinoase ale diavolului, omul insultă pe Dumenzeu călcându-i porunca și prin poruncă călcându-și în picioare întreaga aureolă de glorie cu care fusese încununat în epoca triumfală de neprihănire.

Astfel apare primul păcat în lume și prin el prima și cea mai mare dramă a neamului omenesc, drama căderii primilor oameni și prin ei a lumii întregi. Oricâte lacrimi au vărsat generațiile în zbuciumata lor frământare de a se salva, ele nu au putut spăla acest păcat, această vină, căci gravitatea ei nesfârșit de mare nu putea fi spălată decât cu sânge izvorât din trupul lui Dumnezeu.

Dar prăpastia de abis și întuneric în care s'a răsturnat neamul omenesc prin strămoșul Adam nu era conformă nici cu bunătatea și dragostea lui Dumnezeu și nici cu scopul pentru care Dumnezeu și-a creat făpturile sale: fericirea lor și preamărirea lui Dumnezeu. Și iată că la data de Dumnezeu aleasă, din aceeași bunătate și dragoste, Dumnezeu coboară la omul căzut, rupe lanțurile infernului în care era ținut prizonier, îl spală de păcat cu sângele său, îi redeschide cerul și îi dă toate mijloacele să-și redobândească tot ce pierduse. Acest act de restaurație s'a putut împlini datorită celei mai nepătrunse dragoste pe care Dumnezeu o dovedește față de făpturile sale. Părintele Profesor Dumitru Stăniloaie subliniază faptul acesta prin următoarele cuvinte:

"Pentru restabilirea naturii în starea ei morală, adică în starea de comuniune, a fost necesară o moarte care să zguduie cerul și pământul până la temelii, ca printr'un cutremur spiritual universal să se facă începutul unei noi forme de existență a creaturii ieșită din făgașul ei. În loc de a distruge creațiunea desfigrată (sau de-a o lăsa să se dezorganizeze și epuizeze cu totul), Dumnezeu a preferat această moarte care a supraechivalat, prin cutremurul produs de ea, răsunetul de hău al morții universale. Moartea creațiunii a fost substituită de moartea Celui ce cuprindea în rezumat lumea creată, dând însă acestei morți un ecou mai zguditor decât îl putea da moartea lumii".

Mântuirea este salvarea omului din acest hău al morții și al pierzaniei veșnice, este eliberarea lui din blestem, nașterea omului nou și omorârea omului vechi al păcatului, înfierea lui prin Dumnezeu. Mântuirea este restabilirea comuniunii cu Dumnezeu și prin urmare a stării de echilibru și de putere a ființei umane, este restabilirea omului pe linia destinului său ridicat până la culmea lui.

Mântuirea restabilește și desăvârșește creațiunea după modelul vieții intertrinitare, ridicând pe om dela chipul știrbit al lui Dumnezeu la asemănarea cu El.

Scopul viețuirii, dela căderea încoace, este ridicarea din nou la starea din care a căzut omul, ajungerea fericirii pierdute, ajungerea din nou sub ocârmuirea dragostei.

Dacă s'ar putea sintetiza ca într'un fel de definiție actul mântuirii, atunci se poate spune că mântuirea în sine nu este altceva decât împăcarea omului cu Dumnezeu prin refacerea comuniunii cu El, repunerea, reașezarea lui în starea de fericire și nemurire pe care a avut-o în starea primară de perfecțiune.

Mântuirea, așadar, este așezarea omului în locul său inițial, alături de Dumnezeu. în care din început a fost destinat să viețuiasca, este refacerea lui după modelul inițial al creației, chipul și asemănarea cu Dumnezeu și reînzestrarea veșnică.

Este normal ca omul să dorească și să se ostenească pentru atingerea acestui țel, și este firesc ca setea lui după absolut să rămână o trăsătură nu numai esențială, ci și specifică a ființei umane. De aceea cunoașterea drumului către mântuire se impune ca o primă și imperioasă necesitate pentru orice doritor și ostenitor pe acest drum.

Pentru căutătorii drumului mântuirii, Sf. Maxim Mărturisitorul, în *Filocalia*, dă următorul îndemn: *"De vrei să afli calea ce duce la viață, caut-o în "Cale" și acolo o vei afla pe ea, adică în "Calea" care a tins: "Eu sunt Calea, Adevărul și Viața" (Ioan 14, 6). Dar caut-o cu mare osteneală, căci "puțini sunt care o află pe ea" (Mat. 7, 14) și nu cumva rămânând pe dinafara celor puțini, să te afli cu cei mulți".*

Pentru Sfânta Înviere

—Pr. Dr. Petre POPESCU—

În marea carte a vieții scrisă de mâna lui Dumnezeu și deschisă spre zilnică citire și meditație, orice ființă, orice lucru, orice gând și faptă a omului, totul curge sub semnul sfințeniei.

În această vreme a Postului Mare, în mod special și în mod insistent, prin înfrânare, prin rugăciune lungă și domoală și prin lacrimi de pocăință, creștinul dă sens și semnificație sfântă faptelor, gândurilor, și gesturilor, pentru primirea cuviincioasă a Sfintei Învieri. Creștinul își creează astfel o conștiință spirituală proprie după a sa putere, care stă în dreaptă și sfântă comuniune cu conștiința creștină universală.

Această conștiință o aveau moșii și strămoșii noștri. Înfrânarea dela mâncare era un act sfânt, cum și înfrânarea dela faptele necorespunzătoare firii și exigențelor morale și spirituale cerute de Biserică. Nu începeau lucru fără să se închine, fără să se roage, fără să aducă jertfă lui Dumnezeu, fără să se supună lui. Această conștiință dădea Sfintei Învieri o strălucire particulară, corespunzătoare minunii în sine.

Pentru acest neam martir, Sfânta Înviere este baza credinței, și chezășia mântuirii lui. Poporul acesta poate fi numit purtătorul crucii românești spre Golgota, este fiul Învierii.

Acest popor a împodobit epitrahilul mucenicesc al Neamului cu zeci de mii de martiri morți întru nevinovăție pe pământul României. Sufletele lor sclipesc în lumânările aprinse de copiii, de frații și surorile lor în noaptea Învierii.

Plânsul de azi se va transforma mâine în bucurie eternă.

Învierea Domnului și Învierea lor sunt stânca de granit și sunt zestre de mare înălțare morală.

De două mii de ani, de câte ori credincioșii aprind lumânări în biserici ori de câte ori răspund cu entuziasm și încredere în invitația "Veniți de luați lumină" se vestește victoria luminii asupra întunericului, biruința vieții asupra morții, biruința dragostei asupra urii și biruința adevărului asupra minciunii și asupra compromisului. Această confirmare constituie existența noastră ca neam, ce nu se vrea junglă.

La acest sfârșit de mileniu nu cred că dinții haosului de azi, dinții otrăvitori ai compromisului și ai necuviințelor să extermine viața, s'o reducă prin nivelare la sclavie, sau să nimicească strădanii de secole și să pustiască așezări făcute cu sânge și lacrimi.

Vremurile de azi ne stau mărturie că ori și cine a încercat prin forță și brutalitate să astupe gura oamenilor, sau să impună așa zisa fericire pământească prin sabie și prin teroare a eșuat și a adus numai dezastru, nenorocire și regres.

Pentru ca ideologii răului și ideologii distrugerii existenței umane să învingă va trebui să stingă mai întâi Lumina Învierii, să stingă din inima omului scânteia divină și să răspândească întunericul, să semene ignoranță în suflete și în conștiințe, să pună în lanțuri gândirea, să incendieze bibliotecile și să sugrume ideile.

În cursul vieții omenești Dumnezeu a intervenit în istorie în nenumărate rânduri. El a intervenit pe neașteptate și a scăpat total controlului omenesc.

Dumnezeu a intervenit prin oameni, prin cei aleși de El, din Visteria lui Sfântă.

Dumnezeu este așteptat din nou.

Dumnezeu este așteptat să aprindă pe colina celor aleși de el flacăra Dumnezeiască, să le dea curaj apostolic, să spună sclavilor, victimelor, chinuiților și îndoliaților, că viața fără libertate nu poate fi trăită. Că minciuna, că ura, că dezinformarea, că ipocrizia, că denunțul și compromisul sunt mijloace de distrugerea sufletului întrebuințate de satan.

Reînnoirea nu va mai putea fi oprită și nici stinsă. De sub cenușă scânteia care mocnește de decenii va izbucni în flăcări și va lumina cel de-al treilea mileniu, iar pe pământ va fi pace și între oameni bună voie.

Hristos a Înviat!

EVANGHELIA EXILULUI (MAI 1994)

DESPRE PACEA LUI HRISTOS

Sergiu GROSSU

Chiar în seara zilei Învierii, raportează evanghelistul Ioan, "pe când ușile locului unde erau adunați ucenicii erau încuiate de frica Iudeilor, a venit Iisus, a stătut în mijlocul lor și le-a zis: ***"Pace vouă!"*** Apoi, arătându-le mâinile și coasta Sa, din nou le-a zis, ca să nu uite niciodată, ca să se bucure mereu, ca să iasă triumfători din temerile și deznădejdiile răstignirii Lui pe crucea Golgotei: ***"Pace vouă!"*** Ca după opt zile, să le spună pentru a treia oară, aceleași cuvinte de înviorare - de astă dată, fiind de față Toma necredinciosul, cel ce s'a îndoit de învierea Mântuitorului: *"Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede"* **(IOAN, 20.19-26).**

Sufletul omenesc ***are nevoie de pace,*** fiindcă pacea este curativă pe plan individual și constructivă pe plan social. Ea se oglindește în dreptatea socială cu care se confundă. După cum *"bunătatea și credincioșia se întâlnesc"*, tot așa *"dreptatea și pacea se sărută"*, conchide Psalmistul **(PSALMUL 85.10).**

Pacea este o stare psihică statică, o atenuare a dinamismului sufletesc. Ea izvorăște din contactul neliniștei umane cu transcendentul imperturbabil. Își află prima înfăptuire în pacificarea gândurilor. Și colaborează cu neprihănirea, credința și dragostea **(2 TIMOTEI, 2.22)**, la unificarea individualității, la crearea solidarității sociale, la conturarea unei conștiințe etnice, dar - mai ales - la definitivarea și apoteozarea spiritualității creștine, care își trage seva din pacea lăuntrului și se varsă, prin *"gânduri de pace"* **(GENEZA, 34.21)**, în afară, judecând în porțile sufletului *"după adevăr și în vederea păcii"* **(ZAHARIA, 8.16).**

Un om al păcii ***interioare*** va fi întotdeauna și un om al păcii ***exterioare.*** Ca unul ce s'a pus în slujba Dumnezeului păcii. Ca unul care flutură, pe reduta sufletului său împăcat cu Dumnezeu prin *"propovăduirea acestei împăcări"* **(2 CORINTENI, 5.19-20)**, stindardul păcii universale. Întocmai solilor trimiși din pustia Chedemot la împăratul Hesbronului cu *"vorbe de pace"* **(DEUTERONOM, 2.26).**

Întocmai celor ce, în bucuria lor, *"sfătuiesc la pace"* pe toți, în orice împrejurare **(PROVERBE, 12.20).** Întocmai ***împăciuitorilor*** care, pentru lucrarea lor de pace, *"vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu"* **(MATEI, 5-9).** Și care, pe munții credinței ridicându-se, ***vor vesti pacea*** într'o lume a discordiei și a tenebrelor, a controverselor și a urii.

• • •

Un loc aparte, în rezolvarea dificilei probleme a păcii, îl ocupă ***îngrijorările,*** aceste ignorate impedimente ale perfectibilității omenești, care - atunci când apar, dominând gândurile și simțămintele - împodobesc sufletul și-i strecoară nesiguranța și alerta perpetuă.

Mântuitorul, în Predica de pe munte, arătând în ce constă adevărata trăire creștină (concentrarea întregii noastre ființe, spre a iubi și sluji ***un singur stăpân***), oferă lumii îngrijorate această simplă, dar capitală, învățătură: ***"Nu vă îngrijorați..."*** Și pune în lumină, bineînțeles, **trebuințele materiale**, cele care în genere dau naștere îngrijorărilor uzurpătoare de pace - ***hrana și îmbrăcămintea*** **(MATEI, 6.25).** Aceste trebuințe materiale sunt intensificate prin îngrijorarea tiranică de *"ziua de mâine"*. Ce vom mânca ***mâine?*** Ce vom bea ***mâine?*** Cu ce ne vom îmbrăca ***mâine?***

Apostolul Pavel, ca să completeze îngrijorările anunțate de Domnul Iisus, pecetluiește problema lor cu îndemnul: *"Nu vă îngrijorați de nimic"* **(FILIPENI, 4.6).** Justificarea acestei atitudini ferme se bizuie pe ***două adevăruri evanghelice:*** pe de o parte, cunoașterea că *"viața este mai mult decât hrana și trupul, mai mult decât îmbrăcămintea"*, iar pe de altă parte, încredințarea că *"Tatăl vostru știe că aveți trebuință de ele"* **(LUCA, 12. 23,30).**

Îngrijorările anemiază sufletul și, încetul cu încetul, îi distrug echilibrul și-i compromit pacea. Mai bine zis, din cauza ***puținătății credinței*** sau a calității sale inferioare, adică a neîncrederii în ajutorul prompt al lui Dumnezeu *"la nevoi"* sau *"în ziua necazului"*, aceste îngrijorări ruinătoare ne invadează interioritatea neconvertită pe deplin, iar pacea devine, astfel, irealizabilă.

Izbăvirea nu poate veni decât de sus, dela Dumnezeu, care vrea *"pace în țară"*. O pace care să se răsfrângă adânc în viața supușilor Lui: *"Voi da pace în țară, și nimeni nu vă va turbura somnul..."* **(LEVITICUL, 26.6).** O pace statornică, în virtutea unui **legământ de pace**, soldat cu îndepărtarea *"fiarelor sălbatice"*. După cum ne asigură Domnul: *"Voi veni în ajutorul oilor Mele, ca să nu fie jaf... Voi încheia cu ele un legământ de pace..."* **(EZECHIEL, 34. 22,25).**

Calea care duce spre vitrinele luminoase ale societății în care trăim, de când ne-am rupt de brazda natală și-am pornit-o - unii de numai câțiva ani, alții de mai multe decenii - în bejenia disperării, este calea îngrijorărilor, a descompunerii sufletești, a prăbușirilor. Oamenii, în general, și Românii din exil, în special, au nevoie de o altă cale: ***de calea păcii.*** De *"calea cea bună"*, recomandată de Sf. Scriptură. Și umblând pe ea, insistând pe această unică direcție, vom găsi, fără îndoială, odihna tămăduitoare a sufletului. Precum citim: *"Așa vorbește Domnul: Stați în drumuri, uitați-vă și întrebați care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună: umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre"* **(IEREMIA, 6.16).**

Iisus se recomandă: *"Eu sunt calea..."* **(IOAN, 14.6).** De aceea cheamă pe toți oamenii, pe toate sufletele suferinde, contorsionate, bântuite de necazuri sau sfâșiate de spaimele minții și ale inimii, să vină la El. Să meargă pe calea Lui. Pe calea păcii lui Dumnezeu: *"Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă"* **(MATEI, 11.28).**

• • •

Nu-i destul să credem că Iisus Hristos ne-a mântuit și ne-a dat pacea Lui. Că prin credință ***avem*** pacea Lui. Că suntem în El și că pacea lui Hristos ***este*** în noi. A fi în noi această pace, înseamnă mai puțin decât ***a stăpâni*** în noi. Fiindcă în prima situație, pacea lui Hristos este parțială. Pe când în a doua situație, ea se adeverește totală. Stăpânitoare. Dominantă.

"Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre" **(COLOSENI, 3.15)** - iată treapta ultimă a păcii desăvârșite, preconizată de sfântul din Tars. Cum se poate face saltul dela intermitența și parțialitatea păcii, la permanența și integralitatea ei, la ***stăpânirea păcii lui Hristos?*** Răspunsul îl aflăm în epistola aceluiași apostol: *"Să urmărim lucrurile care duc la pacea și zidirea noastră"* **(ROMANI, 14.19).** Altfel spus, să punem în practică metodele spirituale ale Sfintei Scripturi, îndemnurile și poruncile divine, de care ne vom ocupa în ***"Evanghelia Exilului"*** din luna viitoare.

Să colaborăm cu Dumnezeu. Să adăugăm la ***"darul"*** păcii lui Hristos, efortul propriu al credinței noastre active. Să lucrăm la înrădăcinarea, la întronarea păcii lui Hristos în inimile noastre strălucinate de Duhul Sfânt, silindu-ne să fim găsiți înaintea lui Dumnezeu ***"fără prihană, fără vină și în pace"*** **(2 PETRU, 3.14).** Și umblând, și alergând, și suspinând după lucrurile Duhului, pătrunși de ideea dumnezeescului Pavel că ***numai*** o atare conduită morală este *"viață și pace"*.

O prioritate românească

Pr. Dr. Gheorghe I. DRĂGULIN

În aceste zile, toți fiii Bisericii apostolice și dreptmăritoare - Greci, Sirieni, Egipteni, Români, Slavi ș.a. - sărbătoresc învierea din morți a Dumnezeului întrupat pentru mântuirea universală. Acest popas duhovnicesc poate constitui un potrivit prilej pentru aducerea-aminte despre cei care s'au străduit ca cel mai mare praznic creștin să aibă stabilit în mod solid temeiul pe care el îl păstrează până în zilele noastre (practic în Biserica de toate nuanțele).

Dintre acești învățați, se pare că datorită unei pronii divine speciale, primul loc îl deține strămoșul Dionisie Smeritul (Exiguul), mort în Sudul Italiei pe la anul 555. După o tinerețe studioasă într'o mânăstire din Dobrogea, el a desfășurat o activitate didactică de mai multe decenii în preajma Constantinopolului, unde va fi fost chiar slujbaș superior la bazileului. Remarcat ca un om de cultură de către trimisul pontifical în capitala de pe Bosfor, Ieromonahul Dionisie pleacă la Roma unde a slujit credința, știința și învățământul sub aproximativ zece papi.

Aici s'a distins ca organizator la arhivelor dela Vatican, ca sfetnic bisericesc căutat, ca dogmatist postcalcedonian, ca primul canonist creștin, ca cel dintâi astronom român.

A predat dialectica la Academia superioară monahală dela Vivarium până în preajma morții sale. În epocă a fost cunoscut pe meridianele europene, asemenea Sfântului Benedict de Nursia sau filosofului Boețiu, dacă nu cumva cu o faimă superioră acestor contemporani.

Chiar dacă majoritatea istoricilor i-au cercetat activitatea cu o optică romanocentrică, studiile din ultimii ani îl arată drept autor și al tratatelor mistice pseudoareopagitice, cele mai citite opere medievale după **Biblie.** Se știe că **Teologia mistică** pe care el ar fi elaborat-o a circulat în întregul spațiu spiritual creștin, iar **Ierarhia bisericească** a constituit temeiul ideologic principal al revendicărilor supremației papale din Evul Mediu.

Praznicul Învierii Domnului e precedat de perioada Postului mare. În acest răstimp, creștinul râvnitor se pregătește să sărbătorească Paștele cu o cât mai înaltă și spirituală vrednicie; pe aceasta el o dobândește prin repetate încordări ascetice și prin renunțarea tot mai hotărâtă la dulceața patimilor.

Dar strădaniile ascetice nu constituie decât e etapă a itinerarului duhovnicesc început. Mai presus de aceste preocupări i se descopăr trăitorului creștin sublime cunoștințe despre Dumnezeu cel în Treime lăudat și alte nebănuite harisme mistice. Dacă este așa, devine de înțeles importanța amintitei opere de aspirație tainică și faptul că autorul ei, Dionisie Pseudo-Areopagitul, a fost urmat de întreaga evlaie medievală ca un dascăl necontestat.

Așadar, pretinsul convertit paulin are o primă prioritate europeană, aceea de **îndrumător și de teolog cvasi-divin pentru "forma mentis"** din toate veacurile creștine.

Cea de-a doua importanță universală, poate superioară duhovnicului, este aceea de **astronom și de calculator al erei creștine** în care cea mai mare sărbătoare a devenit Paștele. Pe calea aceasta, trei, apoi celelalte continente, au fost unite și antrenate irevocabil pe calea culturii și a bunei înțelegeri. Este uimitor să constatăm astăzi soluția aproape exactă a savantului daco-roman care s'a servit doar de mijloacele științifice ale epocii sale. Mai mult decât unele date de istorie romană, de elemente științifice și de comput alexandrin, el a utilizat indicațiile de pascalie pe care le-a putut scoate din textul biblic. A luat astfel drept repere cronologice unele date ale activității publice a Mântuitorului: cele despre nașterea Sa și a Înaintemergătorului, cele despre steaua magilor, cele despre înfruntarea Domnului din partea fariseilor cu privire la zidirea templului ș.a.

Acolo unde textul biblic era confuz sau tăcea, Cuviosul Dionisie a preluat precizările tradiției niceene prin istoricul Eusebiu al Cezareii sau prin Sfântul Chril al Alexandriei.

În concluzie, din oricare dintre cele două unghiuri am privi lucrurile, prioritatea științifică ecumenică a învățatului străroman este evidentă, fie că el **a întrebuințat pseudonimia areopagitică,** fie că a semnat uneori cu numele său smerit, **dar cu adevărat real și istoric.**

În țară, oamenii noștri de știință s'au preocupat mai mult în ultimii ani de reliefarea faimei ilustrului tomitan. Și autorul rândurilor de față a adus o modestă contribuție la problematica în discuție. Aceste realizări s'au soldat cu invitarea la Congresul Mondial de Studii Medievale dela Kalamazoo, în 1933.

Deosebit de acele studii, el are acum gata pentru tipar un volum cu **Epistolele** pseudoareopagitice traduse din grecește, precum și altul: **Dionisie Smeritul (Exiguul) - un învățat străroman de recunoaștere europeană.**

Din lipsă de sponsori, acestea așteaptă însă mileniul al III-lea cu oameni mai iubitori, poate, de România și de Biserica ei Ortodoxă.

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele *Basarabia* e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihail Eminescu*

PAGINĂ REALIZATĂ DE NICOLAE LUPAN

MIOPIE POLITICĂ

Un fenomen ce aduce prejudicii reîntregirii noastre teritoriale. Cum a fost şi cazul unei informaţii deformate din România Liberă dela 17 Iulie '93. Un articolaş, lipsit de viziune românească, care atesta:

"Pe lângă cele două etnii (se are în vedere Basarabia) - Românii şi Ruşii - care stau deocamdată în balans, mai sunt Ucraineni, Bulgari, Bieloruşi, Polonezi, Evrei, Găgăuzi, Ţigani care, în caz de referendum, vor forma front comun cu populaţia rusofonă, contra etniei române".

Să nu priceapă autorul acestei enormităţi, pe nume Viforeanu, că un referendum care să separe fraţii de fraţi ar fi antiuman şi anticonstituţional?!... Că Ruşii nu pot "balansa" cu autohtonii care constituie 67%, pe când ei, Ruşii, împreună cu Ucrainenii, fac cam 25% ?!... Că minoritarii cu pricina nu pot fi socotiţi "naţionalităţi" aparte, din simplul motiv că România, inclusiv Basarabia, nu este un stat multinaţional?! Şi că nu există nici un sondaj din care să reiasă că, în caz de referendum, minoritarii din Basarabia ar face "front comun împotriva etniei române?!".

Să fim, deci, mai atenţi la cotituri!... Măcar la cotituri! Să fim atenţi şi să ne întrebăm, fără parţialitate pentru vreuna din tabere, de ce de patru ani de zile se înfăptuieşte ceea ce se cheamă "restauraţie", atât la Bucureşti cât şi la Chişinău?... Oare nu de asta nu se face reîntregirea?

De ce, tot de patru ani de zile, monopolul de stat de ieri se transformă în monopolul nomenclaturist de azi? De ce bate pasul pe loc în toate domeniile de activitate şi de o parte şi de alta a Prutului? Oare nu cumva mentalitatea feudalo-colectivistă e de vină?

În acest sens, se cer câteva considerente despre cei ce vor să se afle în şi fără treabă. Mai ales fără treabă! Când, parcă întâmplător, pentru potolirea celor "nerăbdători" în a se reuni, se îndrugă verzi şi uscate sub formă de interogări infantile, constatări "savante" şi decretări sterile.

Din paginile unor periodice din ţară, în primul rând dela Chişinău, se desprinde adesea faptul că basarabeanul ar fi superior olteanului, munteanului etc. De unde şi nesăbuinţa unor comentarii că "dacă România ar fi economiceşte o Germanie Federală, Românii dintre Prut şi Nistru ar fi pentru unire!..."

Cine urmăreşte cât de cât săptămânalul scriitorilor de dincolo de Prut pe care eu personal, din dezgust, nu-l mai citesc de luni şi luni de zile, îşi poate face, fără prea mari greutăţi, impresia că redacţia acestui ziar tinde să publice tot ce-i pică mai confuz, mai tendenţios, mai provocător şi mai dăunător reîntregirii neamului!... Tot mai des, în paginile săptămânalului cu pricina, basarabenii îşi caută neamurile dincolo de Nistru şi mult mai rar dincoace de Prut!...

Nicolae Lupan

ZIUA EROILOR

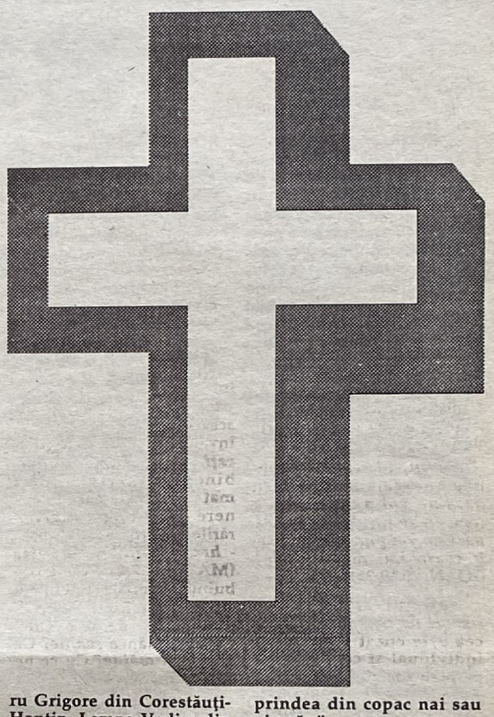

Pietatea creştinească a Românului la poale de morminte ostăşeşti este dintotdeauna unitate de măsură a dragostei sale de neam. Iar un neam fără morminte şi cimitire ale Eroilor săi - nu poate avea ţară în adevăratul sens al cuvântului. Şi nu o vom avea atâta timp cât sfânta zi de Zece Mai şi cea a Eroilor dela Smârdan, Mărăşeşti, Mărăşti, Oituz, Iaşi şi Chişinau vor fi trecute în umbra unor zise sărbători naţionale impuse din afara hotarelor străbune pentru care Românul a luptat şi a murit de-a lungul secolelor. Nu o vom avea atâta timp cât nu vor fi reabilitate cugetele celor ce şi-au dat viaţa pentru făurirea reîntregirii naţionale dela 1918 şi 1941.

Războiul nostru din răsărit, început acum aproape 53 de ani de Ion Antonescu, n'a fost un atac mişelesc cum ni se impută adesea, ci o cruciadă întru recuperarea a ceea ce ne aparţine decând lumea. Şi numai o strâmbătate comunistă a istoriei a făcut ca mormintele adevăraţilor noştri eroi de pe tot cuprinsul ţării, inclusiv al Basarabiei, Nordului Bucovinei şi ţinutului Herţei, să fie tăvălucite de buldozerele sovietice şi înlocuite cu cimitire şi monumente ale acelora împotriva cărora a luptat Armata Română dela 22 Iunie 1941 până la 23 August 1944.

În acest trist context, găsesc de cuviinţă să aduc un omagiu de frăţească închinăciune tuturor basarabenilor şi bucovinenilor morţi pentru România, pe frontul dela Iaşi. Cum au fost şi camarazii mei de şcoală militară şi de regiment: Cocieru Grigore din Corestăuţi-Hoptin, Lemne Vadim din Pererita-Lipcani, Căldare Ion din Colicăuţi-Briceni, Macovescu Ion din Edineţi-Hotin şi mulţi alţi camarazi de pe tot cuprinsul Basarabiei.

Îmi aduc aminte cu dezgust cum "Literatura şi Arta", săptămânal al condeierilor dela Chişinău, vărsa lacrimi de crocodil la mormintele ostaşilor sovietici şi la "piciorul de lemn" al tatei sau bunicului căzuţi pentru sovietici pe Tisa ori în Munţii Tatra, picior care "ar fi putut să cânte" gloria Moscovei, "dacă se desprindea din copac nai sau vioară..."

Să zicem!... Numai că între Prut şi Nistru există cu sutele alte "picioare de lemn" de basarabeni şi bucovineni care au luptat pe frontul antisovietic dela Prut până la Bug, Don, Volga, Stalingrad etc. Or, ce vină au purtat aceşti ostaşi neînfricaţi pe care Patria lor adevărată i-a trimis acolo unde i-a trimis?...

Patria lui Antonescu şi Mihai! Nu cea a lui Dej, Groza şi Pauker!

Nicolae CHISTRUGĂ

ÎN ATENŢIA REFUGIAŢILOR ROMÂNI, BASARABENI, BUCOVINENI ŞI HERŢENI

Într'un comunicat, redactat în română, franceză şi engleză, Partidul Naţional al Reintregirii (PNR), al cărui fondator sunt, atrage atenţia opiniei publice mondiale asupra pericolului pe care îl prezintă declaraţia lui Mircea Snegur din 5 Februarie '94 prin care chemă în mod nesăbuit "revenirea la doctrina ţaristo-bolşevică ce propagă existenţa a două popoare, român şi moldovenesc, şi a două limbi, română şi moldovenească".

Mircea Snegur afirmă cu neobrăzare că cele şase judeţe (Bălţi, Cahul, Lăpuşna, Soroca şi Tighina), din 9 câte are Basarabia, "formează statul istoric al Moldovei", călcând astfel în picioare reîntregirile neamului românesc dela 1600, 1859, 1918 şi 1941.

PNR combate cu vehemenţă ideea conjuncturistă a preşedintelui aberantei Republici Moldova privind "consultarea poporului moldovenesc", că "popor" nu înseamnă doar basarabenii şi veneticii care s'au instalat între Prut şi Nistru dela 1944 încoace, ci întregul popor român.

Ţinând cont de gravitatea declaraţiilor antinaţionale ale preşedintelui comunist dela Chişinău, Partidul Naţional al Reîntregirii, Consiliul Naţional al Reîntregirii şi Asociaţia Mondială "Pro Basarabia şi Bucovina", invită pe toţi refugiaţii români basarabeni, bucovineni şi herţeni, inclusiv pe cei de origine germană, evreiască, găgăuză, elveţiană, ucraineană, polonează etc., să participe la primul Congres mondial ce se va ţine la Bucureşti în a doua jumătate a anului 1994.

Compatrioţii din Occident care doresc să participe la acest important for internaţional sunt rugaţi să se înscrie din timp la adresa: Nicolas LUPAN, Rue des 4 Vents 13, Bât. Champagne, 92380 GARCHES, France.

Pentru conformitate,

N.L.

Rânduri dintr'un apel

"...Antiunioniştii de toate culorile nu-şi dau seama că reîntregirea teritorială şi spirituală a României este unica noastră soluţie viabilă. Şi nu vom supravieţui fără o revenire la normal.

Conjuncturiştii şi fosta nomenclatură comunistă ne sperie cu reîntregirea. Şi dacă basarabenii vor proceda aşa cum îi îndeamnă "cumpătatul" Snegur, liderul colhoznic Moţpan, consecventul comunist Lucinschi, scriitorul "norodului" Druţă, improvizaţii Puşcaşu şi Mazilu, vom ajunge să vedem cum Transnistria lui Smirnov se va întinde până la Prut, dacă nu până la Siret, iar Chişinăul va deveni un fel de Tiraspol.

Ascultându-i, vom avea destinul pe care îl meritâm, fiindcă în orele astrale ne comportăm ca nişte sinucigaşi. Avem un fel de dereglare ca cea a balenelor care se aruncă pe uscat. O patologie destul de frecventă şi printre basarabeni.

O PUNERE LA PUNCT

La 1924 Stalin a născocit aşa zisa Republică Moldovenească din stânga Nistrului.

Scopul era de ordin expansionist ce urmărea extinderea noţiunii de "popor moldovenesc" asupra Românilor dintre Nistru şi Prut iar apoi şi asupra celor de până la Carpaţi.

O cursă de încurcare a iţelor istoriei în care au căzut mulţi dintre compatrioţii noştri neiniţiaţi în dedesubturile diplomaţiei Kremlinului. De unde şi frecventele noţiuni aberante de "Moldova Nistreană", "Republica Moldova", "Moldova dintre Bug şi Carpaţi" etc.

Invenţii ce dau apă la moară panslavismului lui Snegur şi cea a antiunionismului transnistrienilor, ca viespar de antiromânism. Or, aceşti Români transnistrieni au venit acolo unde se află doar de două secole nu din Moldova, ci de prin părţile Maramureşului.

Aşadar, transnistrienii nu sunt "moldoveni", cum dezinformează lumea Moscova, Tiraspolul, Chişinăul şi chiar Bucureştiul. Ei sunt Români strămutaţi care nu îndeplinesc condiţiile noţiunii de "popor".

O condiţie pe care n'o îndeplinesc nici basarabenii.

Atât unii cât şi ceilalţi sunt frânturi ale neamului românesc dezbinat prin ironia soartei.

În consecinţă, aşa aberaţii ca cea de "Moldova de dincolo de Nistru", "Moldova dintre Nistru şi Prut", "Moldova dintre Nistru şi Carpaţi" etc., nu pot fi acceptate ca adevăruri istorice.

Moldova este una singură: cea dintre Prut şi Carpaţi. Cu capitala la Iaşi.

Chişinăul este de când lumea şi trebue să rămână cât lumea - capitala Basarabiei!

"PRO BASARABIA ŞI BUCOVINA"

APEL
AL "PRO BASARABIEI ŞI BUCOVINEI"

Alegerile zis legislative dela Chişinău, precedate de discursurile românofobe ale lui Snegur, Lucinschi şi Sangheli, au confirmat odată în plus expansionismul rusesc şi complicitatea comuniştilor dela Bucureşti în apariţia unui al doilea stat românesc.

Intoxicaţi, mafiotizaţi, corupţi, basarabenii, spre ruşinea noastră a tuturora, prin votul lor masiv nesăbuit din 27 Februarie 1994, au jucat cartea duşmanilor reîntregirii naţionale.

O blasfemie strigătoare la cer ce nu poate, din principiu, să nu le aducă un dispreţ total din partea întregii suflări româneşti.

O depravare naţională fie şi prin faptul că, în fond, au votat pentru Moscova - duşman de moarte al Neamului Românesc, pentru cei care le-au luat cu de-a sila pământul, băgându-l în colhozuri, pentru cei care le-au omorât părinţii, fraţii, surorile, pentru cei care i-au mânat în batalioanele de muncă forţată, pentru cei care i-au deportat în Siberia etc.

Conştientă de pericolul îngroşării glumei cu aşa zisa Republică Moldova, Asociaţia Mondială "PRO BASARABIA ŞI BUCOVINA" cheamă compatrioţii din ţară şi de peste hotare să declare amintitele alegeri drept antinaţionale şi să renunţe, din principiu, la susţinerea prin tot felul de ajutoare a şovinismului basarabean rusofil ca diversiune politică anti-românească.

COMITETUL DE CONDUCERE

Paris, 27 Martie 1944

DIN TRECUTUL NOSTRU

CĂILE DE LUMINĂ, DE JERTFĂ ŞI DE BIRUINŢĂ ALE NEAMULUI

ZECE MAI

George AUGUSTIN

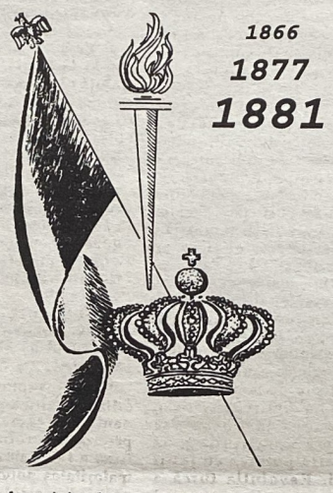

Au trecut de mult 100 de ani dela înlăturarea Domnitorului Alexandru I. Cuza şi nici până acum, marea mulţime a Românilor nu cunosc adevărul asupra forţatei sale abdicări. Nu este nici locul şi nu avem nici spaţiul necesar pentru a prezenta date şi comentariile contemporanilor săi sau ale istoricilor români şi străini, dar putem constata că ziua de 10 Mai a fost un miracol în istoria Românieі, pentrucă întreaga ţesătură de intrigi şi combinaţii politice întinsă dela abdicarea lui Cuza până la aducerea în ţară a Prinţului Carol de Hozenzollern, ar fi dus logic la un dezastru.

După izgonirea lui Cuza Vodă, s'a format o locotenenţă domnească din Nicolae Golescu, Lascăr Catargiu şi colonelul Haralambie. Această locotenenţă a convocat într'o şedinţă extraordinară Camera şi Senatul - alese sub Cuza - unde primul ministru a citit un mesaj care anunţa abdicarea domnitorului. După citirea mesajului, primul ministru a făcut apel la patriotismul membrilor Camerei şi Senatului pentru a vota ca domnitor pe Filip de Flandra. Deputaţii şi senatorii au votat cu toţii şi Belgianul Filip de Flandra a fost ales domnitor al ţării, sub numele Filip I, căruia i s'a depus jurământul de credinţă.

Când Brătianu s'a dus să-i comunice vestea, Filip de Flandra nu a fost impresionat că este ales domintor al unei ţări dela Dunăre şi a refuzat generoasa alegere. Atunci, în disperare de cauză, Brătianu l-a găsit pe Carol de Hozenzollern, care a acceptat domnia, iar deputaţii şi senatorii au depus un alt jurământ de credinţă noului domnitor.

Similitudinea parlamentarilor români de acum cu cei de atunci este izbitoare. După Revoluţia Tineretului Român din Decembrie 1989, reprezentanţii partidelor istorice, monarhiste prin excelenţă cât au funcţionat în ţară, şi-au prezentat candidaţi pentru funcţia de preşedinte de republică, instituţie comunistă creată de Ruşi în România, pentruca după alegerea lui Iliescu să-şi amintească de trecut şi să se orienteze către regele Mihai. Dacă din întâmplare scrutinul ar fi desemnat pe domnii Raţiu sau Câmpeanu preşedinte de republică nu ştim dacă zelul monarhist al "istoricilor" ar fi fost acelaşi.

Revenind însă la alegerea Prinţului Carol de Hohenzollern, rolul principal în această alegere revine DESTINULUI României şi nu viziunii oamenilor politici. Alegerea lui Filip de Flandra ar fi fost catastrofală pentru ţară, deoarece Puterile Garante nu ar fi validat-o şi am fi ajuns la un statu-quo-ante, din 1859.

Alegerea Prinţului Carol a fost susţinută atât de Bismarck, pentrucă vedea pe tronul României un prinţ prusac, cât şi de Napoleon al III-lea, cu care Pinţul Carol se înrudea.

Dintre Puterile Garante care se opuneau alegerii, Austro-Ungaria şi Turcia erau cele mai hotărâte.

La Conferinţa dela Paris care se găsea întrunită din Martie 1866, delegatul turc Savfit Paşa a pretins că prin izgonirea lui Cuza a căzut şi Unirea Principatelor, pentrucă această unire a fost acceptată doar pentru timpul lui Cuza. Perversitatea rusă a venit cu soluţia ca Principatele să fie consultate din nou dacă mai voiesc sau nu Unirea. Cel care a susţinut din nou cauza românească a fost împăratul Napoleon al III-lea care i-a calmat pe Turci că alegerea lui Carol nu este îndreptată împotriva lor.

Ruşii, ca totdeauna, contau pe intrigilor lor de a separa Moldova de Muntenia. Nu este lipsit de interes faptul că după abdicarea lui Cuza, la 3 Aprilie, s'a încercat la Iaşi o revoltă de separare a Moldovei de Muntenia, condusă de cneazul Constantin Moruzi şi Mitropolitul Calinic Miclescu. La intervenţia batalioanelor de infanterie, revolta a fost înăbuşită, iar Mitropolitul Calinic a scăpat datorită humuleşteanului Ion Creangă, care l-a ascuns într'un butoi de vin. Păcat că faptul nu s'a repetat şi cu Snegur!

Obstacolele Conferinţei dela Paris fiind atenuate, Prinţul Carol urma să vină în ţară, dar trebuia să traverseze Austria, unde ar fi fost reţinut datorită uniformei sale de ofiţer prusac. Procurându-şi un paşaport elveţian pe numele de Karl Hettingen, cu un bilet de clasa a II-a şi cu ochelari pe ochi, îmbrăcat civil, el călătoreşte cu destinaţia Odesa. La Buziaşi a trebuit să aştepte 48 de ore vaporul care urma să-l ducă la Turnu-Severin, acelaşi vapor cu care călătorea şi Brătianu, clasa a I-a, care venea dela Paris.

Dela Turnu Severin cei doi călătoresc împreună, pentru a ajunge la Bucureşti în ziua de 10 Mai 1866, unde Prinţul Carol este primit cu mare entuziasm.

Această dată a fost consacrată ca începutul statului român modern şi fără a-i scădea cu nimic însemnătatea, nu trebue să uităm că înaintea ei a fost acel 24 Ianuarie cu alegerea domnitorului Alexandru I. Cuza, care prin reformele aduse în timpul domniei sale, a schimbat în bine cursul istoriei Românilor.

Cu alegerea Prinţului Carol ca domnitor al României, s'a marcat o stabilitate în ţară, au crescut libertăţile, iar economia şi industria au început să înflorească. Situaţia geografică a ţării capătă o însemnătate spre care tind să-şi întărească influenţa marile puteri.

În Rusia, testamentul politic al lui Petru găseşte noi aderenţi, iar curentul panslavist este în creştere. Ţinta Rusiei rămâne Constantinopolul, dar drumul spre Bosfor trece prin România.

Bismarck şi AustroUngaria anticipează înţelegerile dintre Hitler şi Stalin şi rând pe rând, sunt de acord ca Rusia să cucerească partea din Basarabia revenită Moldovei prin Tratatul dela Paris. România se afla din nou strâmtorată, căutând să îmblânzească rapacele vecin din Răsărit.

În Octombire 1876 Ion Brătianu are o întâlnire la Livadia cu cancelarul rus Gorceacov, unde s'a discutat semnarea unei convenţii româno-ruse, fără a se obţine însă vreo asigurare din partea Ruşilor asupra Basarabiei. Spiritul prevăzător al lui Mihail Kogălniceanu a văzut pericolul rus strecurat în rândurile convenţiei şi a declarat că "Rusia învingătoare (într'un război cu Turcia) va lua Basarabia". Totuşi Convenţia a fost semnată la 4 Aprilie 1877, dând Ruşilor libertatea de a trece pe teritoriul României pentru a lupta împotriva Turciei, dar fără cooperare militară.

La 14 Aprilie 1877, Rusia declară război Turciei. Vasele de război turceşti au atacat porturile româneşti, Brăila, Bechet, Calafat, Oltenita şi Călăraşi. Românii răspund la 26 Aprilie din Calafat, bombardând Vidinul. Evenimentele se precipită, a fost declarată mobilizarea şi la 29 Aprilie 1877 a avut loc o Adunare a Camerei şi Senatului pentru a hotărî în situaţia creată. În urma discuţiilor s'a cerut proclamarea stării de război cu Turcia şi declararea independenţei la data când guvernul găseşte momentul oportun. Pe baza acestei hotărâri şi sub presiunea evenimentelor, în şedinţa Camerei din 9 Mai s'a votat moţiunea prin care se declara războiul dintre România şi Turcia şi independenţa absolută a României. Tot atunci a votat şi Senatul o moţiune asemănătoare, iar independenţa oficială a fost declarată pe ziua de 10 Mai 1877, dată ce coincidea cu venirea Prinţului Carol în ţară.

Să vedem acum reacţia puterilor europene şi a "aliaţilor noştri fireşti" faţă de declararea independenţei României.

"Anglia a cerut puterilor europene să ia măsuri energice de pedepsire (a României, n.r.). Decasez, ministrul de Externe francez, a evitat să primească personal nota prezentată de agentul diplomatic român. Germania a declarat că problema independenţei României nu putea fi rezolvată decât la încheierea păcii. Austria, de asemenea, a adoptat o atitudine rezervată. Rusia a declarat că priveşte proclamarea independenţei ca un fapt împlinit, **de facto**, dar nu de **jure**". (N.S. Govora, Relaţiile româno-ruse, vol. II, pag. 39).

Războiul cu Turcii n'a fost o plimbare de agrement până la Constantinopol, cum au crezut Ruşii la început. Dacă înaintarea pe câmpie n'a creat prea multe greutăţi, redutele de apărare construite de Turci, au pus stavilă armatelor ruseşti. Apărati de mai multe linii de fortificaţii, Turcii au rezistat în special la Plevna, unde Ruşii au pierdut două mari bătălii, fiind pe punctul de a-l face pe Osman-paşa să treacă din defensivă la atac. Aroganţa Ruşilor a fost înfrântă şi orgoliul lor strivit la pământ. Disperat, marele duce Nicolae trimite la 19 Iulie 1877, următoarea telegramă reprodusă după C.C. Giurăscu: *"Prinţului Carol al României, la locul unde se găseşte cartierul general român. Turcii, îngrămădind cele mai mare mase la Plevna, ne copleşesc. Rog a face fuziune, demonstraţie şi, dacă e posibil, trecerea Dunării pe care tu o doreşti s'o faci. Între Jiu şi Corabia această demonstraţie e indispensabilă pentru a facilita mişcările mele. Nicolae."*

La 16 August a avut loc o întâlnire între domnitorul român şi marele duce Nicolae, unde s'au stabilit detaliile ca forţele române şi ruse care vor ataca la Plevna să fie puse sub comanda lui Carol. Domnitorul României nu ar fi acceptat altă soluţie. *"El spunea că oricât de mulţi generali ruşi pot intra sub comanda unui domnitor al României, dar un domnitor român nu poate intra sub comanda unui mare duce rus."* (Op. Cit. pag 44). Iată un exemplu de demnitate naţională şi regească şi de totală asimilare la neamul în fruntea căruia a fost ales.

Bravura trupelor române în războiul din 1877 a devenit legendară. Au cântato nu numai poeţii noştri şi a imortalizat-o în pictură N. Grigorescu, dar toţi corespondenţii de presă străini au fost uimiţi de faptele acestei armatei necunoscute.

Plevna a căzut şi Osman paşa învinsul, şi-a dat sabia colonelului român Cerchez, recunoscându-i pe Români, adevăraţii învingători.

Încetarea focului nu înseamnează însă pacea. Ostaşii îşi îngroapă camarazii morţi, iar răniţii îşi oblojesc plăgile şi cioturile membrelor rămase, iar politicienii se adună în cancelarii pentru împărţirea pradei. Ruşii şi Turcii încheiaseră o pace la San Stefano, dar puterile europene îşi aveau calculele lor şi i-au obligat pe Ruşi să vină la tratativele de pace care se ţineau, după dorinţa lui Bismarck, la Berlin, la aşa cunoscutul Congres dela Berlin. Visul imperialist al Rusiei a căzut la pământ. Din toată campania din Balcani, cea care a fost mutilată a fost din nou România. Prin Congresul dela Berlin, Rusiei i s'a dat parte din Basarabia care revenise la Moldova în 1859, României dându-i-se Dobrogea cu portul Constanţa, care aparţinuse Turciei. Austro-Ungaria a căpătat spre "administrare" Bosnia şi Herţegovina, iar Anglia spre a nu rămâne pe dinafară a luat insula Cipru. Congresul dela Berlin mai recunoaşte şi independenţa României.

Cedarea Basarabiei Ruşilor, a stârnit vii nemulţumiri în sânul Românilor. M. Eminescu i-a atacat pe liberali că au vândut pământul ţării. Numai o ţară ca Rusia putea fi capabilă de atâta rapacitate cu un aliat care a salvat-o în război. Anexarea Dobrogei la România nu putea fi socotită drept compensaţie dată pentru judeţele răpite de Ruşi din Sudul Dobrogei, pentrucă România avea dreptul la aceste teritorii prin înfrângerea şi izgonirea Turcilor din Dobrgoea. Cu ce puteau justifica Austro-Ungaria sau Anglia anexările din teritoriul fostului imperiu turcesc, atâta timp cât n'au avut nici o participare pe front? Dictatul pumnului nu este o inovaţie a acestui secol. La Congresul dela Berlin s'a hotărât ca în acest secol, la Viena, în 1940. În 1877 Turcii au pierdut războiul şi România a pierdut teritoriu. Răsplata unui aliat care a intervenit decisiv în soarta războiului. De aceeaşi nedreptate din partea marilor puteri va suferi România şi la Conferinţa Păcii dela Paris din 1946, când pe lângă pierderea Basarabiei, Bucoviei de Nord, a ţinutului Herţa şi a Cadrilaterului, nu i se recunoaşte nici dreptul de ţară beligerantă împotriva Germaniei, deşi ca jertfe se calificase a patra ţară în războiul anti-hitlerist.

Starea de înapoiere lăsată de stăpânirea turcească şi dezvoltarea impetuoasă a maşinismului în lume, a făcut ca România, scăpată de condiţiile impuse de starea de suzeranitate, să evolueze cu rapiditate. Faţă de noua situaţie, odată cu progresul economic, s'a căutat şi o evoluţie pe plan politic, astfel că la 10 MAI 1881, tronul României a fost ridicat la rangul de Regat.

Regele Carol I şi Regina Elisabeta, încoronaţi cu o coroană de oţel turnată dintr'un tun capturat dela inamic, au deschis o nouă eră în istoria monarhiei româneşti. Este drumul de aur deschis de ei şi continuat de Regele Ferdinand I şi de Regina Maria, care au atins culmea cea mai înaltă, prin încoronarea lor la Alba Iulia, ca regi ai României Mari.

Îndură-te Doamne de Neamul Românesc, pentru cei morţi în apărarea drepturilor şi a credinţei şi ajută-l să-şi recapete teritoriile pierdute din cauza vitregiei vremurilor şi a duşmanilor hrăpăreţi.

FARA ARMÂNEASCĂ

VLAHII SUD-DUNĂRENI ÎN EPOCA MODERNĂ

ÎN CONTEXT SUD-EST EUROPEAN

-VIII-

Prof. Dr. Nicolae CIACHIR

Deşi Puterile Centrale urmăreau o apropiere între România şi Grecia, pentru a contracara elementul slav din Peninsula Balcanică, relaţiile româno-greceşti continuau să fie reci. Faptul că România sprijinea elementul aromân din Peninsula Balcanică irita Arena şi Patriarhia dela Constantinopol, aceasta atingând punctul culminant în 1905, imediat ce sultanul a iscălit iradeaua prin care acorda drepturi elementului aromân (MAE, documente diplomatice: Afacerile Macedoniei. Conflictul Greco-Român, Buc., 1905, p.61).

Disensiunile politice româno-greceşti au condus la denunţarea de către guvernul român a Convenţiei de comerţ iscălită între cele două state în 1900, ceea ce a dus la ruperea relaţiilor diplomatice timp de 6 ani, adică până la 1911.

Cele două tabere ale marilor puteri au căutat să diminueze conflictul, neconvenindu-le, la acea dată, izbucnirea unui nou război în Balcani. De altfel, pericolul unui conflict armat era cu totul minim, datorită aşezării geografice, dar şi potenţialului militar al celor două ţări. Relaţiile diplomatice vor fi reluate în 1911, când izbucnirea unui conflict militar Italiano-Turc deschidea Greciei perspectiva atacării Imperiului Otoman. Diplomaţia bulgară, mizând pe poziţia geografică a ţării, aşezată în centrul Peninsulei Balcanice şi pe faptul că zdrobise Serbia într'un război anterior (1885), urmărea în primul rând anexarea Macedoniei şi Traciei şi proclamarea independenţei depline. Ferdinand al Bulgariei, cocheta atât cu blocul Puterilor Centrale, cât şi cu Rusia, aducând la conducere când guverne filogermane, când rusofile, pentru a primi sprijin mai ales în vederea anexării Macedoniei, provincie nu numai bogată, dar şi bine aşezată strategic, care i-ar fi deschis drumul la Marea Egee (*Istoria na Bălgaria*, tom. II, Sofia, 1961, p.101-103.)

Semnarea Convenţiei Ruso-Bulgare din 1902 a neliniştit profund diplomaţia românească (Arh. MAE, fond 21, vol.103, f. 48-53), avându-se în vedere, în special, aşezarea geografică a României între cei doi parteneri, încât comportarea firească ar fi fost sprijinul Austro-Ungariei, mai ales că exista şi un tratat în acest sens. Totuşi, Viena nu a sărit imediat în ajutorul României, deoarece analiza cele două situaţii care s'ar fi putut crea: 1) să sprijine în Balcani o politică românească activă - în acest mod abătând atenţia opiniei publice româneşti dela Transilvania, Banat şi Bucovina - ori 2) să susţină un puternic stat bulgar care urma să constituie - după expresia marchizului Pallavicini - cel mai sigur remediu împotriva iredentismului românesc.

În orice caz, prin crearea celui de-al doilea bloc - **Tripla Înţelegere** (Anglia, Franţa şi Rusia - 1907) - politica marilor puteri devine tot mai agresivă în Sud-Estul Europei, dar asistăm în acelaşi timp la acţiuni tot mai active spre emanciparea totală de sub tutela marilor puteri din partea statelor balcanice (N. Chiachir, *Istoria popoarelor din Sud-Estul Europei în epoca modernă* (1789-1923), Bucureşti, 1987, p. 302).

În anul 1908, izbucneşte **revoluţia turcă**, condusă de către **Junii turci**. Aceştia erau intelectuali turci, cu idei liberale, care aspirau la regenerarea Imperiului Otoman pe baze democratice. În special la Paris şi Geneva, ei au venit în contact cu **tineri aromâni**, armeni, arabi, albanezi, macedoneni slavi, care nu aveau încă o patrie proprie, atrăgându-i la această mişcare de regenerare şi promiţându-le autonomie pentru naţiunile respective în cadrul Imperiului. Merită de reţinut, că unul din fondatorii organizaţiei "Junii turci", a fost doctorul Ibrahim Ethem (Temo), Albanez musulman din Ohrida, care fusese condamnat la moarte de către autorităţile otomane şi care s'a refugiat în 1895 la Constanţa cu ajutorul studenţilor aromâni care studiau medicina la Istambul şi cu concursul marinarilor români de pe vasul "Meteor".

De ce revoluţia turcă a fost declanşată în 1908 pe teritoriul Macedoniei?

Acolo izbucnise o puternică răscoală în 1903, ale cărei tradiţii erau foarte puternice. În plus, în Macedonia exista o jandarmerie a marilor puteri, care aveau ca scop să oprească forţele de represiune otomane de a se răzbuna pe răsculaţi (L. Lamouche, colonel, *Quinze ans d'histoire balkaníques* (1904-1918), Paris, 1928, p.66-71). În acest context, junii turci puteau fi filaţi mult mai greu de poliţia sultanului care, practic, nu putea acţiona. Centrul întregii mişcări revoluţionare fusese fixat, nu întâmplător, la Salonic, port cu trafic mare, circulaţie intensă, unde existau numeroase consulate străine, unde era sediul jandarmeriei marilor puteri pentru Macedonia şi un oraş cu tradiţii revoluţionare. Pe bază de documente se poate afirma, că înţelegerea anglo-rusă din 1908, dela Reval, a precipitat declanşarea revoluţiei turce.

Deoarece din 1907, Anglia şi Rusia sunt aliate, diplomaţia britanică propune Petersburgului să sprijine programul de reforme ale acesteia. Înţelegerea s'a perfectat la întrevederea din Iunie 1908, între Eduard al VII-lea şi Nicolae al II-lea (G. Hanotaux, *La politique de l'équilibre* (1907-1914), Paris, 1912, p. 61-63).

Deoarece Puterile Centrale controlau, la acea dată, economic şi politic Imperiul Otoman, Anglia voia să-şi recucerească poziţiile mult şubrezite. Răsculaţii, având şi sprjinul armatei, sultanul a fost nevoit să accepte Constituţia şi să împartă puterea cu Junii turci. Revoluţia turcă a suscitat imediat interesul vecinilor balcanici, al marilor puteri europene, ca şi a Românilor, Albanezilor, Armenilor şi Arabilor, care nu aveau entităţi statale. Problemele s'au complicat, când Austro-Ungaria a hotărât să anexeze Bosnia şi Herţegovina care încă mai erau provincii otomane, iar Bulgaria şi-a proclamat independenţa deplină (1908). Deşi nu se învecina geografic cu Imperiul Otoman, România urmărea cu multă atenţie evenimentele. Nicolae Batzaria, inspectorul şcolilor române din Macedonia, transmitea informaţii despre desfăşurarea evenimentelor din Imperiul Otoman, care erau înaintate ministerului de Externe dela Bucureşti (Arh. MAE, fond 21, vol.55, f.78). De altfel, Nicolae Batzaria făcea parte din Comitetul Central al Ligii Otomane "Unire şi Progres" şi a participat la o serie de întâlniri, cu un emisar al guvernului grec, care venise să propună o alianţă între Grecia şi Turcia, o alianţă care să consolideze noul regim, dar care să aducă Greciei, o serie de teritorii locuite de **Aromâni**, Albanezi şi Bulgari *"...populaţii care s'ar deştepta la viaţă şi mai mult prin adoptarea Constituţiei"* (Arh. MAE, fond 21, vol.55, f.79). Poarta otomană a socotit că în acea perioadă nu avea nevoie de o alianţă cu Grecia.

Omul politic otoman, Ferid paşa, fost mare vizir, făcea afirmaţia că, Imperiul lor are nevoie de linişte şi de pace, ca să fie organizat pe baze noi, adăugând că Turcia avea legături bune cu România, interese comune, că nu avea nevoie şi nici nu voia să cucerească Macedonia şi Epirul, ci doar să îmbunătăţească situaţia Cuţovlahilor, mai ales pe plan cultural (Arh. MAE, fond 21, vol.55, f.124).

În raportul Ambasadei române din Constantinopol din 31 Octombrie 1908, se anunţă că USA a hotărât să creeze un consulat de carieră, la Salonic, acest oraş atât de important dela Marea Egee. De asemenea, să profite de noile evenimente din Imperiul Otoman şi să creeze un debuşeu în special pentru făinoasele americane şi să studieze, comunicaţiile din Peninsula Balcanică şi *"un port de observaţie pentru flota lor, care-şi propusese să arate mai des pavilionul în această parte a lumii"* (Arh. MAE, vol. 55, f. 191).

Consulul român din Bitolia, într'un raport confidenţial înaintat Palatului, preciza că revoluţia Junilor turci a fost îmbrăţişată de majoritatea popoarelor din cadrul Imperiului Otoman inclusiv de către Aromâni (N. Chiachir, *Contribuţii la istoricul relaţiilor româno-turce (1878-1914)*, buletin ADIRI, nr. 23 (1970), p. 20).

În timp ce noul regim turc trebuia să facă faţă unor probleme complexe, mai ales pe plan extern, a izbucnit contrarevoluţia, încât la 13 Aprilie 1909, guvernul şi membrii Parlamentului din vilaetul Rumeliei, conduse de energicul Mahmud Şevket paşa, având ca şef de stat major, pe **Mustafa Kemal**, viitorul conducător al Turciei, Atatürk. Alături de Junii turci, la zdrobirea complotului contrarevoluţionar, au participat şi numeroşi **Aromâni**, Albanezi, etc. (N. Chiachir, *Nekolku informacii od romaskite arhiviza Iane Sandanski vo period 1908-1909*, Skopje, 1976, p.174).

Là 27 Aprilie 1909, sultanul trădător este înlăturat şi înlocuit cu fiul său, Mehmed la V-lea. Junii turci devin acum singurii stăpânitori în guvern şi parlament, dar încep să meargă pe o linie tot mai naţionalistă, drept pentru care popoarele neturce român în vechea situaţie pe care o aveau şi până la revoluţie. Trebue să amintim că în Parlament, sultanul a numit 30 de senatori, dintre care 8 erau nemusulmani. Dintre aceştia, 3 sunt aromâni: Gabriel efendi Noradounghian, ministrul Comerţului şi al Lucrărilor Publice, pe Nicolae Batzaria şi pe Azarian efendi. Restul erau: 3 Greci, 1 Evreu şi 1 Bulgar. (Arh. MAE, fond 21, vol.59, f.268). Deci materialele de arhivă turceşti şi româneşti îi dau pe Noradounghian şi pe Azarian, ca Aromâni, deşi numele acestora sunt armeneşti. Cei de atunci ştiau mai bine originea etnică a celor mai sus menţionaţi.

Junii turci, pentru a nu pierde şi alte teritorii (după anexarea Bosniei şi Herţegovinei de către Austro-Ungaria) încep să facă înlesniri elementului musulman de-a se aşeza în Macedonia, Epir şi Tracia, chiar printre creştini - şi unde erau după cum se ştie şi mulţi Aromâni - unde urmau să primească pământuri roditoare din fondurile statului în vederea contracarării elementelor creştine. (Arh. MAE, fond 21, vol. 60, f.152-154). Legaţia română raporta că societatea evreiască "Ica" urmăreşte să colonizeze circa 5000 de Evrei din Rusia şi România cu care autoritatea otomană speră "spre a îmbelşuga câmpurile înţelenite precum şi ţarinele din Delta Vardarului. Societatea "Ica" urmărea încă un program mai vast, adică aşezarea acestor colonişti în Palestina şi Mesopotamia. Dar inconvenientul constă din faptul că există o antipatie a elementului arab cât şi în general a celui musulman pentru Israeliţii europeni".

În condiţiile deosebit de complexe, relaţiile româno-turce (1909-1912), se dezvoltă normal, ascendent. Otomanii favorizând-i pe Aromâni, iar guvernul român deschizând un seminar musulman la Babadag, încadrând câţiva musulmani din Dobrogea ca ofiţeri activi ai armatei române etc. Ca revanşă, patru Aromâni sunt încadraţi în magistratura otomană.

Continuare în numărul viitor

"HRISTOLU INVIĂ"

A tuturor fraţlur armâni, arăspândiţ pi întregul loc, "Fara Armânească" lă ureadză:

"Paştili hărioşi, tri mulţi ani".

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

APEL

Parohia "Sf.Ioan Botezătorul" din Kitchener, Ontario, Canada, cu ajutorul lui Dumnezeu, a început în luna Aprilie zidirea unei biserici ortodoxe româneşti.

Conform contractului făcut cu o companie specializată în construirea locaşurilor de cult, biserica, în stil ortodox, va fi terminată pe la sfârşitul lui Iulie sau începutul lui August.

Pe lângă economiile noastre de ani de zile pentru acest scop mai avem nevoie de aproape 100 de mii de dolari pentru a acoperi cheltuielile.

Zidirea unei biserici este un dar dela Dumnezeu ce ni se oferă la sute şi sute de ani. Cei care ajută la zidirea ei se numesc CTITORI şi aceştia sunt pomeniţi în fiecare Sfântă Liturghie din veac până'n veac.

În acest sens comunitatea ortodoxă românească din Kitchener, Ontario face un călduros apel către fraţii noştri români de a ni se alătura, în calitate de ctitori, pentru zidirea unui altar dedicat lui Dumnezeu.

O donaţie cât de mică pentru viitoarea biserică a noastră contează. Ea poate fi exact cum spunea Mântuitorul: "Piatra pe care nu au socotit-o ziditorii a ajuns la capul unghiului."

Donaţiile de ctitori pentru noua biserică pot fi trimise pe adresa" "St.John Romanian Orthodox Church", 75 Westwood Crescent, Kitchener, Ontario, M2M 2L7. Dumnezeu să vă binecuvinteze şi să vă răsplătească însutit.

Pr. Dr.Dumitru ICHIM

Parohul parohiei

Ionică POPESCU

Preş. Comitetului Parohial

COMEMORAREA BASARABIEI

Românii nu pot uita istoria. Nu pot uita că după 106 ani de ocupaţie rusească, Basarabia - pământ românesc din strămoşi, al cărui nume aminteşte de gloria primilor voevozi români din neamul Basarabilor - s'a alipit la 27 Martie 1918 Patriei Mame.

Acest eveniment istoric a fost comemorat pe continentul Nord American în comunităţile româneşti din **New York, Chicago, Hamilton, Montreal şi Toronto.**

FRAŢI ROMÂNI

Asociaţia Foştilor Deţinuţi Politici din România (Filiala Franţa) vă invită să participaţi la cel de al 14-lea pelerinaj anual la Soultzmatt, unde dorm 687 de tineri români, căzuţi în Primul Război Mondial, ca aliaţi ai Franţei.

Pelerinajul va avea loc Sâmbătă 11 Iunie 1994, cu ocazia ZILEI EROILOR ROMANI.

La ora 13 va începe serviciul religios, la care a fost invitată familia Regală Română.

Localitatea Soultzmatt este situată în Alsacia (Franţa), pe şoseaua Colmar-Nelfort, Gara Rouffach.

Remus RADINA

BOYARD MOLDAVE AU PÈRE LACHAISE

Parisul, Ville des Lumières este şi Oraşul Muzicii. Concerte rock pe stadionul Parc de Princes; grupuri şi formaţii de toate tendinţele şi din toate ţările; afişe anunţând Mozart, Bach, Bethoven, Brahms sau Wagner în interiorul unor biserici sau capele; concerte de orgă la Nôtre-Dame de Paris... Aş fi vrut să scriu despre o Rapsodie Română sau despre o stradă cu un nume frumos ca un poem: rue Georges Enesco...

Père Lachaise. Paznicul poartă uniformă şi este un fel de enciclopedie a cimitirului: cel mai frumos, cel mai bogat şi cel mai vast printre grădinile Parisului. Pe la 1800 arhitectul Brongniart îi desenează planurile în fostele grădini de pe Mont Saint Louis, sediul iezuiţilor pe timpul lui Ludovic al XIV-lea. Sus, din vârful colinei se poate vedea tot Parisul, Bois de Vincennes, Meudon, Saint Cloud...belle vue!...

Morminte celebre: Molière, Lafontain, Balzac, Saint Simon, Oscar Wilde, Arago, Bellini, Chopin, Daudet, Modigliani, Ney, printre mareşali gata să ridice "por que vive la France"; Edith Piaf, Pissaro, Proust, Rotschild în careul israelit, Maria Walewska, careul musulman şi Zidul unde au fost împuşcaţi răzvrătiţii, cei capturaţi vii pe baricadele Comunei din Paris.

Muzică? Muzică se poate asculta la Crematoriul Uman în timpul incinerărilor şi la mormântul lui Jim Morisson, cel dela The Loors. Cohorte de tineri vin şi beau, fumează, fac dragoste sau aştern grafitti pe mormintele vecine.

Pe trei Iulie se organizează un concert ad-hoc, concert care poate dura până în zori.

De adăugat şi poveştile de spiritism la mormântul lui Alain Kardec, actele de vandalism sau magie neagră, motiv pentru care s'au instalat garduri de sârmă ghimpată şi echipaje de poliţie patrulează în permanenţă. Altfel, parizienii vin şi se plimbă ca într'un parc de castani, vin şi-l hrănesc pe Loulou, motan roşcat, sultănind vrednic printre mâţele cimitirului. Se pot cumpăra cavouri abandonate cu condiţia de a le restaura, respectând arhitectura iniţială; se pot cumpăra locuri: douăzeci şi trei de mii în interiorul diviziunii, treizeci şi opt de mii de franci, la marginea aleii, la vedere, cu condiţia să ai domiciliul stabilit la Paris - intramuros. Români celebri? Ar fi Anne de Noilles, femme de lettres, născută Brâncovan; Madame Elvire Popesco, actriţă; George Apostu, în a 75-a diviziune, cu un Crist de bronz, fără braţe şi Georges Enescu în a 68-a diviziune. Mormântul lui este curat, o lespede ferită de admiraţia unor fani asemeni celor dela mormântul lui Jim Morisson.

Uneori vin un fel de delagaţi cu jerbe de flori din hârtie creponată şi trandafiri de plastic. Şi paznicul aşează vasul de pământ ars cu panseluţe primăvăratice, cumpărate de jos, dela florăria de lângă intrarea cimitirului. I-am câştigat încrederea, am ochelari cu ramă subţire, cămaşă uni, cravată înnodată corect şi geantă de piele fină. Este puţin contrariat pentrucă notez tot ce-mi spune şi îi explic c'aş vra să scriu o hârtie pentru ziarele de limbă română şi că mi-ar trebui un titlu în limba franceză.

" - Un titre?... Boyard... Boyard moldave au Père Lachaise..."

Mircea ALEXANDRESCU

SIMPOZION

"EXILUL ROMÂNESC IDENTITATE ŞI CONŞTIINŢĂ ISTORICĂ"

organizat de:

INSTITUTUL ROMÂN DIN FREIBURG - GERMANIA

împreună cu:

FUNDAŢIA CULTURALĂ ROMÂNĂ DIN MADRID,
CENTRE ROUMAIN DE RECHERCHES - PARIS,
CASA ROMÂNEASCĂ - PARIS,
SOLIDARITE UNIVERSITAIRE FRANCE-ROUMANIE
APOZIŢIA - MÜNCHEN, HYPERION - PARIS,
PRO BASARABIA ŞI BUCOVINA şi
ASOCIAŢIA CULTURALĂ ROMÂNĂ
HAMILTON - CANADA

va avea loc în zilele de 20, 21, 22 şi 23 Mai 1994, la Paris
în marea sală de conferinţe din
60, Bd. de la Tour - Maubourg - Paris 7 éme

Programul:

Vineri 20 Mai:
IDENTITATEA EXILULUI ROMÂNESC
Sâmbătă 21 Mai:
CONTRIBUŢIA EXILULUI ROMÂNESC LA CULTURA OCCIDENTALĂ CONTEMPORANĂ
Duminică 22 Mai:
(dimineaţa)
MARTIRIUL NEAMULUI NOSTRU, CRITERIU MORAL AL EXILULUI
Duminică 22 Mai:
(după-masă)
HAOSUL POLITIC ŞI MORAL AL ROMÂNIEI DE AZI
Luni 23 Mai:
(dimineaţa)
INSTITUŢIILE CULTURALE ŞI PUBLICAŢIILE EXILULUI ROMÂNESC
Luni 23 Mai:
(după-masă)
MĂRTURII ŞI PERSPECTIVE
Luni 23 Mai:
(seara):
GHEORGHE ZAMFIR
RECITAL DE MUZICĂ TRADIŢIONALĂ ROMÂNEASCĂ

APEL

AL ASOCIAŢIEI

"OASTEA DOMNULUI"

Asociaţia "Oastea Domnului" - Sibiu, al cărei iniţiator, Părintele Iosif Trifa, a lansat deviza: *"Ori fraţi în Hristos, ori tovarăşi în anticrist"*, face apel la Exilul Românesc, pentru a ajuta la cumpărarea unei tipografii şi organizarea unui sediu pentru foaia religioasă "Iisus Biruitorul", organ al spiritualităţii creştine pentru reînnoirea Bisericii Ortodoxe şi a Neamului Românesc.

Donaţiile se pot trimite la: **"Asociaţia Oastea Domnului" - Sibiu, cont C.E.C. 45-M-08-71 Str. Karl Darwin 11, Tel. 092/416464 sau "Money Order" pe adresa: Mircea Andronic, Str. Carpaţi Nr.16, Sc.F, Et.II, Ap.9, Bacău cod 5500, Jud. Bacău, România.**

DIN VIAŢA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE ŞI PĂŢITE

George DONEV

PRIETENII DE DRUM AI DOMNULUI PREŞEDINTE

Pentru a-şi umple cu prestigiu zâmbetul diplomatic, Dl. Iliescu a hotărât ca'n navetele pe meridiane să aşeze lângă el pe capră şi un musafir - chiar şi din Opoziţie - ca simplu spectator, asta ar constitui o dovadă că'n România există democraţie şi dl. preşedinte e tovarăş nepărtinitor.

Într'o serie de vizite accelerate prin Lituania, China şi Coreea de Sud a fost invitat să se suie în căruţa Cotrocenilor preşedintele Partidului Alianţa Civică (PAC), Dl. Nicolae Manolescu.

Codul bunelor maniere cere ca însoţitorul să fie o persoană agreabilă celor care te invită. Dacă eşti poftit de şeful rabin Moses Rosen să-i faci o vizită acasă, nu-i bine să-i baţi la uşă având la braţ pe Vadim Tudor.

Dl. preşedinte trebue să fie foarte atent pe cine suie cu el în căruţă, ca să-i fie mâna dreaptă; de cel ales poate depinde succesul vizitei. Cum ideea este bună, noi dorim să-l ajutăm pe domnul preşedinte şi sugerăm pe câţiva lideri ce-i vor fi de mare folos.

Pentru o vizită la Paris îl recomandăm pe fostul premier Petre Roman, care-i tare în cunoştinţele de limbă franceză şi alte limbi si va putea oferi, datorită relaţiilor personale, ore suplimentare de amuzament nocturn.

O primire cu covor roşu dela aeroport până la Palatul lui Kim Il Sung din Pyongyand (Coreea de Nord) e garantată dacă însoţitorului preşedintelui e tovarăşul Ilie Verdeţ. Fotografiile Mareşalului Kim de pe garduri răscolesc amintirile "Epocii de Aur" cu pozele "Fiului Iubit", lipite pe toţi stâlpii de telegraf. Pentru Italia, unde corupţia a atins cercurile guvernamentale, un expert care i-ar putea învăţa pe Italieni cum să fure şi mai mult ar fi Dl. CARITAS-Stoica.

Locul pe capră, pentru o vizită la Belgrad, nu poate fi dat decât unei singure persoane supra calificată: Constantin Drăgan care, în acelaşi timp, este Bosniac, Macedonean, Sârb, Croat, Grec, Român, Bulgar, Italian ori Tibetan. El poate fi de asemenea Ortodox, Catolic, Musulman ori Liber cugetător, dar Dumnezeul lui e "Aragazul" şi dolarul.

Pentru Teheran, recomandăm pe Nicu-Hepatitu'; el ar avea ocazia să caute prin băncile Iranului dolăraşii depuşi de răposaţii părinţi. În plus, dacă Nicu reuşeşte, fiecare capătă un comision.

Succesul unei călătorii în Irac, cu îmbrăţişări şi pupături pe două feţe cu Saddam Hussein nu poate fi obţinut fără ajutorul moral al preşedintelui partidului România Mare, Dl. Vadim Tudor, ale cărui idei despre onoare, capitalism etc. sincronizează cu cele ale Preşedintelui Hussein.

Nu recomandăm pe Dl. Adrian Păunescu pentru o vizită în Riyadh (Arabia Saudită); acolo băuturile alcoolice sunt interzise şi Dl. Păunescu ar muri de sete; de asemenea nu credem că Dl. Gheorghe Funar va fi de folos în discuţiile dintre Budapesta şi Bucureşti.

Pentru o vizită în Haiti, Columbia şi alte ţări sub călcâiul dictatorilor nu recomandăm pe nimeni!

Prezenţa D-lor Iliescu şi Văcăroiu este o suficientă garanţie.

CRIMA SUB ORICE ALT NUME RĂMÂNE TOT CRIMĂ

Unele ţări arabe au interzis prezentarea filmului "Schindler's List" (Lista lui Schindler) pe motiv că filmul e rasist, deoarece favorizează o singură rasă. Filmul reia tema suferinţelor Evreilor de pe timpul lui Hitler şi bunătatea unui capitalist nazist catolic, care a salvat peste o mie de Evrei transferându-i ca mână de lucru ieftină la o fabrică din Cehoslovacia. În ultimele scene se arată chiar şi bunătatea tinerilor soldaţi germani.

În Florida şi în alte state, filmul e recomandat elevilor, iar despre suferinţa Evreilor trebue învăţat la ora de istorie. Cum era de aşteptat, un film cu un astfel de subiect şi, din punct de vedere artistic, bine realizat e luat în braţe de mass-media. Lista Schlinder a obţinut câteva statuete "Oscar" printre care şi cea dedicată celui mai bun film al anului.

Sperăm că un film de aceeaşi măreţie să fie dedicat şi celor omorâţi de regimurile comuniste, care s'au prelins pe patru continente.

Un motiv pentru care nu s'a realizat o peliculă cu urgiile roşii poate fi şi acela, că fiind atâtea documente şi dovezi despre crimele comise producătorii din Hollywood (California) au mare necaz în alegerea subiectului şi nu ştiu ce să ne arate mai întâi:

Să ne arate Gulagurile unde au pierit alte milioane de fiinţe omeneşti; ori să ne arate crimele din Cambodgia, Vietnam, Coreea? S'ar putea arăta, tot pe baze de documente crimele din Albania, Bulgaria cât şi cele din România din care reamintim Sighişoara, Aiudul, Piteştii etc.

Încercărilor timide de a expune comunismul nu li s'a acordat prea multă atenţie ca să nu înfierbântăm războiul rece.

Acum nu mai avem războiul rece dar avem datoria de a scrie corect istoria.

SECTA SATANICĂ DIN BOTOŞANI

Vreo 400 de elevi au făcut "Pact de credinţă" cu diavolul. Ei poartă crucea cu Iisus răstignit cu capul în jos, iar diavolului i se aduc jertfe de pisici, câini şi păsări. Satanicii se întâlnesc prin cimitire şi organizează petreceri prin cavouri.

"Spiritualitate şi valori româneşti"

ROMFEST '94

26-28 August 1994

Los Angeles, California, S.U.A.

Preşedinte, Prof. Ilie Smultea

Secretar, Dan Păun

Oaspeţi de onoare din România care şi-au anunţat participarea:

- Dl. Prof. Emil Constantinescu - Preş. Convenţiei Democratice
- D-na Prof. Ana Blandiana - Preş. Alianţei Civice

Tema Romfest '94 este : "Spiritualitate şi valori româneşti"

Programul detaliat al ROMFEST '94 va fi publicat în numărul din Iunie al ziarului nostru.

Cei ce doresc să participe prin lucrările lor la sesiunile ROMFEST '94, sunt rugaţi să trimită o copie a lucrării respective, până la 30 Iunie 1994, la:

Secţia Tineret (Lb. română)	Secţia Tineret (Lb. engleză)	Secţia Culturală	Secţia Istorică	Secţia Politică	Secţia Religioasă
Victor Velculescu	Jimmy Crăciun	Prof. A. Ciufecu	Prof. Ilie Smultea	Prof. I.Halmaghi	Pr.Cornel Avramescu
2070 Rapallo Way	6204 Detroit Ave.	90 Laslo Terrace	700 Seaside Lane	3110 Gaewood Crt.	17228 McFadden, ap.A
W. Pittsburg, CA.	Cleveland, OH.	Fiarfield, CT.	Trinidad, CA.	Alliance, OH.	Tustin, CA.
94565, USA	44144, USA	06430, USA	95570, USA	44601, USA	92680, USA

Timpul acordat fiecărei lucrări este de maximum 15 minute.

Artiştii plastici şi sculptorii care doresc să participe la expoziţia ROMFEST '94 sunt rugaţi să trimită un Curriculum vitae, fotografii şi lista de lucrări ce doresc să le expună. Spaţiul acordat fiecărui artist fiind limitat, se acordă prioritate primilor înscrişi. Fiecare artist este responsabil de transportul şi supravegherea lucrărilor sale.

Scrieţi la:
Arh. Dan Păun, 958 S. Crossbow Lane, Anaheim, CA., 92804, USA.

Rezervaţi-vă camere la:

"EMBASSY SUITES" HOTEL

8425 Firestone Boulevard, Downey, California, 90241, USA, Tel. (310) 861-1900; din Canada: 1-800-458-5848; Fax: (310) 923-5847. Pentru a obţine preţul redus la cazare: 1 - 4 persoane - $ 79 US; 6 persoane: $ 99 US plus 9% taxă, menţionaţi: "Rezervaţie pentru ROMFEST". În preţ este inclus micul dejun (stil bufet) şi coctail seara, între 5-7 p.m.

CĂRŢI, ZIARE, MUZICĂ DIN ROMÂNIA
LA DVS. ACASĂ, PRIN ARTIMMEX

Exprimati-va optiunile marcind cu "X" in casuta comenzii dorite si completati valorile respective in ultima coloana din dreapta. Unele ziare ca Romania libera, Evenimentul zilei, Adevarul, Cotidianul, Gazeta sporturilor, se livreaza in seturi de 6 pe o saptamana sau numai ultimul ziar (de miercuri). Pentru preturi nelistate, scrieti/telefonati/FAX. Pretul indicat in dolari este acelasi in Canada (in $CAN) sau in USA (in $US).

Intrebati de Magazinul Istoric!

ZIARE / SAPTAMANALE: (Daca aini 2, Incercuiti doar cel dorit:)	Bucati in set	PRET ABONAMENT PE 4 SAPTAMANI	X	PRET ABONAMENT PE 13 SAPTAMANI	X	X	VALOARE $
1. Romania Libera sau Evenimentul Z	Sase	$29.99		$87.96			
2. Rom.Libera sau Evenimentul Zilei	Unu	$11.95		$29.99			
3. Expres Magazin sau Fotbal Plus	Unu	$12.99		$34.99			
4. Gazeta Sporturilor sau Fotbal Plus	Unu	$12.99		$34.99			
5. Academia Catavencu	Unu	$8.95		$23.56			
6. Fotbal sau Sport Star	Unu	$10.99		$32.96			
7. Adevarul sau Cotidianul	Unu	$11.95		$34.99			
8. spatiu pentru comenzi de alte ziare nelistate:		(Doriti REBUS? 15 feluri!		REBUS Flacara: $13.96) *$			

*pentru ne-listate, de confirmat pretul prin Artimmex

Pentru alte ziare: dati telefon/FAX/scrieti la Artimmex — SUBTOTAL ZIARE:

CARTI:	AUTOR	TITLU	EDITURA	PRET	X	$
1.	G.Modorcea -	Baietii de bani gata (copiii nomenclaturii)	ALCRIS	$11.99		
2.	Maresal I. Antonescu -	Epistolarul infernului	ALBATROS	$11.99		
3.	Nicolae Iorga -	Politica Externa a Regelui Carol I	VIITORUL	$11.99		
4.	Sanda Marin -	Carte de bucate	ORIZONT	$9.99		
5.	Rene Miller -	Rasputin si femeile	ORIZONT	$9.99		
6.	Pavel Corut -	Culisele spionajului/"adevarului": 10 titluri ("seriale"), de vo	MIRACOL etc.	$11.99		
7.	D.H.Lawrence -	Amantul Lady-ei Chatterley	VIVALDI	$9.99		
8.	Mircea Eliade -	Isabel si apele diavolului	MINERVA	$9.99		
9.	Ioan Dan -	Procesul Maresalului Antonescu	TEMPUS	$11.99		
10.	Ajuta-ti destinul!	Horoscopul in conjunctie cu al altora	ORIZONT	$11.99		
11.	Bomba Drogurilor -	Cazuri, filiere, terorism etc.	HUMANITAS	$9.99		
12.	Dictionare: Englez-Roman sau Roman-Englez(1124 pagini) sau dublu		GRAMAR de l	$11.99		
13.	Matematica/Geometrie, clasa 4...12/Abecedar distractiv, una:		DIDACTICA	$11.99		
14.	M.Bradbury -	Romanul secolului XX Un om al istoriei	UNIVERS	$9.99		
15.	"Cronica Secolului XX": stiri reproduse din anul 1939,1940 etc. De nr. de revista:			*$ 3.99		
16.	spatiu rezervat pentru comenzi nelistate, la cerere;	(alte 30 titluri disponibile)		*$.		

*de confirmat pretul prin Artimmex

Pentru alte carti: aflati titlul si pretul prin scris/telefon/FAX — SUBTOTAL CARTI:

CASETE-MUSICA	TITLU	PRET	X	$
1.	"DIVERTIS":cei mai buni (12) comici de la Mircea Crisan incoace -vol.I/II impreuna, numai	$16.99		
2.	Muzica populara:M.Tanase,E.Gavris,I,Ciobanu,D.Siminica,Ioana Radu etc.Vol.I	$11.99		

Pentru alte casete: telefonati, scrieti sau fax pentru a afla titlul si pretul — SUBTOTAL MUSICA:

Adunati subtotalurile de la ziare/saptamanale, carti si muzica - TOTAL COMANDA: $

Preturile includ livrarea/GST/PST/State tax. Produsele ARTIMMEX se pot comanda prin posta/abonament: pt. livrare ingaduiti 1-4 saptamani. Se vand **in TORONTO la: Magazinul Principal ARTIMMEX/asociat cu croitoria "As You Like It"-8 Craighurst, colt cu Yonge St.#2628, (la "mmuffins" vis-a-vis "Sporting Life")nord de Eglinton Av.-tel.416-486 6915,** *"Baxter's Fine foods"-798 Sheppard Ave E., "Gerry's Smoke"-747 Don Mills Rd.; "Forest Convenience"-105 Parkway Forest Dr., "Apollo Travel"-1500 Bathurst St., restaurantul "Dracula House"- 2 Thorncliffe Park Dr Duminica (2-4:00pm), biserica "Sf.Gheorghe"-241 Rosethorn Ave. MONTREAL:"Bucarest Deli"- 5808 Cote St. Luc., "Bourret Inc."-5771 Victoria Ave. Biserica "Buna Vestire-Casa Romana"-8060 Cristophe Colomb. In DETROIT/Southfield: "American Ambassador T&T"-14900 Ten Mile Rd*

Completati mai jos si trimiteti formularul impreuna cu plata prin cheque sau M.O. la ARTIMMEX:

Name: Mr. Mrs. Miss Ms.

Street# Street Apt.# City Province/State Code/Zip
Telephone: Data:ziua,luna,anul:

PENTRU ORICE INFORMATII SUPLIMENTARE, LISTE DE PUBLICATII, COMENZI SPECIALE ETC. ADRESATI-VA DIRECT LA:

ARTIMMEX

Importers & distributors of exotic art, publications and giftware

3555 Don Mills Road, Unit 6-530
Willowdale, Ontario M2H 3N3 CANADA

Tel. 416-493 4096
FAX:416-493 7266

S'a deschis:
Magazinul
"ARTIMMEX"
asociat cu croitoria
românească
"AS YOU LIKE IT"

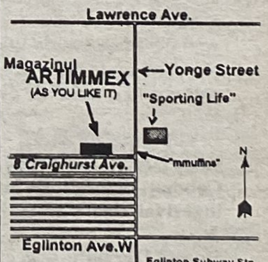

Alte puncte de vânzare:

BAXTER'S CONVENIENCE
798 Sheppard Ave, E.
(lângă Leslie)

FOREST CONVENIENCE
105 Parkway Forest
(zona Fairview Mall)

GERRY SMOKE & GIFT
747 Don Mills Rd.
(vis-à-vis de Ontario Science Centre)

APOLLO TRAVEL
1500 Bathurst St.
(lângă St. Clair Ave.)

CUVÂNTUL COPIILOR

FLOAREA DE CAIS

Eu sunt floarea de cais.
Sunt frumoasă ca un vis
şi vă spun: Adevărat,
azi, Hristos a Înviat!

MIELUL

Eu sunt Mielul: me! me! me!
Ştiţi voi, colo sus, ce e?
Tata Doamne-i sus în cer
şi necazurile pier.
Te rog Doamne, că tu poţi,
apără-ne pe noi toţi!

Florica BAŢU

ABECEDAR CREŞTIN

Părintele Mitrel, dragi copii, care vă scrie în fiecare an, de Crăciun şi de Paşte acest "Abecedar creştin", are şi el vreo şase copii, unii dintre ei fiind de vârsta voastră.

Cu ocazia unei mari sărbători, de obicei, învăţătorii dau elevilor să facă acasă temele în care e vorba de sărbătoarea respectivă. Se apropia Paştele şi m'am aplecat să văd la ce muncesc Matei, Christopher şi Gloria. Într'o formă sau alta, toţi erau ocupaţi cu "Easter Bunny".

Matei, care e în clasa întâia a fost pur şi simplu ofensat că am îndrăznit să-i vorbesc altfel de "Iepuraşul de Paşte". E adevărat că îi place ciocolata foarte mult. Dar aici e vorba de o crimă. De Paşte creştinii sărbătoresc moartea şi învierea lui Iisus Hristos. A schimba atenţia copiilor dela sărbătorirea lui Hristos, care a murit pentru noi, la sărbătorirea "iepuraşului de Paşte" înseamnă a-L răstigni a două oară.

Matei, care este "altar boy" şi iubeşte pe Iisus Hristos la fel de mult ca şi voi, nu a înţeles ce voiam să spun şi i se adresează mamei: *"De ce s'a făcut tata aşa de zgârcit? Nici măcar un "Easter Bunny" n'o să ne cumpere anul acesta?"*

Şi-am început să-i povestec de o ţară de peste ocean şi de un copil de vârsta lui. O, Doamne, ce era pentru noi Paştele! Înainte de începutul Postului Mare de Lăsata Secului întindeam o masă mare pentru întreaga familie, adică a familiilor ce veneau în casa părinţilor. După masa de seară începea ceremonialul cu *"bătutul halviţei"* şi cu oul legat de sfoară, ca o undiţă, pe care trebuia să-l prindem cu gura. Erau tot felul de jocuri de genul acesta. La urmă se dădea foc la aţa ce ţinuse oul. Dacă ardea până la capăt însemna că va fi un an bun şi îmbelşugat. Dacă se stingea la mijloc, mama văzând ochii noştri mari şi plini de frică îi făcea semn tatei să o aprindă din nou şi ne calma spunând că anul va fi de două ori îmbelşugat.

Apoi începea iertarea. Fiecare mergea la celălalt şi-şi cerea iertare dacă i-a greşit cu ceva şi se îmbrăţişau.

Începeam Postul Mare cu bucurie. Nici unul dintre noi nu se plângea de mâncare. Nu era ca aici, ca mama să găteaască după mofturile copiilor meniuri diferite. Ţi se punea pe masă mâncarea de post. Puteai să o refuzi, iar după două ore să o apreciezi ca fiind cea mai gustoasă.

Şi venea Buna Vestire. Şi veneau Floriile. În aceste zile se mânca peşte. Ce bun era peştele pe care în timpul anului nu dădeam doi bani!

De Florii copiii trebuiau să aducă salcie la biserică. Atunci începeau marile aventuri, prin păduri, în descoperirea salciei. Le duceam părintelui şi a doua zi eram aşa de mândri că, noi, copiii, am adus ramurile de întâmpinare a intrării lui Iisus în Ierusalim.

Şi apoi sfintele nopţi ale deniilor... Aud şi acum clopotul bisericuţei noastre de lemn de pe vârful dealului. În Vinerea Mare străbăteam toate dealurile, ca întrecere între copii, cine găseşte cele mai frumoase flori ca să le aducă pentru mormântul lui Hristos.

Apoi cântam cu toată lumea prohodul: "În mormânt Viaţă, pus-ai fost Hristoase..." Toată biserica era îmbrăcată în negru şi nu pot uita nici acum miresmele sfinte de flori de primăvară, ceară, brad şi tămâie. Toţi aveau câte o lumânare aprinsă în mână.

Apoi Sâmbăta Mare. De dimineaţă mama ne îmbrăca frumos şi ne ducea la biserică să ne spovedim şi să ne împărtăşim. Ne zicea mama că aşa cum curăţim casa, şi o înfrumuseţăm de Paşte, aşa trebue să ne curăţim şi sufletul de păcate, ca să primim Sfânta Împărtăşanie.

Sâmbăta, lucrurile de pregătire pentru Paşti erau oarecum sfârşite. Mama dusese în camera de oaspeţi cozonacii şi păştile şi ouăle colorate şi plăcintele şi prăjiturile, dar mirosul lor îmbietor era pretutindeni. Tata aducea mielul şi ajuta pe mama să-l pregătească. Apoi încercam să dormim pentru a putea sta treji la Slujba Învierii care ţinea dela miezul nopţii până dimineaţa.

Şi ce frumos era la Înviere! Se stingeau toate luminile în biserică. Numai în faţa altarului preotul ieşea cu o lumânare aprinsă zicând: "Veniţi de luaţi lumină!" Întreaga biserică devenea ca o grădină a Raiului în care toţi erau fericiţi că Hristos a înviat. Toate clopotele şi toacele sunau în miezul de noapte ca o binecuvântare, sfânt de melodioasă deasupra satelor. Nu mi-aş dori mai mult în Rai, decât Paştele românesc din copilărie. Când veneam acasă, după un post mai mult de o lună, nici nu ştiai de ce să te atingi. Era ciorba de miel cu miros de leuştean şi friptură... şi.. şi... Cântam "Hristos a înviat!" şi după aceea mama ne ajuta în alesul bucatelor, servindu-le pe rând. Şi în ziua de Paşte, pentru copii, era scrânciobul care ne ridica deasupra satului, ciocnitul de ouă şi tot felul de jocuri.

Dragi copii, nu credeţi că "Easter Bunny" ca simbol a Paştelui "is too cheap?" Mă bucur Matei că şi tu eşti de acord cu mine; în cele din urmă, tuturor onoraţilor noştri, cititori vă dorim "Sărbători fericite" îmbrăţişându-vă cu "Hristos a înviat!"

Părintele MITREL

JUCĂRII DE PAŞTI

Miei de pâslă sună blând
clopoţei de-argint subţire.
Plină de nedumerir,
stă fetiţa numai gând.

şi se'ntreabă cu năduf
cum de-au răsărit de-odată,
dintr'un ou de ciocolată,
galbeni "cip-cirip" de puf?

Pe sub gene, de necaz,
calde lacrimi i se-adună.
Coborâţi pe-un fir de lună,
îngeri fâlfâie'n pervaz.

Dormi! Ducându-se şi el
cu stăpâna să se culce,
se topeşte'n pumni un dulce
iepuraş de caramel...

Andrei CIURUNGA

CÂNTEC DE PAŞTI

Hristos a Înviat- şi moartea
Zdrobit-a fost pe crucea sfântă!
În primăvara ce se-avântă
Răsună ceru'ntreg de cântec
Şi'n mine învierea cântă...

Zadarnic a'ncercat Satana
Să schimbe rostul mântuirii,
Căci pedeapsa răstignirii
Hristos a biruit mormântul,
Nălţând stindardul nemuririi!

De-aceea, sufletelor triste
Şi voi sărmane inimi goale,
Uitaţi de răni, de spini şi boale -
Cu ochii la Iisus cel Veşnic
Aduceţi flori şi osanale!

Şi-aduceţi, mai presus de toate,
Dorinţa unei vieţi sihastre,
Dorinţa învierii voastre:
De-a trece dincolo de moarte,
Pe porţile de sus, albastre...

Simon CUBOLTA

OUL DE CIOCOLATĂ

Sunt cinstit, mărturisesc:
nu aş vrea să mă ciocnesc
cât e lumea lungă, lată!
Sunt un ou de... ciocolată!

CEASUL

Ouă roşii când ciocnim
ştiţi voi ce sărbătorim?
După cum din veac s'a spus,
azi a înviat Iisus!

Florica BAŢU

Pagina "Cuvântul Copiilor" apare sub îngrijirea D-nei Florica BAŢU,

126 Madison Ave., Kitchener, Ontario, Canada, N2G 3M6.

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile:

N'AU FOST TERORIŞTII! A FOST DOAR DL. PREŞEDINTE

Aţi văzut filmele arătând evenimentele din Decembrie '89, unde securiştii "cei buni" se luptau cu teroriştii?

V'aţi înşelat! Aţi văzut scene din turnarea unui film ce avea ca subiect viitoarele lupte din Iugoslavia.

Aţi văzut de asemenea morţii din faţa staţiunii de televiziune?

V'aţi înşelat! Ei erau nişte indivizi, beţi turtă, care dormeau pe trotuare că n'aveau bani de tramvai.

Chiar şi "micul grup de teroriştii", a cărui existenţă este admisă de Dl. Măgureanu într'un interviu acordat ziaristului Mihai Tutulică, a dispărut deoarece alarma cu teroriştii n'a fost în realitate decât o imaginaţie pe care Dl. Măgureanu ne-o explică: *"A fost o psihoză generală de stare de spirit deosebită a acelor zile"* iar aşa zişii teroriştii, nu erau - precizează Dl. Măgureanu - decât nişte "muncitori îmbrăcaţi în salopete negre care se deplasau dintr'un loc în altul prin Bucureşti". Cum bucureştenii nu văzuseră până atunci muncitori în salopete, ei au crezut că's securişti care omoară populaţia.

Teoria cu salopetele negre (nu albastre) a blocat memoria D-lui Măgureanu aşa că-i reamintim şi de alte declaraţii!

14 Octombrie 1992: "Am listele cu câţiva dintre ei (teroriştii, n.r.). Vom preda raportul nostru până la sfârşitul lui Octombrie 1992, Comisiei parlamentare de resort." (Azi e Mai, 1994, n.r.)

Octombrie 1993: "Teroriştii există şi-i vom face cunoscuţi."

Februarie 1994: promisiunea dată unui ziarist dela *New York Times* că-i va oferi "materiale proaspete privind Revoluţia din Decembrie '89".

Dl. Virgil Măgureanu e om de onoare: promisiunile lui rămân pe viaţă promisiuni.

Declaraţiile c'au existat teroriştii dar au dispărut instantaneu ar putea fi interpretată ca o "şopârlă" ce dezvăluie manevrele neocomuniştilor de a fura revoluţia.

Directorul SRI a aflat din "declaraţiile teroriştilor de pe listă" că ei primeau ordin chiar dela Dl. Iliescu, al cărui scop era să creeze haos pentru a înfăptui deplin puterea (Faptul e confirmat şi dintre surse, n.r). Aşa se traduce dispariţia teroriştilor şi declaraţiile lor din dosare.

Felicităm pe niznaiul director al SRI care nu ştie, nu vede, n'aude şi nu citeşte; el ne-a arătat, discret, cine a fost liderul criminalilor din Decembrie '89.

Acum Dl. Măgureanu mai are de convins doar pe părinţii, rudele şi prietenii celor asasinaţi că totul a fost o "psihoză generală de stare de spirit deosebită a acelor zile".

PRAF ÎN OCHII MULŢIMII

Pentru a linişti indignarea publicului cauzată de eliberarea tovilor din CPEx, s'a pus pe rol "Dosarul Otopeni". Inculpaţii, generalii Dumitru Drăghin, Grigore Ghiţă şi căpitan Ionel Zorilă sunt acuzaţi de moartea a 50 de persoane şi rănirea gravă a altor 13 în dimineaţa zilei de 23 Decembrie 1989 când s'a deschis focul asupra unei subunităţi de securitate, precum şi asupra autobuzului de tură al aeroportului.

• • •

A MURIT UN NEMURITOR

La înmormântarea lui Eugene Ionesco, geniul care a creat "Teatrul absurdului", au ţinut să fie prezenţi şi absurzii dela Ambasada Română din Paris care au trimis o coroană de flori ce a fost refuzată. Probabil că refuzul a fost explicat în stil "Ionesco".

"Maestrul e alergic la mirosul florilor atinse de mâini neocomuniste".

Fiica, Marie France, a citit fraze din operele lui ce s'au înpământenit în limba franceză: "Tot ce am să spun e că n'am nimic de spus... Istoria e un război întrerupt de pace... Dumnezeu îmi datorează o explicaţie etc.

La înmormântare a luat parte Regele Mihai cu soţia şi fiicele Margareta şi Sofia.

Două din piesele sale, "Primadona cheală" şi "Lecţia", se joacă, fără întrerupere, de 38 de ani la un Teatru din Paris.

ŢIGANII SE CULTIVĂ

În şcolile primare e năvală de ţigani, dar nu-i vorba de ţânci, ci de taţi şi bunici. O lege cere că pentru obţinerea carnetului de şofer trebue să ştii să citeşti, ori ţiganii au bani, dar n'au carte. Cum e o limită de vârstă la admiterea elevilor în şcoală, ţiganii vor trebui să-şi angajeze şoferi...

• • •

UNDE VA FI PODUL?

Uniunea Europeană a hotărât să finanţeze construirea unui pod peste Dunăre, între Bulgaria şi România, dar nu s'a căzut de acord unde să fie construit. Românii îl vor între punctele Bechet şi Oreshovo, iar Bulgarii între Calafat şi Vidin.

• • •

"MISS JUSTIŢIA"

Sinaia. La a 19-a întâlnire a juriştilor din ţară, printre multele probleme rezolvate a fost şi aceea de a alege pe cea mai frumoasă judecătoreasă; câştigătoarea - Ioana Ciurea din Piteşti.

• • •

VIITORII PREOŢI SĂ ŞTIE RELIGIE

Pentru a fi admis la seminarele teologice liceale ortodoxe, la teză ţi se verifică cunoştinţele de religie.

• • •

LA FEL ŞI'N ROMÂNIA

Mihai Zvanetki descrie citaţia din Rusia în genul lui Caragiale: *"Multe s'au schimbat, dar nimic nu s'a întâmplat"* ori: *"Multe s'au întâmplat, dar nimic nu s'a schimbat"*.

OTRAVA CARE DĂ SĂNĂTATE

Multiplicarea şobolanilor a născut o nouă industrie: producţia de otrăvuri raticide. Cum omul nu poate gusta otrava, iar şobolanii nu's la îndemână, marfa se vinde pe bună credinţă. Dar "otrava" nu-i decât o combinaţie de griş, mălai cu brânză, tăieţei etc. exact ce le place şobolanilor care fac o cură de îngrăşare.

• • •

CAUT CA SĂ NU GĂSESC

Revenind la averile "Fiului": într'o discuţie cu Gorbaciov, Ceauşescu se laudă: "Am investit 100 milioane de dolari în SUA, suntem acolo proprietari". Afacerile s'au dus între Ceauşescu şi tatăl vice-preşedintelui Statelor Unite, Albert Gore. Fapt relevat într'o discuţie a deputatului Petre Dugulescu, cu vice-preşedintele SUA. Ziarul "România Liberă" publică un articol "Milioanele lui Nea Nicu din ţara Unchiului Sam". Dl. Iliescu, din motive uşor de înţeles, nu întreprinde nici o acţiune de a recupera averile furate. Unii chiar bârfesc că Dl. Iliescu doreşte să fie recunoscut de Nicu, Valentin şi Zoe ca frate bun şi cu drepturi egale de moştenire.

• • •

CASA CU CHIRIAŞI

Unor proprietari li s'au înapoiat casele, dar cu ele şi chiriaşii pe care nu poţi să-i dai afară (criza de locuinţe) şi care plătesc chirii derizorii, socotite înainte de inflaţie.

• • •

IERTARE SAU REABILITARE

Dl. Iliescu a graţiat 24 de indivizi, printre care 7 Unguri condamnaţi pentru crimele din Decembrie 1989, unii criminali de drept comun şi restul membrilor supleanţi din CPEx.

Cum ţelul D-lui Iliescu tinde la introducerea vechiului sistem (suprimarea libertăţii presei, reînvierea Securităţii, păstrarea averilor obţinute prin forţă etc.) asta înseamnă că membrii CPEx condamnaţi c'au fost comunişti au găsit la eliberare un guvern neocomunist. Deci, ei nu sunt graţiaţi, ci reabilitaţi că ideile lor supravieţuiesc cu glorie sub plapuma *democraţiei originale*.

• • •

PIERDUTĂ A FOST ŞI S'A GĂSIT

Marea Cruce a Ordinului Bath - în valoare de 25.000 lire sterline - acordată răposatului de Regina Angliei în 1978, a fost găsită într'un muzeu din Bucureşti şi înapoiată Cancelariei Centrale a Ordinului.

• • •

VORBĂ MULTĂ, TREABĂ PUŢINĂ

Din 190 de proiecte de legi înaintate Parlamentului au fost aprobate 82 dintre care 32 reprezintă acorduri internaţionale.

• • •

STATISTICILE MĂRTURISESC

Numărul deceselor în 1989 a fost de 247.306 iar în 1992 de 263.865. Creşterea deceselor se datoreşte în special tumorilor şi bolilor aparatului circulator.

A SUCIT SCHIMBĂRILE

Pe o faţă a monedei: Ministrul Federal German, Bernd Wiltz, a declarat că "Există două semnale, cu forţă de simbol, din partea României: primul e faptul c'a fost prima ţară care a acceptat parteneriatul pentru Pace şi al doilea e nominarea unui ministru civil al apărării". Iată şi cealaltă faţă a monedei: Consiliul Europei n'a condiţionat numirea unui civil ca Ministru al Apărării (fapt îmbucurător, dar incomplet, N.R.). C.E. a cerut ca ministrul de Interne, procurorul general şi adjunctul să fie civili. Dl. Iliescu a sucit schimbările pentru a-şi menţine în punctele de control pe ienicerii regimului.

• • •

LIBERTATEA PRESEI E ILUZORIE

Raportorii Consiliului Europei, D-nii F. Konig şi G. Janssen, au examinat reala putere de stat a presei şi au constatat:

Hârtia e monopolul statului, ziarele pentru străinătate se expediază prin vamă, sistemul de difuzare deficitar, necesitatea exceptării presei dela TVA şi reducerea taxelor poştale pentru expedierea ziarelor aşa cum este în restul ţărilor civilizate.

De asemenea s'a constatat că guvernul rămâne indiferent la dezvăluirile făcute prin presă referitoare la actele de corupţie la care sunt implicaţi înalţii demnitari, că trebue renunţat la articolele din Codul Penal privind pedepsele acordate unor ziarişti pentru "defăimare şi calomnie" şi au subliniat tratamentul care i-a fost aplicat la poliţie ziaristului Nicolae Andrei, înainte de a i se dovedi în justiţie vinovăţia. Acest fapt a fost calificat de reprezentanţii Consiliului Europei "drept un abuz şi o acţiune de intimidare a presei".

• • •

IZOLAREA PRESEI

Curtea Supremă a interzis să se dea, prin telefon, informaţii ziariştilor, iar la Cotroceni, unii ziarişti nu sunt acceptaţi.

Consiliul Europei este îngrijorat, spune Fredrich Konig, că nu s'au înapoiat proprietăţile luate acum cinci decenii şi e şi mai regretabil dacă "Parlamentul va adopta legi ce ar pedepsi grav pe ziariştii care scriu articole ce critică guvernul".

• • •

LA POMUL LĂUDAT

Belgradul e invadat de vânzătorii ambulanţi din România. E atâta concurenţă că mulţi se întorc cu marfa nevândută, la care se adaugă şi celelalte "câştiguri": timpul, cheltuielile de drum etc.

• • •

POVESTEA UNUI CAP DE PORC

În faţa casei senatorului Adrian Păunescu un grup de studenţi au aşezat un cap de porc. Ştirea s'a răspândit, oamenii îngroziţi s'au dus să vadă "Capul de Porc", dar le-a venit imediat inima la loc când au văzut c'a fost în adevărat un cap de "porc cu patru picioare" şi poetul Adrian Păunescu n'a fost decapitat.

Colonelul Mihai Lupu, de meserie spion, este noul şef al Diviziei de Contraspionaj a S.R.I. Se anunţă că Divizia de contraspionaj va fi restructurată radical.

• • •

Arhiepiscopia Sucevei şi a Rădăuţilor a interzis oficierea căsătoriilor religioase în zilele de Sâmbătă.

• • •

După apeluri şi iar apeluri, Nicu Ceauşescu a ieşit basma curată: singura lui vinovăţie este că n'a respectat regimul armelor şi muniţiilor: a purtat la el un revolver cu trei gloanţe...

• • •

Coca-Cola, Amoco, Suchard şi Colgate-Palmolive au investit până acum $75 milioane.

• • •

Când e una nu e alta: dispeceratul RADET anunţă: apa caldă dela orele 5.30 am la 10 pm, iar căldura dela 10 pm la 5.30 am.

• • •

Gen. mr. Victor Marcu ("Evenimentul Zilei", 21.03.94) îşi construieşte la Moroieni o vilă de câteva sute de milioane de lei. Dl. V. Marcu e "Prim adjunctul directorului SRI", Dl. V. Măgureanu.

• • •

350 de societăţi comerciale provoacă 50% din pierderile sectorului de stat. Societăţile nu mai pot obţine credit fără avizul Agenţiei de Restructurare, care impune condiţii de reorganizare.

• • •

Dl. Iliescu a fost ales preşedintele organizaţiei de luptă împotriva drogurilor.

• • •

Au fost daţi afară din industrie peste 20 de mii de salariaţi. Numărul şomerilor fiind, la 25 Martie, de 1.222.627 persoane.

• • •

O industrie cu viitor: în Bucureşti s'a deschis primul "Sex-Shop".

• • •

Fântânile arteziene din Bd. Unirii, Bucureşti, au fost reparate şi puse în funcţiune. Un punct de atracţie pentru vizitatori.

• • •

Au fost înfiinţate două Episcopii ortodoxe în regiunile Harghita şi Covasna.

• • •

România, Albania, Bulgaria şi cele trei republici baltice vor primi echipament militar din SUA sub formă de... ajutor.

• • •

220 de poliţişti, făcând o vizită surpriză în satul de ţigani Mocirla din Moldova (aproape de Buhuşi), au recoltat 20 de inşi urmăriţi de luni de zile pentru tâlhării şi crime, precum şi 11 membri ai temutei familii Gruia, tâlhari la drumul mare.

• • •

Cu un milion de lei poţi să cumperi un dormitor, iar cu leafa pe o lună cumperi o măsuţa pentru televizor.

• • •

Pentru îngrijirea copiilor străzii, s'a inaugurat un automobil spital, unicul în lume. Costă $1 milion.

• • •

McDonald plănuieşte ca'n 1995 să deschidă în Bucureşti primul restaurant.

• • •

Dacă eşti proprietar de teren agricol şi îndeplineşti unele condiţii, banca îţi împrumută bani să-ţi cumperi uneltele necesare.

• • •

Totalul voturilor partidelor de stânga ar fi de 15%.

• • •

O viitoare lege va interzice jocurile CARITAS.

• • •

Bucureşteanului îi revine un litru de lapte la 40 de zile.

• • •

Pentru a-şi salva ciracul acuzat de corupţie şi propriul obraz, Dl. Iliescu a trecut subit "în rezervă" pe generalul Marin Pancea, ce deţinea postul de secretar al Consiliului Suprem de Apărare.

• • •

Modernizarea Căilor Ferate înseamnă 20.000 de persoane care vor rămâne fără lucru ori vor fi pensionate înainte de termen.

• • •

S'a mărit (96%) costul corespondenţei cu străinătatea.

• • •

Datorită actelor de vandalism, distrugerii, degradării şi devastării, 10 cimitire din Bucureşti sunt păzite de gardieni.

• • •

Între 18-24 Iulie, la Piteşti, se va desfăşura Festivalul Internaţional de muzică corală.

• • •

Pentru la vară, anunţă specialiştii entomologi, vom avea o invazie a ţânţarilor negri. Ei apar în ciclu de 12 ani.

• • •

Capitala va avea prima şcoală de circ. Elevii vor învăţa muzică, gimnastică, acrobaţie, iluzionism, cum să dreseze animale etc.

• • •

"Şi de aceea tot ce mişcă'n ţara asta, Râul, Neamul, Măgureanu, mi-e prieten numai mie." (R.L., nr.1209).

• • •

Sibiul a găzduit, în premieră, un festival internaţional de teatru profesionist. Au participat 14 trupe din 9 ţări, printre care Belgia, Franţa, Spania etc. Festivalul a ţinut 6 zile.

• • •

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

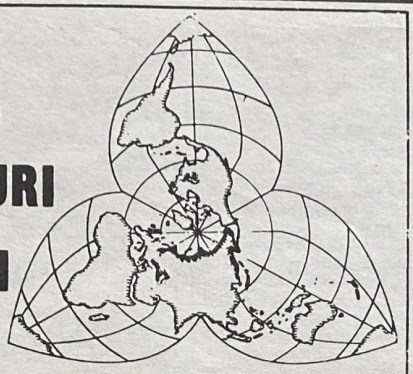

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

FONDUL MONETAR INTERNAȚIONAL AJUTĂ RUSIA

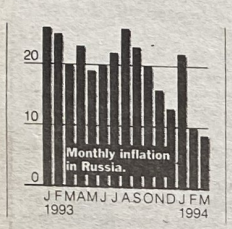

FMI a hotărât să acorde Rusiei un împrumut pe termen lung de 1,5 miliarde dolari, prin faptul că noul guvern centrist condus de Cernomirdin a reușit să stăvilească inflația. Astfel dela 22% in luna Ianuarie, aceasta a scăzut la 9,9% în Februarie și la 8,7% în Martie. Directorul Băncii Centrale, Viktor Gerascenco a fost presat să micșoreze numărul creditelor acordate și să mențină rata dobânzilor peste rata de inflație.

Economistul Fyodorov este însă sceptic, fiindcă o uniune monetară cu Belarus (anunțată de curând) ca și greutatea de a micșora sectorul industrial nerentabil, pot duce până la sfârștiul anului la o nouă creștere a inflației.

CONTINUĂ DRUMUL SPINOS AL UNUI ACORD ISRAELO-PALESTINIAN

Actele de violență au continuat cu intensitate în Israel, în urma anunțului făcut de gruparea palestiniană fundamentalistă Hamas, de a răzbuna masacrul din Hebron, când în moscheea localității au fost uciși 30 de credincioși, iar 150 au fost răniți de un membru al organizației israeliene extremiste Kach, care a tras cu o armă automată.

Astfel pe data de 6 Aprilie un automobil sinucigaș a explodat lângă o stație de autobuz din localitatea Afula, provocând moartea a 7 Israelieni și rănirea a altor 44. Peste o săptămână la Hadera un alt membru Hamas a intrat într'un autobuz, declanșând explozia unui brâu cu bombe care a omorât cinci persoane și a rănit pe alte 30. Hamas anunțase anterior că vor avea loc cinci astfel de atacuri de răzbunare.

Arafat a condamnat aceste acțiuni care caută să torpileze perspectivele unui acord de pace israelo-palestinian.

In ciuda actelor ostile, provocate de extremiștii din ambele părți, au continuat eforturile de a ajunge la o înțelegere definitivă, pentru faza de autonomie a regiunii Gaza și a orașului Jericho.

La București Peres și Arafat au avut cinci ședințe de convorbiri, apoi cei doi s'au întâlnit la Cairo cu Warren Christopher și președintele Egiptului Hosni Mubarak.

Se consideră că s'au făcut mari progrese, iar pe data de 2 Mai se așteaptă ca premierul Rabin să se întâlnească cu Arafat la Cairo, pentru a pune la punct ultimele detalii, în ceea ce privește suprafața pe care o va avea zona autonomă palestiniană Jericho, ca și rolul pe care-l va avea poliția palestiniană la zonele de frontieră. În zilele următoare se așteaptă ca cei doi lideri să semneze în cadrul unei ceremonii, acordul final. S'a comunicat că s'au făcut pași importanți și în privința dreptului Palestinienilor de a-și tipări timbre și monede ca și în privința eliberării a 3.400 de prizonieri, mulți însă sunt membri ai organizației Hamas, care au jurat să distrugă Israelul.

De reamintit că și din partea israeliană există forțe care se opun cu înverșunare unui acord israelo-palestinian. Deși organizația extremistă Kach a fost scoasă în afara legii, continuă să ducă o activitate asemănătoare organizației evreiești ortodoxe Gush Emunim, profund antiarabă, iar membrii ei fac parte din consiliile de conducere din Malul de Vest și

Gaza. Mai trebue adăugat că actuala conducere a partidului Likud, în frunte cu noul lider Benjamin Netanyahu (urmașul lui Shamir), a declarat că viitorul guvern format de acest partid nu se va simți legat de un acord semnat de actualul guvern.

Rabin a făcut pe data de 27 Aprilie prima vizită oficială a unui lider israelian în Rusia, care este după Statele Unite al doilea sponsor al convorbirilor de pace arabo-israeliene.

TRAGICOMEDIA NEPUTINȚEI DIN BOSNIA

În urma ultimatumului dat de tandemnul ONU-NATO, trupele sârbe au încetat asediul orașului Sarajevo, retrăgând armele grele la o distanță de 20 km sau depunându-le în locuri speciale păzite de forțele de pace. După cum era însă de așteptat, Sârbii și-au îndreptat apoi atacul asupra altui oraș considerat ca un important punct strategic, Gorazde.

Orașul a început să fie bombardat zilnic deși făcea parte din una din cele șase "zone de protecție" ale ONU. Sub presiunea Rusiei, Consiliul de Securitate a dat o rezoluție blândă, gen mustrare scrisă. Rușii s'au opus la stipularea retragerii Sârbilor din jurul orașului Gorazde și a celorlalte cinci zone de protecție ca și a pomenirii termenului de curățire etnică.

Atacul a continuat cu și mai multă vehemență, după ce a apărut o nouă lipsă de coordonare in politica externă a administrației americane. Astfel Secretarul Apărării Perry a declarat, la un interviu, că nu se va întreprinde nici o acțiune militară pentru salvarea orașului Gorazde, iar Gen. Shalikasvili, Șeful Marelui Stat Major a spus că atacurile aeriene nu pot să oprească ofensiva Sârbilor.

Aceste declarații contrastau cu cele făcute anterior de Secretarul de Stat Christopher și de președintele Clinton. Ele au fost considerate de Sârbi, ca un semnal verde pentru a-și continua acțiunile. După 13 zile de bombardament au fost uciși peste 100 de oameni, iar alți 500 au fost răniți.

Yasushi Akashi

Secretarul General ONU Boutros-Ghali a amenințat din nou cu atacuri aeriene. Duminică 10 Aprilie, Gen. Rose, comandantul trupelor ONU din Bosnia, pentru a-și proteja oamenii, a cerut intervenția aviației NATO. Au fost trimise dela baza aeriană Aviano (Italia) două avioane F-16 care au aruncat două bombe convenționale, distrugând un tanc. Atacul a fost repetat a doua zi de două avioane F-18 care au lansat de data asta patru bombe ghidate. A fost lovit un tanc și două mașini blindate.

Aceste miniatacuri au reprezentat prima acțiune militară, făcută de NATO dela existența de 45 de ani a organizației. A fost o încercare timidă, pentru a nu supăra pe Rușii. Al doilea atac făcut cu bombe ghidate, a apărut ca o parodie de atac aerian, demnă de o comedie cu Charlie Chaplin. Din patru bombe, două nu au explodat, una nu s'a desprins de aripa avionului și doar una a ajuns la țintă (!).

Și în aceste condiții Rușii au protestat atât prin declarațiile lui Elțîn, cât și prin acelea ale lui Kozirev, pentru faptul că Moscova nu a fost consultată. Actorul Jirinovski a declarat furios că bazele NATO ar trebui atacate.

Sârbii nu numai că nu s'au grăbit să vină la masa tratativelor, cum spera Clinton, dar mesajul neputinței NATO i-a îndemnat să atace cu și mai multă înverșunare. Ei au început să ia ostateci din forțele de pace și chiar au încercat să-și ridice armele grele, predate forțelor ONU în zona Sarajevo. Un avion britanic care încerca să atace un tanc a fost doborât.

Și-a făcut din nou apariția V. Ciurkin, Ministrul de Externe Adjunct al Rusiei, ca să încerce să convingă pe Sârbi pentru o încetare a focului.

Un nou atac aerian cerut de Gen. Rose a fost respins de reprezentantul ONU Akashi. Credulul reprezentant al lui Boutros-Ghali a fost mereu prins în plasa promisiunilor neonorate de Sârbi. Aceștia pe de o parte s'au prezentat la discuții dând speranțe diplomatice, pe de altă parte și-au urmat planurile militare pe teren. A întrerupt discuțiile la sugestia lui V. Ciurkin căruia Sârbii i-au promis o încetare a focului, dar nu au pus în practică promisiunea.

În fața intransigenței sârbești de a înceta bombardamentele masive, care au distrus și spitalul și unele clădiri ale forțelor de pace, NATO a dat un ultimatum Sârbilor bosniaci de retragere din Gorazde, la o distanță de 3 km, până pe data de 24 Aprilie, ora 2, iar apoi retragerea armelor grele dela o distanță de 20 Km până la data de 27 Aprilie, ora2. Această retragere a armelor grele la o distanță de 20 km urma să fie respectată și pentru celelalte cinci "zone de protecție".

Cu o zi înainte de expirarea ultimatumului, Sârbii au declanșat cel mai necruțător bombardament, distrugând și uzina de alimentare a apei din oraș. NATO a vrut să declanșeze imediat un atac aerian, dar din nou s'a opus Akashi pe care comandantul forțelor sârbești Gen. Mladici l-a amenințat că în cazul unor atacuri aeriene va fi fără cruțare față de forțele ONU.

Sârbii s'au retras până la urmă după ce au ucis peste 600 de oameni și-au rănit alți 2000 din populația civilă a orașului Gorazde. Ei nu s'au putut opri dela plăcerea de a incendia în retragere și câteva sate de lângă oraș. Ca și la Sarajevo retragerea nu a îndeplinit toate condițiile stipulate de ultimatum.

De notat, că frustrați de promisiunile făcute lui Ciurkin de către Karadzici și oamenii lui și neonorate, Rușii au făcut o surprinzătoare schimbare de poziție, Kozirev condamnând bombardamentul asupra lui Gorazde, ca un act criminal și fiind de acord cu atacuri aeriene NATO. Aceste declarații au contrastat cu cele făcute apoi de Gen. Gracev, Ministrul Apărării, care a spus că este categoric împotriva unor astfel de acțiuni militare.

Drumul pentru o pace în Bosnia caută să-l rezolve acum așa zisul "Contact Group", format din diplomați din Statele Unite, Uniunea Europeană și Rusia.

După cum se știe Sârbii au ocupat 72% din teritoriul Bosniei. Se pare că noul plan de împărțire ar acorda Sârbilor 49% din suprafață, iar Confederației Bosniaco-Croate 51%.

Pentru a pune în practică un acord de pace între cele trei părți din fosta Iugoslavie, Consiliul de Securitate a aprobat ridicarea numărului forței ONU la 44.800 de oameni. Nu trebue uitat că Sârbii au ocupat și 30% din Croația unde au întemeiat așa zisa republică Krajna, a cărei existență va fi și ea dificil de rezolvat.

Se pare că Occidentalii în neputința lor de a rezolva situația din Bosnia vor acorda un rol din ce în ce mai important Rușilor.

CRONICA INTERNAŢIONALĂ

NELINIŞTEA GRECIEI

Lucian G.COSTI

Grecia este singura ţară balcanică membră atât a ONU cât şi a Comunităţii Europene, însă aceste apartenenţe de invidiat nu sunt suficiente ca s'o scutească de griji. Vâlvătaia aprinsă de Sârbii iritaţi de pierderea dominaţiei în fosta Iugoslavie încă din Iunie 1991, când Slovenia şi-a proclamat independenţa, este departe de a se fi stins. Grecii privesc cu nostalgie la timpurile de aur de stabilitate în regiune când de partea cealaltă a frontierei nordice se aflau ţări comuniste, Albania prochinezã, Iugoslavia cu pretenţii de neutralitate şi Bulgaria promoscovită, deoarece la adăpostul umbrelei NATO, Grecia putea fi liniştită că se afla de partea prosperă a baricadei şi'n orice caz soarta ei depindea de climatul general şi de gradul de ostilitate dintre cele două supraputeri, iar nu de ambiţiile vecinilor balcanici. Acum, situaţia din regiune s'a modificat substanţial şi dezmembrarea Iugoslaviei însoţită de crâncenele războaie dintre Sârbi şi Sloveni, Sârbi şi Croaţi, Croaţi şi Bosniaci musulmani şi dintre Sârbi şi Bosniaci musulmani a provocat o stare de tensiune care se repercutează şi asupra Atenei. Serbia, sprijinită activ de Rusia, a iniţiat războiul din Bosnia, conflict care s'a soldat până acum cu circa 200.000 de victime şi aproape 4 milioane de refugiaţi, inscriindu-se ca cel mai tragic eveniment în Europa după cel de-al Doilea Război Mondial.

În mijlocul acestei lumi răvăşite de războiul din Bosnia, mai stă un alt măr al discordiei, ca o bombă neexplodată încă, noul stat macedonean, care s'a desprins de Iugoslavia posttitoistă. Acest stat decupat intact din fosta Iugoslavie a fost recunoscut ca entitate independentă şi acceptat la ONU, cu toată opoziţia manifestată de Grecia. Dar simpla afirmare a independenţei nu este suficientă ca să asigure şi viabilitatea noului stat care nu cuprinde toată Macedonia istorică, restul ei fiiind astăzi divizat între Grecia (cea mai mare parte) şi Bulgaria. Până la 1991, provincia cu capitala la Skopie era guvernată de Belgrad în cadrul federaţiei iugoslave, situaţia fiind clar demarcată. Cine va domina însă de acum înainte minuscula republică de 25.700 km pătraţi şi 2.5 milioane de locuitori?

Reacţia Greciei a fost promptă: ea nu a recunoscut numele noului stat, considerând că acesta reprezintă o ameninţare directă la adresa Greciei, a cărei provincie nordică poartă de asemenea numele de Macedonia. Grecii se referă la noul stat doar utilizând numele capitalei sale, Skopie. Totodată, Grecia a refuzat accesul la portul grec Salonic, capitala Macedoniei greceşti şi cel mai apropiat debuşeu la mare al Macedoniei, prin care se făcea traficul de mărfuri pentru Macedonia iugoslavă în perioada comunistă. Grecia cere de asemenea ca emblema aleasă de guvernul dela Skopie reprezentând un soare cu 16 raze, să fie schimbată, întrucât este identică cu vechea stemă a anticei Macedonii de pe timpul lui Alexandru cel Mare, cu care statul actual de limbă slavă nu are nimic în comun. În plus, acest simbol a fost descoperit abia după cel de-al Doilea Război Mondial în cursul unor săpături arheologice efectuate la Salonic, în partea grecească a Macedoniei. Grecii afirmă că scopul prezenţei acestei embleme pe drapelul macedonean este de a sublinia filiaţiunea noului stat din Macedonia antică, ceea ce implică intenţia regimului dela Skopie de a reface Macedonia în limitele ei tradiţionale, deci revendicarea teritoriului grecesc dela Sud, spre Marea Egee, cu portul Salonic. Astfel, voita confuzie devine un real pericol pentru integritatea teritorială a Greciei. Poate că oamenii politici greci au în minte stratagema lui Stalin, când Ruşii au creat în perioada interbelică un stat în Transnistria, cu capitala la Balta, numit Republica Autonomă Moldovenească, tocmai cu scopul de a crea premisele unei viitoare cuceriri a majorităţii pământului Moldovei aflat la Vest de Nistru.

După instituirea embargoului grec, Bulgaria a oferit portul Burgas dela Marea Neagră ca să preia necesităţile de transport maritim ale regimului dela Skopie, ceea ce a provocat un nou val de nelinişte la Atena. Dar în spatele acţiunilor greceşti legate de numele sau emblema noului stat este de fapt teama motivată de ingerenţa unei alte puteri care sprijină guvernul dela Skopie, inofensiv în sine, prin lipsa sa de resurse economice şi militare spre a constitui un pericol. Dacă excludem Serbia, care este preocupată pentru moment cu frontul din Bosnia, singura putere locală cu interese istorice în Macedonia rămâne Bulgaria, care are probabil consensul Rusiei, fericită să vadă statele slave din Balcani mărite în defavoarea celor neslave. Ceea ce e curios e faptul că Grecii văd în comportamentul regimului dela Skopie şi o ameninţare turcească, găsind că Turcii sunt cei care ataţă orice revendicări antigreceşti.

Chestiunea macedoneană are rădăcini adânci în istorie, iritarea actuală a Greciei fiind intim legată de nuanţele istorice pe care le îmbracă aceasta. Grecii consideră că vechii Macedoneni erau de fapt Greci, dar mulţi istorici afirmă că ei erau îndeaproape înrudiţi cu Tracii, dacă nu chiar o ramură a Tracilor. Cert este că acest popor de munteni dela Nord de antica Grecie se constituie într'un stat puternic, care atinge apogeul sub Alexandru cel Mare (336-323) şi-şi exercită hegemonia nu numai asupra cetăţilor greceşti, ci asupra unui vast teritoriu - Imperiul lui Alexandru cel Mare. Limba vehiculată de ei era însă greaca, limba de cultură şi comerţ larg răspândită în toată zona mediteraneană, motiv pentru care Grecii de astăzi afirmă că Macedonia aparţine lumii elene prin tradiţie şi cultură. În anul 148 i.d.C., Macedonia devine provincie romană şi populaţia ei se romanizează, lucru care nu se petrece cu Grecii, o probă în plus că era vorba de două neamuri diferite. Ea devine provincie a Imperiului Roman de Răsărit şi populaţia sa are parte de prosperitate şi stabilitate până la începutul invaziei slave. Se pune întrebarea dacă invazia slavă asupra Balcanilor n'a fost facilitată (dacă nu chiar provocată) de manevrele de culise ale Grecilor dela curtea imperială din Constantinopol cu scopul de a lovi în populaţia romanică ce avea preponderenţa în stat. Este semnificativă coincidenţa între momentul istoric al primelor mari invazii slave şi lipsa protecţiei militare a populaţiei romane datorită îndepărtării armatei dela Dunăre, trimisă să lupte departe într'un conflict minor cu Persia. De asemenea, la scurt timp după atacurile sângeroase ale triburilor slave, Grecii preiau controlul politic şi în 630 Heraklios decretează greaca limba oficială în Imperiu, în locul latinei. Populaţia romană era astfel eliminată din statul pe care ea îl construise şi Grecii îşi luau revanşa pentru îndelunga dominaţie romană. Dar zilele senine ale Grecilor care au beneficiat de un tratament privilegiat în Imperiul Roman aveau de asemenea să ia sfârşit, Grecia fiind şi ea invadată de Slavi şi apoi supusă mereu agresiunii dinspre Nord. Macedonia trăieşte secole pline de vicisitudini, populaţia se refugiază în munţi, apoi ţinutul este disputat între noile state barbare create, sârb şi bulgar. Între 1371 şi 1912 este administrată de Turci. Macedonia a fost cauza războaielor balcanice dintre 1912-1913, fiind apoi împărţită între Grecia, Serbia şi Bulgaria. Rusia a exercitat o intensă presiune spre a împiedica România să realizeze un stat macedonean românesc în Sud şi este de admirat succesul diplomaţiei noastre de pe timpul regelui Carol I, care a reuşit cel puţin anexarea Cadrilaterului (1913) în condiţiile defavorabile resuscitării unei ţări româneşti în inima Balcanilor. În 1941, Bulgaria, aliata Germaniei, având consimţământul lui Hitler, ocupă o mare parte din Macedonia, pe care e nevoită să o cedeze Iugoslaviei în 1944. De aceea, neoficial, independenţa proclamată de Skopie a fost salutată la Sofia ca un prim pas pe calea reunificării cu Bulgaria.

Populaţia Macedoniei de astăzi este compusă din vorbitori de limbă slavă (înrudită cu bulgara) impropriu numiţi "Macedoneni", Sârbi, Albanezi, şi Români. Dacă primii se consideră urmaşii invadatorilor din secolul VII din părţile Rusiei, Albanezii şi Românii sunt autohtoni. Albanezii n'au avut până în secolul XX un stat al lor, în timp ce Românii sunt descendenţii celor care au făurit un stat puternic ce a durat multe secole asigurând pace, prosperitate şi creând o civilizaţie superioară, dar astăzi ei se află într'o stare cu totul anormală nefiind recunoscuţi nici măcar ca minoritate. Din rândul acestui neam s'a născut în anul 400 la Tauresium, lângă Skopie de azi, împăratul Iustinian, una din marile personalităţi ale civilizaţiei Europei. Situaţia complexă din Balcani este departe de a fi soluţionată până când nu se găseşte o formulă politică de protejare a tuturor etniilor de acolo, nu numai a celor de limbă slavă, permanent susţinute de Rusia. Aşa cum remarca cu justeţe Dl. N.D. Rusu în articolul *"Basarabia sub Snegur, speranţe înşelate"*, din numărul precendent al **Cuvântului Românesc**, idealul nostru naţional nu se încheiase o dată cu înfăptuirea României Mari, atâta timp cât numeroşi conaţionali erau lăsaţi în afara ţării şi întinse teritorii locuite de două milenii de Români erau sub administraţia altor state. Ocazia unică oferită în 1991 când s'a proclamat noul stat, şi anume aceea de a impune un stat macedonean multicultural, în care dialectul român să fie recunoscut ca limbă oficială, aşa cum în Elveţia este recunoscută ca limbă oficială chiar şi limba reto-romană vorbită în câteva cantoane, a fost ratată de Bucureşti, cu aceeaşi nepăsare cu care a fost pierdut şi momentul propice al realipirii provinciilor răpite de Stalin.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE /LA VOIX ROUMAINE
pentru orice schimbare de adresa, anuntati redactia ziarului
cu cel putin 4 saptamâni înainte.

EFEMERIDE

DIPLOMAŢIA CĂLCATULUI ÎN STRĂCHINI

Scriam într'unul din numerele trecute ale *Cuvântului* Românesc despre "Mărţişoarele negre" primite de ţara românească dela politicieni şi pentru a ne reaminti că luna Martie nu se sfârşeşte cu Buna Vestire, ziua de 28 a lunii din acest an a luat cu ea două personalităţi româneşti: Eugen Ionescu şi generalul Ştefan Guşe.

Acum 46 de ani, la 28 Martie 1948, a avut loc o altă lovitură dată de comunism României. Atunci s'a bătut capacul peste sicriul partidului social-democrat din România prin crearea partidului muncitoresc român, criminala organizaţie comunistă care a debutat cu arestarea lui Lucreţiu Pătrăşcanu, a dezlănţuit masivele arestări din 15 Mai 1948, a distrus - prin naţionalizare - întreaga industrie şi economie naţională, a ucis în închisori, lagăre, canal şi minele de plumb întreaga intelectualitate românească, a creat regiunea autonomă maghiară şi a aservit întreaga ţara comunismului rusesc.

Suferiţele continue ale celor din ţară i-au făcut pe cetăţeni să nu-şi mai amintească de acele timpuri de groază, când turbarea "dictaturii proletariatului" nu avea limite. Orice denunţ nejustificat de fapte, era suficient ca oamenii să fie arestaţi - de preferinţă noaptea - pentru ca unii dintre ei să nu se mai întoarcă niciodată acasă. Şi nu erau arestaţi doar cei denunţaţi. Soţie, părinţi, copii erau luaţi de-a valma şi condamnaţi pentru "omisiune de denunţ", pentru lipsa de vigilenţă şi conştiinţă revoluţionară.

Punea cineva ochiul pe o locuinţă? Un denunţ contra duşmanului poporului şi locatarul, proprietar sau chiriaş, dispărea în iadul celulelor jilave, familia evacuată şi locuinţa confiscată. Dar despre acest genocid nu trebue să se vorbească...

Oculta de atunci în avatarurile ei şi-a pregătit pe parcurs şi locţiitorii de eroi: disidenţii. Când nimeni nu putea primi un paşaport să-şi viziteze nici rudele din afara ţării, oculta îşi scotea oamenii afară. O scrisoare ajunsă pe căi misterioase la *Europa Liberă*, şi "disidentul" ferchеş, cu întreaga familie ajungea peste noapte în Occident, iar odată ajuns, dă-i şi luptă... împotriva exilului autentic anticomunist, iar bieţii Români erau amăgiţi cu eroii de mucava ai disidenţei...

Jocul era avantajos, convenabil pentru toţi şi ar fi continuat dacă Destinul n'ar fi intrat în joc şi nu s'ar fi realizat neaşteptata, eroica Revoluţie a Tineretului Român din Decembrie. Ecourile acestei Revoluţii s'au întins mult peste hotarele ţării şi i-a alertat pe mulţi din mai-marii zilei.

Ruşii îngrămădiseră armatele pe Prut, Ungurii erau veniţi în ţară ca "turişti", generalul spion Nicolae Militaru vorbea la telefon cu cei dela Moscova în limba rusă, Secretarul de Stat American dăduse "lumină verde" Ruşilor, de a intra în România, posturile de radio străine au comunicat, cu anticipaţie, ca cifră reală a morţilor din România, numărul de 60.000 de victime. Deşi la Timişoara, în 16 Decembrie 1989, a dat ordin Armatei să tragă în tineret, generalul Guşe a spus hotărât că va dona Armatei să tragă în oricine va trece peste frontiera ţării. Şi Ruşii n'au intrat în România. Atunci! Pentrucă imediat după ce s'au instalat la putere comuniştii prosovietici din România au trecut la acţiune. Spionul rus, generalul Nicolae Militaru, ajuns Ministru al Apărării, l-a îndepărtat pe generalul Guşe, la o unitate din provincie, iar omul lui Gorbaciov, Ion Iliescu, s'a grăbit să semneze ruşinosul tratat de obedienţă faţă de Moscova...

Generalul Ştefan Guşe a murit! Cioclul dela Cotroceni şi oamenii lui n'au avut nici răbdarea să-l vadă îngropat, pentru a-şi continua actele de trădare. În timp ce generalul Ştefan Guşe îşi dădea ultima suflare, la Bucureşti a venit în vizită oficială generalul rus Pavel Graciov, Ministrul Apărării Rusiei pentru a-i readuce la ordin pe tovarăşii din România. Profanarea amintirii celui care s'a opus la intrarea Ruşilor în ţară, a venit însă din partea lui Gheorghe Tinca, ministrul Apărării Naţionale a României, civilul proaspăt numit de Iliescu în locul generalului Spiroiu.

"Rusia fiind o mare putere, nu putem ignora această realitate" a spus Gheorghe Tinca. *"Cine citeşte opera lui Titulescu... va vedea atenţia pe care o acorda relaţiilor cu Rusia"* a mai continuat ministrul Tinca.

Din nou, Titulescu. Înapoi la politica păguboasă a Micii Antante, Înţelegerii Balcanice şi Ligii Naţiunilor, care a dus în final la pierderea Basarabiei şi Bucovinei, Ardealului de Nord şi Cadrilaterului.

"Marele Titulescu", omul care i-a adus pe bolşevici în Liga Naţiunilor, n'a putut obţine dela Sovietici recunoaşterea frontierei pe Nistru şi nici n'a deschis gura despre tezaurul românesc evacuat la Moscova. Unde a dus politica pro-rusească a lui Titulescu s'a văzut şi de cea dusă de elevul său Constantin Vişoianu, unul din artizanii lui 23 August.

Oare ce mai au de dat, Iliescu şi ai săi Ruşilor, pentrucă în Basarabia cântă balalaica şi Ilie Ilaşcu se stinge în celulă în aşteptarea plutonului de execuţie.

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

OFENSIVA ADEVĂRULUI

VIII

Ion BOIERU

Urmare

Continuăm cu citatele din cartea lui Bordeianu, pentru a nu altera cu nimic prezentarea fenomenului dela Piteşti, pe care autorul îl descrie cu claritate, pentrucă l-a trăit printr'o experienţă personală, directă. Nu pot fi neglijate părţile care înlesnesc să se obţină legăturile esenţiale între elementele componente ale întregului global al situaţiilor create în cadrul tragediilor din Piteşti.

Cum,totul era regizat,Ţurcanu a provocat un scandal şi a început încăierarea,între grupul lui şi ceilalţi studenţi. In timpul încăierării s'a spart un geam. Acesta era semnalul pentru administraţie să intervină. S'a bătut în uşă şi în momentul următor,Directorul Dumitrescu,locotenent Marina,cu vreo 30 de gardieni au pătruns în cameră. Directorul şi ofiţerul politic Marina,au tras cu pistoalele în tavan,iar gardienii cu ciomege,vine de bou şi centiroane s'au năpustit asupra studenţilor să-i facă una cu pământul. Nu se mai ştia,dacă erau oameni sau cadavre. N'a fost deajuns atâta,ci au fost scoşi cei nereeducaţi pe coridor,iar grupul lui Ţurcanu a ieşit şi el. Oamenii lui Ţurcanu şi gardienii au început din nou,să bată pe studenţi,atât de crunt,că nu erau decât bălţi de sânge pe coridor.

Studenţii legionari,dintre vârfuri,au fost duşi apoi,în celulele morţii,de pe capul T-ului şi chinuiţi,peste un an de zile, în cele mai cumplite şi sălbatice torturi,de mâna lui Ţurcanu.

Iată câteva nume dintre aceşti martiri: Pop Cornel,Magirescu Eugen,Popescu Aristotel,Pavăloaia Constantin,Pătrăşcanu Nuţi, Caziuc,Voinea Octavian,Şoltuz Laurenţiu,care a ieşit nebun şi nerecuperabil din aceste torturi,Juberian,Parizianu Gheorghe,Strâchinariu Constantin, Dan Lucinescu,etc....Aşa se explică prăbuşirea acestor camarazi,cu excepţia lui Parizianu. Începând cu aceasta dată,Directorul Dumitrescu şi Marina nu şi-au mai exercinat rolul,iar cel care conducea închisoarea,era Ţurcanu. El avea dublura cheilor dela toate camerile şi celulele închisorii. L-am văzut de zeci de ori,cu smocul de chei în mână,devenind autoritar şi temut,băgând groaza,până şi în gardieni.

Demascarea dela Piteşti a durat dela 10 Decemvrie,1949,până în luna Septembrie,1951. Aceşti tineri,care au fost izolaţi,numai Dumnezeu ştie ce suferinţe au îndurat,că li s'a luat şi posibilitatea de a se sinucide.

Când acuzi pe cineva,să te situezi în poziţia lui,iar când este vorba de tortură,să mărturiseşti cinstit,dacă ai fi putut suporta supliciul,care l-a suportat,cel pe care, îţi arogi dreptul să-l judeci. Dar nici atunci,nu eşti îndreptăţit să acuzi,până nu ai îndurat şi tu acelaşi chinuri.

Din 10 Decemvrie,1949,administraţia şi gardienii din închisoarea Piteşti,au dispărut depe scenă. Singurul actor,care a jucat piesa,a fost numai Ţurcanu. Numai el încuia şi descuia şi dădea ordine gardienilor. El şi stăpânii lui,generalul Nicolski şi colonel Zeller. Nimic nu mişca,fără ca aceştia să nu ştie ce se petrecea. In noaptea de 10 Decemvrie,1949,mulţi dintre noi,de pe celelalte secţii,am auzit sgomote dar n'am putut descifra ce se întâmplă.

Pe la sfârşitul lui Decemvrie,a fost adus în celula 18,Grigoraş Ion şi colegul meu de Facultate,Lunguleac Ion. Când a venit în celulă,nu ştiam că acceptase,de bună voie,reeducarea dela Suceava,dar pentrucă-l ştiam suferind de maladia lui Basedow,el nu suporta foamea şi era înstare de orice ticăloşie,după cum s'a văzut mai târziu. Dacă judecăm din punct de vedere fiziologic,Lunguleac nu avea nicio vină,deoarece,pentru o gamelă de arpacaş,făcea orice i s'ar fi cerut.

Când a întrat în celulă,l-am bănuit,că era trimis special,să vadă ce spunea Oprişan,deaceea l-am pus în gardă pe Oprişan şi pe Sandu Munteanu,să nu mai discute nicio problemă,în legătură cu Mişcarea Legionară. Iosub,care era prieten cu Lunguleac,l-a primit în pat şi era singurul care discuta cu el. Lunguleac încerca să-l tragă de limbă,să afle ceva.

Crăciunul lui 1949,spre deosebire de cel din 1948, a fost trist şi viciat,de prezenţa lui Lunguleac. S'au cântat câteva colinde,în seara de Crăciun,de către Sandu Munteanu,Grigoraş şi Iosub,care cântau frumos. Printre altele,au cântat şi colinda lui Radu Gyr,pe melodia "O ce veste minunată". Această colindă,cântată în condiţiile,pentru care a fost făcută,era atât de înduioşătoare,că-ţi storcea lacrimi.

Anul Nou,1950,l-am petrecut,deasemenea,cu strângere de inimă,parcă duhul satanei,care stăpâneşa închisoarea Piteşti,întreţinea o atmosferă de groază.

Ceeace caracteriza perioada:26 Octombrie,1949 şi Martie 1950,era lipsa totală de informaţii şi veşti,venite din afară. O constatare ce am făcut-o,că unii din camarazii,dela secţia noastră,de muncă silnică,cu condamnări mari,au dispărut depe secţie. Nu băniuiam unde erau duşi.

In Martie,Oprişan terminase cursul de istoria filozofiei. Ne-a vorbit de Nae Ionescu şi de scoala filozofică românească şi promisese să ne ţină şi un curs de filozofia culturii,curs pe care-l începuse,fără însă, a-l termina.

DEMASCAREA CAMERA 2 PARTER

Ţin să precizez,că la Piteşti şi Gherla,nu s'a pus niciodată problema reeducării,pentrucă ea nu se făcea cu bâta şi cu cele mai groaznice torturi,ci se făcea prin mijloace paşnice,prin cuvânt şi convingere,prin argumente raţionale şi fapte.Pe comuniştii nu i-a interesat şi nu au căutat niciodată,să facă reeducarea adversarilor ci, doar să-se folosească de ei şi să-i compromită. Ei nu erau adepţii reeducării duşmanilor lor,pentrucă ideologia lor se baza pe teroare,ură şi minciună. Prin demascare,ei n'au căutat altceva,decât continuarea anchetei,dar nu prin agramaţii şi neisprăviţii,pe care-i angajaseră în Securitate,când au înfiinţat-o,la începutul anului 1949, ci prin deţinuţi înşişi. Astfel,Nicolski,prin Ţurcanu şi ajutoarele lui,au aplicat cele mai groaznice torturi,ca să declari,tot ceeace ştii şi ce nu ştii, despre tine şi despre alţii,pentrucă erau convinşi,că la anchete s'a declarat foarte puţin.

Răfuiala a fost numai cu tineretul legionar. Numai acesta a fost vizat în planul lor,nu un alt tineret,care n'a fost organizat. Ceilalţi tineri,care au fost arestaţi,au fost cazuri singulare. Comuniştii cunoşteau bine organizarea şi activitatea tineretului legionar,la studenţi şi elevi.

Ce tineret,al altor grupări politice a fost,numeric şi organizat,în activitate anticomunistă,ca tineretul legionar?. Nu ar fi avut,cine să se opună lui,cum s'a opus acest tineret ,cu morţii,prin torturi,cu cei ce au ales sinuciderea,pentru a rămânea integri,cu rezistenţa lui,până la jertfa supremă.

Imi permit să-l întreb pe Domnul Ierunca,ca fiind de aceeaşi vârstă cu el,dacă ştiedânsul,câţi morţi,nebuni şi cei ce s'au sinucis,au fost,din rândul celuilalt tineret.Eu,în schimb,o ştiu. Domnul Ierunca nu poate să ştie,pentrucă n'a fost acolo. El o scrie din auzite.

Dacă n'ar fi fost tineretul legionar în închisoare,nici demascarea n'ar fi avut loc. Când nu te opui forţei,ea se anulează. Au fost dintre aceia, care n'au luat o singură palmă şi au spus totul,trecând de partea lui Ţurcanu şi Popa Tanu. Ii ştim pe toţi.

Comuniştii lui Stalin,oculta internaţională,precum şi cea naţională, ne cunoşteau prea bine şi nu erau deloc de acord cu concepţia noastră.Deaceea, au vrut să ne distrugă. Mişcarea Legionară îşi are originea în concepţia creştină,despre lume şi viaţă şi atât timp cât va dăinui Biserica Creştină,pe pământ,atât va dăinui şi Mişcarea Legionară,pentrucă ea vrea să transpună în politică,concepţia creştină. Ea pune la baza relaţiilor dintre oameni:dragostea,onoarea,unirea şi buna convieţuire.

Mişcarea legionară vrea să creeze un nou tip de om,creştin de tipul lui Moţa,care,în toate manifestările şi acţiunile lui,nu face decât ceeace-i place lui Dumnezeu. Ea a luat naştere şi a plecat dela icoană. Icoana este oglinda mărturie.Evangheliei lui Hristos. "Am iubit pe Hristos şi am mers bucuros la moarte,pentru El"mărturisea Moţa,pe drumul jertfei de sine.

Mişcarea Legionară îşi propune iubirea de neam şi semeni,dar aceasta nu înseamnă,a urî alte neamuri. Neamul rămânând familia mare,de existenţă a comunităţilor umane.

Dumnezeu prin creaţie,a lăsat neamurile ca entităţi sociale. Dacă n'ar fi aşa, El n'ar fi ales un neam ,în sânul căruia să se întrupeze. Noi am fost creaţi după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu,deaceea trebue să-L iubim,să păzim poruncile Lui,să facem voia şi ce-I este plăcut,să ne iubim unii pe alţii,să trăim în pace,în armonie,în înţelegere şi într'ajutorare reciprocă.

Ce este mai plăcut lui Dumnezeu,decât iubirea între fraţi,înţelegerea şi pacea între ei.

In concluzie,nimeni şi nimic în lumea aceasta nu mă va putea convinge,că dacă n'ar fi fost tineretul legionar în închisori,comuniştii nu ar fi recurs,niciodată ,la demascări. Ei ştiau că singura concepţie organizată şi disciplinată,care li se opunea,cu toată tăria,era Mişcarea Legionară.

O întrebare logică,decce comuniştii nu au făcut această demascare cu alt tineret,din lagărul socialist,decât cu tineretul legionar din România"

Şi acum,să vedem scopurile demascărilor dela Piteşti şi Gherla. Deoarece, nu au reuşit prin groază şi torturi,să scoată,dela cei anchetaţi,ce au vrut şi cât au vrut,folosindu-se de vechea poliţie,în care nu aveau încredere,s'au folosit acum,de aceste demascări,pentru ca să afle tot,dela tineretul legionar - Cine sunt legionarii sau cei care-i simpatizau,precum şi cei necunoscuţi de Securitate.

-Renunţarea tineretului legionar la credinţa în Dumnezeu şi la concepţia creştină,despre lume şi viaţă. De remarcat faptul,că majoritatea celorlalţi tineri nelegionari,pe care i-am întâlnit şi i-am cunoscut,în închisoare,erau atei sau indiferenţi,faţă de credinţa creştină.

- Scoaterea din inima tinerilor legionari,a mitului despre Căpitan şi Legiune.

Continuare în numărul viitor

NOTE ŞI COMENTARII

JURNALUL AMANTEI LUI NICOLAE CEAUŞESCU

Amănunte din viaţa Elenei Ceauşescu ne-au fost aduse la cunoştinţă de către presa din Capitală numai după ce scorpia dăduse ortul popii, sfârşind sub gloanţele plutonului de execuţie, fiindcă atâta timp cât fusese în viaţă, asemenea dezvăluiri erau considerate "secret de stat". Am aflat astfel că nu terminase nici măcar liceul, rămânând de căruţă pe la jumătatea drumului, adică prin clasa a 4-a, fiind declarată repetentă, ceea ce nu i-a împiedicat pe lingăii din jurul ei s'o declare "savantă întru ale chimiei". Am aflat iarăşi, că în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, numai aşa ca să-i treacă de urât, se zbenguia cu un ofiţer german, în timp ce Nicolae se găsea la "zdup" pe la Târgu Jiu şi făcea pe "omul de serviciu" al tovarăşilor mai mari în grad. (Ce o fi găsit Neamţul la ea, greu de înţeles!) Că această scorpie, cu picioarele ca doi stâlpi de telefon, ura cucoanele din anturaj, mai frumuşele şi mai bine îmbrăcate decât ea, cu o ură paranoică. Că se dădea în vânt după filme pornografice de prost gust şi că deţinea casete video cu propria-i fiică muşcând cu nesaţ din... mărul oprit. Dar câte altele n'au ieşit la iveală şi n'au fost făcute public nu numai de către aşa-zisa "presă de scandal" ci chiar de unele publicaţii serioase şi de prestigiu. (Descriind o femeie aşişderea ei, Marin Preda, în paginile romanului "Cel mai iubit dintre pământeni", spunea: *"...greu de dibăcit scorpia, fiindcă oricum scorpie era..."*)

În acelaşi timp, Nicolae Ceauşescu se scremea din toţi rărunchii să înventeze "omul nou" comunist, nedându-şi seama în puţinătatea minţii lui de papucar că crea un monstru fără teamă de Dumnezeu; printre care şi acel animal numit: **securist.**

Au trebuit să treacă patru ani dela execuţia ceauşeştilor ca să se scrie şi să se dea amănunte (în afară de însuşirea frauduloasă a zeci de milioane de dolari) despre viaţa intimă şi destrăbălată a lui Nicolae Ceauşescu.

Ziarul "România Liberă" a publicat pe la sfârşitul anului trecut în serial un document stupefiant: "JURNALUL AMANTEI LUI NICOLAE CEAUŞESCU" scrie revista "Curierul Românesc" (de unde preluăm şi noi fragmentele de mai jos) în prezentarea acestui Jurnal din care redăm câteva pagini în suplimentul "Romanian Digest", subliniind faptul că: *"Despre autoarea acestui Jurnal, "România Liberă" nu spune decât că o chema Mioara, că era şefa secţiei de cultură în P.M.R. şi că a dispărut în mod misterios".*

Începutul acestei aventuri amoroase datează, se vede, din Octombrie 1964.

"1964, (1.10) ...Azi am fost la Ceauşescu şi l-am aşteptat o juma de oră, dar degeaba. Când a ieşit era cu balonul pe el şi cu pălăria în cap că pleca la recepţie la Ambasada Rep. Pop. China. Mi-a zis să-l caut mâine. Pare cam repezit în toate şi m'a stropit cu salivă când a vorbit, başca că se bâlbâie şi nu prea înţelegi ce spune. Mi s'a părut că s'a şi înroşit când i-am zâmbit, dar a şters-o urgent. Timid tovărăşelul (...)"

"1965, (6.11) ...Aseară pe la 8 eram la sediu încă şi mă trezesc oficial cu tovarăşul Ceauşescu personal în inspecţie neanunţată! Se dădea dur şi a făcut critici tari de credeam or că a'nebunit, or că a luat-o pe urmele lui Gogu. La plecare a zis să merg cu el la C.C.... mă întrebă tam nesam unde stau să mă lase acasă. Al dracu s'a şmecherit şi a coborât cu mine şi a urcat la mine dar a dat drumul la şofer... A rămas peste noapte la mine că scorpia de nevastă-sa era plecată cică pe teren..."

"1966, 2.10). S'a publicat decretul cu întreruperile de sarcină şi obligaţiile de făcut 4 copii. Alaltăieri seara când a dat pe la mine l-am prelucrat bine pe tema asta că face rău că-şi scoală muierile'n cap şi nu-i bine. Nici n'a vrut să audă şi când i-am zis că dacă-i aşa pot şi eu să-i trântesc lui un plod a zis că mă strânge de gât. Cică pot să fac raclaj la Elias voi primi aprobare de câte ori am nevoie".

Cu alte cuvinte "Geniul Carpaţilor" făcea legi pentru popor, dar când venea dumnealui în chestiune, se putea uşor trece peste ele. Acesta era "omul nou" comunist, inventat de-alde Ceauşescu.

"1967, (8.03). Aseară când a venit cu mărţişorul i-am spus de sarcină. A dat în bâlbâială şi a zis că el nu recunoaşte nimic şi că să-l scot urgent afară. Când i-am spus că sunt hotărâtă să respect legile statului, m'a înjurat urât şi a vrut să mă şi plesnească dar m'am ferit şi i-am zis tot ce am pe suflet..."

"10.11. Acum o oră jumate m'am trezit cu ea la uşă. Vroia să pară calmă şi a zis să discutăm deschis ca între două femei de condiţie. Ştia tot înseamnă că el i-a spus... A zis... că dacă nu se poate cu raclaj îl dăm la orfelinat... Eram foarte emoţionată că ea se uita la mine ca o viperă... Mi-a zis să nu mă joc cu focul... Trebue să stau cu el de vorbă e ultima soluţie că..."

Aici Jurnalul ibovnicei lui Ceauşescu se termină brusc, ceea dă loc la diferite interpretări... Dar câtă laşitate din partea acestui om care azvârle castanele'n foc, apoi o trimite pe nevastă-sa să i le scoată.

Nicolae NOVAC

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Roman Ian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/ Nr. .....

ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....

CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $50 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$35 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$30 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)